

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The STRAWBERRY PATCH PANCAKE HOUSE

LOVE BLOSSOMS IN THE MOST
UNEXPECTED PLACES...

LAURIE GILMORE

AUTHOR OF *THE PUMPKIN SPICE CAFÉ*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

THE STRAWBERRY PATCH GÖZLEME EVİ

Rüya Limanı Serisi

Kitap 4

LAURIE GILMORE

HarperCollins*Publishers*

HarperCollinsPublishers Ltd 1
London Bridge Street
Londra SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk olarak HarperCollinsPublishers Ltd 2025 tarafından

yayımlanmıştır Telif Hakkı © Laurie Gilmore 2025

Kapak tasarımı © Lucy Bennett/HarperCollinsPublishers Ltd 2025

Kapak illüstrasyonları: Kelley McMorris / Shannon Associates

Harita illüstrasyonu © Laura Hall

Laurie Gilmore bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki bir hak olduğunu ileri sürmektedir.

Bu kitabın katalog kopyası British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik söz konusu değildir, olaylar veya yerler tamamen tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir HarperCollins'in açık yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla bilgi depolama ve geri alma sistemi.

Kaynak ISBN: 9780008713348

e-Kitap Baskısı © Mart 2025 ISBN: 9780008713331 Sürüm:
2024-12-18

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

Bölüm 38 Sonsöz

Teşekkür

Laurie Gilmore'u seviyor
musunuz? Okuduğunuz için
teşekkürler...

Siz de

seveceksiniz...

Yazar Hakkında

Ayrıca Laurie Gilmore

Yayınevi Hakkında

Beni anne yaptığı için F'ye ve o zamandan beri beni
tetikte tuttuğu için V'ye.

Bunu okumanıza hâlâ izin yok ama ilham verdiğiniz
için teşekkürler.

Playlist

Beautiful Things - Benson Boone
Bele Chien - Sabrina Carpenter
Enchanted - Taylor Swift Beautiful
As You - Thomas Rhett
Feels Like - Gracie Abrams Everywhere,
Everything - Noah Kahan Call Me Lover -
Sam Fender
Love Me Anyway - Chappell Roan
You Are In - Taylor Swift Grace -
Lewis Capaldi
Ne Korkuyorum? - Billie Eilish Pincakes fzzr
Dinner - Lizzy McAlpine The High: We
die - Lord Huron
Out Of That Truck - Corrie Underwood
Break My Heart Again - FINNEAS Forever
- Noah Kahan
Uyku Bağı - Holly Humberstone
Mükemmel - Eel Sheeron
You've Got The Love - Florence + The Machine
Feast - Luke Combs
Young and Beautiful - Lana Del Rey
Nice To Meet You - Myles Smith

Birinci Bölüm

A rcher Baer az önce olabilecek en hayal edilemez şekilde baba olmuştu. Gerçi bunu hiç hayal etmemişti. Kendisi gibi bekâr ve işkolik bir şef, bir çocukla ne yapabilirdi ki? Ev bitkileri bile yoktu çünkü onları yaşatacak zamanı yoktu. Ve çocukların bir ficustan daha fazla bakım gerektirdiğinden oldukça emindi.

Ama bir hafta önce onu arayan avukata göre ve tüm varlığını altüst eden Archer'ın bir kızı vardı. Hayatta olduğu beş yıl boyunca ne tanıştığı ne de hakkında bir şey duyduğu küçük bir kız. Annesi Cate bir araba kazasında ölmüştü ve şimdi ona neden kendisine çocuktan bahsetmediğini ama doğum belgesinde baba olarak onu gösterdiğini asla soramayacaktı.

Düşündüğünde her şey hâlâ çok çılgıncaydı. Şimdi bile Cate'in büyüdüğü bu tuhaf küçük kasabanın ana caddesinde yürürken, bu gerçekten mümkün görünmüyordu. Archer, bir baba mı? Hiç mantıklı gelmiyordu. Hayal kırıklığıyla başını salladı, boşuna uyanmaya çalışıyordu. Kahveye ihtiyacı vardı. Yıllardır bu kadar erken uyanmamıştı. Çalışmak

Paris'in dört bir yanındaki mutfaklarda neredeyse geceleri çalışıyordu. Nadiren gece 1'den önce eve gelirdi. Tanrı aşkına, küçük bir kıza nasıl bakacaktı?

Avukat, kızının yaşlı büyükannesi yerine onun yanında daha iyi olacağına ikna olmuştu ama Archer bu konuda hiç de emin değildi.

Ne yaptığını bilen biriyle birlikte olması daha iyi olmaz mıydı?

Düşünceleri Cate'e geri döndü. Onunla beş yıldır konuşmamış olmasına rağmen, gittiğine inanamıyordu ve şimdi ona yüzlerce sorusundan hiçbirini soramıyordu.

Cate Carpenter. Onunla Boston'da lüks bir restoranda çalışırken tanışmıştı. Kadın ön plandaydı, adam da stajyer şefi. Güzel ve komikti. Sadece birkaç kez yatmışlardı. Adam zaten ayrılıyordu, Michelin yıldızlı bir şef olmak gibi çılgınca bir hayalin peşinden Avrupa'ya gidiyordu. Bu yüzden mi ona bebekten bahsetmemişti? Yıllar boyunca ona binlerce kez söyley, peki neden söylememişti?

Peki o ne yapardı? Her şeyden vaz mı geçecekti? Hayallerinden. Mükemmel işinden. En iyisi olma arayışından. Bu küçük New England kasabasına daha önce gelir miydi? Onunla evlenir miydi?

Kendisi için titizlikle hazırladığı planı rayından çıkardığı için ona kızarmıydı?

Boğazındaki sıcak yumruyu yuttu. Artık bunların hiçbir önemi yoktu çünkü Cate gitmişti. Tanrım, Cate gitmişti ve o kıızıyla buluşmak için buradaydı. Her şey o kadar

lanet olası trajik. Ve Archer kahve içmeden önce bunların hiçbirisiyle başa çıkamazdı.

Geldiğinden beri ilk kez şehir merkezine girme cesaretini göstermişti. Eski bir kartpostaldan fırlamış gibi şirin bir yerdi. İlginç ve inanılmaz derecede küçüktü. Ağaçlarla çevrili cadde bir avuç dükkândan oluşuyordu ve yaklaşık iki şehir bloğu boyunca uzanıyordu. Ve hepsi bu kadardı. Ticari alan kısa sürede yerleşim alanına dönüştü. Paris'in hareketli enerjisine hiç benzemiyordu. İyi bir fincan kahve bulma umutları hızla azalıyordu.

Bugün hava soğuktu, özellikle de sabahın bu erken saatinde. Kışın soğuğu hâlâ geçmemişti ve Mart ayının ilk haftası olmasına rağmen her dükkânın kapısında inatla çiçekli bir çelenk ya da vitrininde sahte laleler vardı. Her birinde Paskalya yumurtası avının yakında başlayacağını ilan eden bir tabela vardı. Tüm bunlar onun için biraz fazla . Gerçekten burada mı yaşayacaktı? Burada, bu New England cazibesi reklamının içinde. Bunu kaldırabileceğinden emin değildi. Hayatının çiçek çelenkleri ve yumurta avlarından daha sert olmasını tercih ederdi.

Dükkân sahipleri kapılarını açmaya başlamıştı ve eskiden sessiz olan caddeyi giderek daha fazla insan dolduruyordu. Ve Archer tamamen paranoyak değilse, insanların çoğunun kendisine baktığından emindi.

Harika. Tam da ihtiyacı olan şey. Tek yapmak istediği çocuğuyla arasını düzeltmek ve sonra Paris'e, mutfağına, gerçek hayatına geri dönmekken meraklı, küçük kasaba halkı işine burnunu sokuyordu. Zorlama bahar dekoru ve meraklı kasaba halkıyla bu tuhaf sokak ona göre değildi. Zaten bir şehrin anonimliğini özlemişti.

Bir evcil hayvan dükkanının önünden geçti, vitrindeki tavşanları ve dükkan sahibinin dostça el sallamasını görmezden geldi. Çiçekçide ya da dondurmacıda duraklamadı. Buralarda bir yerde lanet olası bir kahve dükkânı olmalıydı!

Ah, işte orada! İleride bir tabela gördü: 'Balkabağı Baharat Kafe'. Kaşlarını çattı. Aşırı sakarinli mevsimlik içeceklerden başka bir şeyleri olsa iyi olurdu. Caddenin karşısına geçti ve kafenin bitişiğindeki barı not aldı. Buradayken işine yarayabilirdi.

Kahve dükkânının önündeki kara tahta tabelada yeni bir lahana smoothie ve limonlu yaban mersinli çörek reklamı vardı. Dükkândan taze kavrulmuş kahve kokusu sızıyordu ve Archer vücudunun hissedebiliyordu. Tanrı'ya şükür. Yarı uykuluyken kızıyla, kızıyla, bu kelimeye hâlâ alışamamıştı, tanışamazdı.

Kafenin kapısı açılıp neredeyse suratına çarpacakken, kapı koluna uzandı, gerçekten dikkat etmiyordu, düşünceleri o kelimeye, o sorumluluğa ve çörek isteyip istemediğine takılmıştı.

"Bu da ne-" Sözleri kadının çığlığıyla bastırıldı, sanki diğer insanları umursamadan kafeden dışarı fırlayan oymuş gibi.

"Olamaz!" diye bağırdı ve artık çok geçti. Taşıdığı smoothie tepsisi ona doğru yuvarlanıyordu ve vücudu ona çarpıyordu, vahşi kızıl saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu ve Archer elleriyle kollarını tutarak onu sabitliyordu.

"Ah, kahretsin," diye inledi ve şu anda smoothie'nin damladığı aralarındaki yere baktı.

Önünde küçük yeşil lekeler vardı.

Archer neredeyse homurdanıyordu. Allah kahretsin! Bunun için zamanı yoktu. Kiraladığı küçük, saçma eve dönüp kıyafetlerini değiştirecek zamanı yoktu. Kızıyla... kızıyla... buluşmaya geç kalamazdı. Lahana smoothie'si taşıyan bir insan kasırgası tarafından ezilecek zamanı hesaba katmamıştı!

Hırıltı ondan kaçmış olmalıydı çünkü kadının gözleri telaşla açılmış, yanakları pembeleşmişti.

'Gerçekten üzgünüm,' dedi. 'Acele ediyordum çünkü geç kalıyorum ve dikkatimi veremedim ve-'

"Sorun değil," diye ısırdı, kesinlikle sorun olmamasına rağmen. Hayatının en önemli toplantısına smoothie'den sıırsıklam olmuş bir gömlekle gidecekti. Smoothie lekeli bir baba, güven aşıl原因 türden bir baba değildi. Ve umutsuzca her zamanki özgüveninin bir kısmını geri kazanmaya çalışıyordu.

'Gerçekten iyi değil. Dur sana yardım edeyim.'

İşte o zaman Archer hâlâ kadının kollarını tuttuğunu ve ona çok yakın durduğunu fark etti. Ellerini bıraktı ve bir adım geri çekilerek arkasındaki kapalı kapıya çarptı.

"Yardıma ihtiyacım yok," dedi, bakışları kafe tezgâhına ve orada bekleyen uzun kuyruğa kaydı. Muhtemelen şimdi kahve içmeye bile vakti olmayacaktı. Kızını lekeli bir gömlek ve kafein baş ağrısıyla karşılayacaktı. Mükemmel. Sadece mükemmel.

"Dur, en kötüsünü üzerinden sileyim.

Kadın en yakındaki masadan bir yumruk dolusu peçete alıp adamın göğsüne bastırdı. 'Bunun faydası olur. Fazlalıkları emeceğiz ve sonra belki banyoda biraz sabunla falan...' Kadın konuşuyordu, adamın tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bulduğu bir gevezelik akışı. Ellerinin göğsünün üzerinde gezinmesi ve konuşurken dudaklarının nazıkçe kıvrılması Archer'ın öfkesini dağıtacak kadar dikkatini dağıttı. Aslında, kendini onun dokunuşuna yaslanmak isterken buldu. Bu çılgın kadınla konuşmaya devam etmek istiyordu. Ona neden bu kadar çok içki taşıdığını sormak istiyordu. Kimin içindi onlar? Ofisten çok spor yapmak için giyinmişti, dar taytları kalçalarının kıvrımlarını sarıyor, minik, atletik üst kısmı karnının etrafındaki bir deri şeridini ortaya çıkarıyordu, şimdi smoothie ile beneklenmiş bir deri. Muhtemelen bakmayı bırakması gereken bir ten.

Tanrım, onun nesi vardı? Çocuğuyla buluşmak için kafasını oyuna vermesi gerekiyordu, yerel kafede güzel olduğu kabul edilen bir kadını tavlamaaya çalışması değil.

Archer içini çekerek bakışlarını tehlikeli deri şeridinden kadının endişeli yüzüne çevirdi. Kadının güzel dudakları aşağı doğru dönmüştü.

, Archer. Dudak da yok. Al.

Kafanı. Kafanı. İçeri. Oyuna.

Oyuna.

"Yerler için endişelenme!" diye seslendi tezgâhın arkasından bir kadın, bir anlığına dikkatini dağıttı ve baktığı için kendini uyardı. "Joe paspası kapıyor!"

"Tamam, teşekkürler Jeanie," diye seslendi hâlâ göğsünü silmeye devam eden kadın. "Bunun için üzgünüm. Kadının elleri adamın vücuduna saldırmaya devam ediyordu. Çok yakınında duruyordu. Şampuanının kokusunu alabiliyordu. Çilek mi? Aman Tanrım. Gitmesi gerekiyordu.

"Olur böyle şeyler," dedi Jeanie omuz silkerek.

Yaşlı bir çift su birikintisinin ve Archer'ın etrafından dikkatle yürüdü. "Yavaşlamalısın, Iris, tatlım.

"Estelle'i tanıyorum," dedi kızıl saçlı -görünüşe göre Iris- iç çekerek. Doğruldu ve sonunda onu temizlik çabalarından kurtardı. "Haklısın.

Estelle, Iris'in yanağına hafifçe , "Sen iyi bir kızsın," dedi. Yanındaki kır saçlı adam Archer'a şaşkın bir gülümseme verdi.

"Zor bir sabah mı?" diye sordu. "Zorlaşıyor, evet.

Yaşlı adam güldü. "Umarım tersine döner.

Estelle adamın koluna girerek, "Haydi Henry," dedi. Elindeki smoothie'yi yudumladı. 'Görünüşe göre bugün derse Iris'ten önce gireceğim. İyi ki kendi içeceğimi almışım. Dışarı çıktıklarında güldü.

Iris karşılık olarak güldü, ta ki bakışları Archer'ın yüzüne geri dönene ve hızla ayılana kadar. "Bunu düzeltebileceğimi sanmıyorum. İki de Archer'ın beyaz düğmeli gömleğindeki parlak yeşil lekeye baktı.

"Tabii ki yapamazsın. İç çekti. Bunların hiçbiri yardımcı olmuyordu. Bu toplantıdan önce kafası tam bir karmaşaydı ve ihtiyacı olan son şey kasabanın yoga eğitmeni ya da her neyse, onun peşinden koşmaktı.

Iris yüzünü buruşturdu. "Çok özür dilerim. İçkinizi ısmarlamama ne dersiniz? Ne içersiniz?"

Archer sıraya tekrar baktı ve her bir insan yüzlerinde milyonlarca soruyla ona bakmıyormuş gibi davranıyor ve bunu berbat bir şekilde yapıyordu. Çok fazla dikkat çekmeden bu kasabaya girip çıkmak buraya kadarmış. Bakışlarını tekrar Iris'e, onun kırışmış kaşlarına ve çökmüş ağzına çevirdi. Egzersiz kıyafetlerinin üzerine giydiği fermuarlı kapüşonlu sweatshirt bir omzundan aşağı kaymış, bakmaması gereken daha fazla teni ortaya çıkarmıştı.

Gitmesi gerekiyordu.

Bugün kimsenin sorularını yanıtlamasına imkân yoktu. Ya da gününü çoktan altüst etmiş olan bu kadının yanında daha fazla kalamazdı.

"Zamanım yok," dedi huysuzca ve Iris'e, onun şok yüz ifadesine ve kahve içenlerin yargılayıcı sırasına döndü. Buraya arkadaş edinmeye gelmemişti. Kızı için doğru olanı yapmak için buradaydı. Onun için doğru kişi olduğuna ikna olup olmaması önemsizdi.

"Canavar! Küçük kız gömleğinin önündeki yeşil lekeye bir kez baktı, dehşet içinde çığlık attı ve kanepenin arkasına koştu. Yani, çocuğuyla ilk buluşması düşündüğü kadar iyi gidiyordu.

'O bir canavar değıl, tatlım. Bu senin baban,' dedi Paula, Cate'in annesi, kızın mobilyaların arkasında kaybolduğı yere sevgiyle gülümseyerek. Archer Paula'yla hiç tanışmamıştı, sadece

Cate ile yaşadıklarının sıradan ve geçici olduğunun bir başka kanıtı.

Paula bir oksijen tüpünün yardımıyla nefes alıyordu, burnundaki tüp bu çocukla ilgili yardıma ihtiyacı olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Onun çocuğuyla. Kaybolmadan önce sadece kısa bir süre görebildiği çocuğuyla.

"O zaman neden içinden yeşil bir pislik fışkırıyor?" diye sordu küçük kız, hâlâ saklandığı yerden çıkmamıştı.

Archer gömleğine baktı. Haksız değildi. Smoothie lekesi gerçekten de canavar yapışkanına benziyordu. "Bu... bu sadece smoothie," dedi ve Paula başıyla onayladı.

"Duydun mu Olive? Sadece küçük bir smoothie dökülmesi, hepsi bu.

Kızı Olive, 'Dışarı çıkmayacağım,' dedi.

'Tamam canım. Şimdilik orada kalabilirsin. Paula Archer'a gülümsedi. "Lütfen otur. Olive ilk başta utangaç olabilir.

"Ben utangaç değilim," dedi küçük ses. "Sadece canavarları sevmiyorum.

Archer yüzünü buruşturdu. "Gerçekten üzgünüm," diye açıkladı Paula'ya. "Bu sabah lahana-sütlü içeceklerle ilgili bir kaza oldu ve üzerimi değiştirecek vaktim olmadı.

Kendi gülümseyen yüzü endişeli bir ifadeye bürünmüşken bile, 'Elbette, merak etme,' dedi. "Eminim her şey yoluna girecek. O zaman bunu görebiliyordu. Her şey yoluna girmek zorundaydı. Bu kadın kendi kızını kaybetmişti ve şimdi torununa bakacak kadar iyi değildi.

Bu sadece kendisiyle, kendi hayatıyla ve bencil ihtiyaçlarıyla ilgili değildi.

Kahretsin.

Boğazını temizledi. "Doğru. Elbette alışacak. Eminim Olive ve ben kısa sürede birbirimize alışacağız.

Paula'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, Archer'ın torununu 'alıştırmak' için büyük planları olmasından pek etkilenmemişti ama açıkçası şu anda vaat edebileceğinin en iyisi buydu. Onun adını, Olive'i söylemek bile bir ilkti. Sanki söylememek her şeyi gerçek olmaktan çıkarıyormuş gibi şimdiye kadar bundan kaçınmıştı.

Ama gerçektir. O gerçektir. Ve ondan korkuyordu.

Kahve dükkanındaki o lanet kadın. Eğer önünden aşağıya yeşil yapışkan madde dökmeseydi bunların hiçbiri olmayacaktı. Sonra da sanki o dayanıksız kâğıt peçeteler bir işe yarıyormuş gibi ellerini onun üzerinde gezdirmişti. Hâlâ Iris'in göğsündeki ellerini düşündüğünden değil (ama daha sonra düşünebilirdi). Şu anda daha büyük sorunları vardı.

Ve onlar hakkında ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Bunlardan en önemlisi kızını kanepenin arkasından nasıl çıkaracağıdır.

Yarım saatten fazla bir süre geçmesine rağmen hâlâ saklanıyordu ve büyükannesiyse acı dolu bir konuşma yaparken avukat da evrakların üzerinden geçti.

"Paris," dedi Paula, "orada yaşamak hoşuna gitti mi?

"Orada yaşamayı seviyorum," dedi şimdiki zamanı vurgulayarak. Buraya kalıcı olarak taşınmıyordu. "Burayı seviyorum. Sevdiğini iddia etse de, sözleri yanlış geliyordu. Çok az deneyimlediğiniz bir yeri nasıl sevebilirsiniz? Archer'ın hayatı, baş olduğu Beau Rêve'in mutfığı, kendisi ve çalışanlarının akşamları uğradığı birkaç bardan ibaretti.

İşini ve evini. Paris'i mi seviyordu, yoksa mutfağıyla saygı duyulan bir yerde en iyi olma fikrini mi seviyordu? Bunun bir önemi yoktu. Paris planın bir parçasıydı. Dream Harbor kesinlikle değildi.

Olive de işin içine girince her şeyin nasıl yürüyeceğini bilmiyordu ama bir yolunu . Hayatı bu durum yüzünden geçici olarak raydan çıkmış olabilirdi ama bu kalıcı olmayacaktı. Eğer ilgili herkes Olive'in onunla kalması gerektiğine karar verirse, ki bu hâlâ büyük bir EĞER gibi geliyordu, o zaman Olive de onunla gelecekti.

Onu Fransa'ya götürmek şöyle dursun, kanepenin arkasından bile çıkaramadığı gerçeğini düşünmeyi reddetti. Her seferinde bir sorun.

"Tamam, Bay Baer. Velayet avukatı Bayan Kaori Kim dikkatini evrak işlerinden ayırıp tekrar ona çevirdi. "Şehirde bir ev kiraladığınızı görüyorum.

"Evet. Olive'in de kendi yatak odası olacak. Sakin bir sokakta bir kulübe kiralamıştı. Oraya taşınmış, eşyalarını yerleştirmiş ve küçük bir kız için bir yatak odası hazırlamıştı ki bu konuda hiç de yeterli değildi, bu yüzden bulabildiği her pembe şeyi almıştı. Bektan bir ev yaklaşımı ama Olive'in kendini rahat hissetmesini sağlayacağını umuyordu.

"Peki ya istihdam?" diye sordu avukat.

İstihdam. Archer'ın midesi bulandı. Tabii ki. Buradayken bir işe ihtiyacı vardı. Ve bakmıştı da. Kasabadaki ilk birkaç gününü açık bir şef pozisyonu bulmak için civardaki bölgeleri araştırarak geçirmiş ve hiçbir şey bulamamıştı. Arama alanı çok dardı ama çalışırken Olive'le ne yapacağını bilmiyordu. Uzun bir gidip gelme süresini ya da geç saatlere kadar çalışmayı ekleyemezdi. Ve onlar

şimdilik kasabada kalmak zorundaydı. Büyükannesinin, arkadaşlarının ve okulunun yakınında kalırsa Olive için geçiş sürecinin daha kolay olacağı konusunda herkes hemfikirdi. Bu mantıklıydı ama Archer'ı sıkışmış ve iyi bir iş seçeneği olmadan bırakmıştı.

"Mükemmel bir yerim var! Paula araya girdi. "Gladys yeni bir aşçı arıyor. Ona gülümsedi.

"Yeni bir aşçı mı?" diye belli belirsiz tekrarladı.

"Evet, onun lokantasında! Paula'nın yüzü sanki bu harika bir fikirmiş gibi aydınlandı.

"Lokanta mı?

Başını salladı.

"Harika," dedi Bayan Kim, dosyasını kapatırken. 'Böylece, geçici bir velayet düzenlemesi için hepimiz hazırız. Bay Baer, önümüzdeki altı ay boyunca Olive'in birincil bakıcısı siz olacaksınız ve Paula Carpenter ziyaret haklarını elinde tutacak. Deneme süresi dolduktan sonra yeniden toplanacak ve çocuğun yüksek menfaatine göre bir karar vereceğiz.

Archer sadece başını salladı, başka bir şey yapamadı. Bütün yüzü uyuşmuştu. Bir lokanta aşçısı mı? Artık hayatı bu muydu? Bir banliyö babası, lokanta aşçısı. Kendini hasta hissediyordu. Michelin yıldızını bir lokantada çalışarak nasıl alacaktı ki?

Kaori kanepenin kenarından baktı. "Sizin için de uygun mu Bayan Olive? Bir süre babanızla yaşayacaksınız ve o size çok iyi bakacak. Hepimiz bundan emin olacağız. Bu uğursuz cümleyle birlikte Kaori Archer'a tüm kasabanın onu izleyeceğini açıkça belirten sert bir bakış gönderdi. Sanki bu sabah The Pumpkin Spice Café'de bu mesajı zaten almamış gibi.

Olive'in cevabını anlayamadı ama iyi olmadığından emindi çünkü Kaori'nin yüzü iş avukatından endişeli bir arkadaşa dönüşmüştü.

"Biliyorum tatlım," diye fısıldadı, koltuk minderlerinin üzerine eğilerek. "Ama bazen cesur olmak zorundayız.

Kaori ve Paula'nın gözleri yaşarmıştı ve Archer bir kez daha onlar için çok değerli birini kaybetmişken kendi hayatı hakkında endişelendiği için kendini bok gibi hissetti. Olive annesini kaybedeli sadece birkaç ay olmuştu. Ve şimdi onunla birlikte sıkışıp kalmıştı.

Oturduğu yerden kalktı ve Kaori'nin yanındaki kanepeye diz çöktü. Kenardan baktı ve Olive'in iri, kahverengi gözleriyle ona baktığını gördü. Cate'inkilerle aynıydı. Kalbi sıkıştı.

"Hey, Olive.

Bakmaya devam etti ama en azından , yani bu bir ilerlemeydi.

Archer boğazını temizledi. "Bunun biraz garip olduğunu ve daha yeni tanıştığımızı biliyorum ama bir deneyelim, tamam mı?

Alnı kırıştı.

"Sanırım annen arkadaş olmamızı isterdi," diye denedi.

"Öyle olurdu," diye ekledi Kaori. "Anneni tanıyorum, babanla biraz vakit geçirmeni çok isterdi.

Yapar ? Archer bunu söylemek istedi. Eğer durum böyleyse, neden ona Olive'den bahsetmemişti? Ama şimdi sormanın sırası değildi. Olive ona öyle bakarken olmazdı.

Kaybolmuş ve korkmuştu ve ona nasıl yardım edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ama Archer pes etmedi. Ve başarısız olmadı.

Eğer dünyanın en yoğun mutfaklarından birinde çıraklık yaparak hayatta kalabildiyse, o zaman kesinlikle küçük bir kızı idare edebilirdi. Değil mi?

Elini uzattı ve birkaç gergin kalp atışı boyunca Olive sadece ona baktı. Ve sonunda minik elini onun elinin içine koydu.

Bu bir başlangıçtı.

İkinci Bölüm

Kafasındaki matematiği bir kez daha gözden geçirirken tabağını kaplayan kalın, taklit akçaağaç şurubunun içinden bir parça krep çıkardım. Nasıl yaptığı önemli değildi ama denklem hep aynı çıkıyordu, kira veremeyecekti. Yine. Ve ev sahibesi son üç geç ödeme konusunda inanılmaz derecede sabırlı davranmış olsa da, Iris bu sefer o kadar nazik olmayacağından emindi. Çünkü geçen ay, "Iris, bu son!" demişti. O kira parasına ihtiyacım var. Yani bu oldukça açıktı. Önümüzdeki iki gün içinde kirayı bulamazsa Iris'in işi .

İçini çekti ve kabininin yanındaki büyük lokanta penceresinden dışarı baktı. Yağmur camdan aşağı süzülürken moralini düzeltmek için hiçbir şey yapmıyordu. En sevdiği yoga öğrencilerinden biri ve lokantanın sahibi olan Gladys, karşısındaki kabine kaydı.

"Bugün neden bu kadar mavisin, tatlım?"

Iris omuz silkti. "Bilirsin işte, her zamanki gibi. Mevcut iş ekonomisinde çalışarak ay sonunu getirememek. Yirmi altı yaşında olan Iris'in, herkesin sürekli o kariyerlerden birini edinmesi gerekebilirdi. Öyle bir kariyer ki

emeklilik fonları ve maaşlarla geldi. Y'de sınırsız ders ve her ay bedava çiçek değil, gerçek ABD para birimiyle ödeme yapanlar. Gerçi bedava çiçekleri çok severdi.

Gladys kaşlarını çatı.

"Ama merak etmeyin. Bir yolunu bulacağım. Iris gülümsemeye zorladı. "Ben her zaman yaparım. Hep öyle yapardı. Başka bir yeni iş, başka bir ucuz daire, başka bir şüpheli oda arkadaşı. Iris bir süredir kendi başının çaresine bakıyordu. Annesi son ateşli ve ağır kaçamağıyla Florida'ya taşındığından beri, Iris Dream Harbor'da neredeyse tek başınaydı. Kuzeni Rebecca hariç, ama Iris'in yine Bex'in kanepesinde yatıp kalkması mümkün değildi. Kadının üç kedisi vardı ve sabahlara kadar trompet çalıyordu. Bu durum bir oda arkadaşı için elverişli değildi. Iris gece yarısına kadar caz topluluğunun çalışmasını dinlemeyi ve sonra da yüzüne en az iki kedi sarılmış halde uyumayı kaldıramazdı. En azından bir daha olmazdı.

Mutfaktan gelen bir gürültü ve ardından gelen bir dizi küfür Iris'i düşüncelerinden uyandırdı.

"Bu da neydi böyle?

Gladys ona acımasız bir gülümseme verdi. "Yeni şef.

'Yeni şef mi? Lokanta için mi?' Iris etrafındaki yıpranmış kabinlere ve eski muşamba zemine baktı. Lokantayı severdi ama pek de kaliteli bir yemek sayılmazdı.

"Mekânı yeniliyoruz," dedi Gladys, koltuğunda doğrulurken. "Ve yeni bir menüye ihtiyacımız var.

Iris son krep lokmasını da ağzına attı. "Bütün gün krep yemekten vazgeçmiyorsun, değil mi?

"Tabii ki hayır!

"Oh, phew. Iris kötü bir lokanta kahvesi içerken yaşlı kadına gülümsedi.

"Aslında..." Gladys . "Sorununuzu bir çözüm olabilirim.

'Yani... Garsonluk için birkaç vardiya alabilirim...'

"Hayır, o değil. Gladys onun önerisini elinin tersiyle itti. Görünüşe göre, vardiya başına birden fazla tabak kırıdıktan ve vücut ağırlığınca krep yedikten sonra, Iris garsonluk işleri için en iyi aday değildi.

"Benim daha iyi bir fikrim var," diye devam etti Gladys. "Dadılık yapmaya ne dersin?"

Iris kabinde arkasına yaslandı ve Gladys'in önerisini fiziksel olarak savuşturmak zorundaymış gibi ellerini önünde salladı. 'Çocuklara dadılık mı? Hayatta olmaz.

"Neden olmasın? Çok enerjiksın ve harika bir öğretmensin. Bu işte harika olursun.

'Hayır, ben yetişkinlere öğretmenlik yapmakta harikayım. Gerçek insan iletişimi kurabilen yetişkinler. Çocuklar bambaşka bir solucan kutusu.

Gladys, Iris'in çocuklara karşı duyduğu derin ve köklü güvensizliği yutmamış gibi kaşlarını kaldırdı. "Çocuklar iletişim kurabilir.

Iris başını salladı. 'Ne yapacakları belli olmuyor ve sanki her zaman bir şeyler planlıyorlarmış gibi hissediyorum. Ve neden her zaman bu kadar yapışkanlar?

Gladys başını sallayarak güldü. 'Çocuklar sadece insan. Eminim küçük bir kızı idare edebilirsin.'

Sadece insanlar mı? Sadece küçük, tutarsız, yok etmeye kararlı insanlar. Iris kendi çocukluğunun büyük bölümünü yetişkinlerle geçirmişti. Yetişkinler ve Bex, ama o ve Bex neredeyse

aynı yaşıydı. Iris'in ne küçük kardeşleri ne de küçük kuzenleri vardı. Mahalledeki çocuklara hiç bakıcılık yapmamıştı. Ve oyuncak bebeklere hiç ilgi duymazdı.

Büyürken en iyi arkadaşı, o zamanlar yetmiş yaşında olan tatlı üst kat komşuları Josie'ydi. Annesi çalışırken okuldan sonra Iris'e o bakardı ve Iris ona tapardı. En iyi hikayeleri o anlatır ve en iyi spagettiği o pişirirdi. O gün bugündür, ocakta sos kaynamazsa Pazar günü gibi hissetmezdi. Bunu ona Josie öğretmişti.

Yaşlılar bilgelik abideleriydi. Küçük çocuklar sadece ...vahşi.

"Kimin için çalışıyor olacağım? Iris sordu, bu çılgın işi kabul etmek gibi bir planı yoktu ama şimdi merak ediyordu.

Gladys'in bakışları mutfağa doğru kaydı. 'Şey...'

Bir başka çarpışma ve bir bağırış.

Iris'in gözleri büyüdü. "Şu anda personelinize bağırın adamın küçük bir çocuğu mu var?!

"Cate Carpenter'a ne olduğunu duydun mu?

"Elbette. Herkes duymuştu. Bu bir trajediydi. Iris, Cate ile aynı okula gitmişti ama ikisi hiçbir zaman yakın arkadaş olmamışlardı. Yine de, bu kadar genç birinin başına böyle bir şey geldiğini duymak her zaman insanın tüylerini diken diken eden, kendi hayatınızla ne halt ettiğinizi sorgulamanıza neden olan türden korkunç bir hikâyeydi.

"Görünüşe göre küçük kızın babasını bulmuşlar. "Ve babası mutfağınızdaki manyak mı?

"O bir manyak değil," dedi Gladys bıkkın bir iç çekişle. 'O dünyaca ünlü bir şef ve benim

restoranı

şekillendirmek.'

"Hmm.

Gladys omuz silkti. 'O gerekli a iş içindestek
Kızını. Aşçı arayan tek yer bizdik.'

"Yani, artık bir şefiniz var-"

"Dünyaca ünlü bir şef.

"Dünyaca ünlü bir şef krep mi çeviriyor?

Gladys sırtıttı. "Tüm menüyü yeniden canlandıracak.

"Peki Lionel bu konuda ne hissediyor? Iris, Gladys kocasına lokantanın artık süslü püslü bir şef tarafından işletileceğini söylediğinde orada olmayı çok isterdi. Gladys'in yüzündeki ifadeden her şeyin Iris'in beklediği kadar iyi gittiği anlaşıyordu.

Ellerini masanın üzerinde kavuşturarak, "Kendine gelecektir," dedi. "Şimdi, iş hakkında ne düşünüyorsun?

"Gladys, yardım etmeyi çok isterim. Gerçekten. Ama dadı olmak için hiç vasfım yok.'

'Saçmalık! CPR sertifikanız var, yaratıcısınız, enerjiksınız, eğlencelisiniz, sorumluluk sahibisiniz...' Gladys parmaklarıyla niteliklerini . "Ve en önemlisi, sen müsaitsin.

Iris başını salladı. "Asla olmaz.

Üzgünüm. "Başka ne gibi seçenekleriniz var?

"Muhtemelen... Ben sadece...

Iris bocaladıkça Gladys'in ifadesi daha da kendini beğenmiş bir hal aldı.

"Bir yolunu bulacağım. Mac'in yerinde birkaç vardiya alabilirdi ya da belki Jeanie'nin PS Café'de yeni bir baristaya ihtiyacı vardı ya da belki bir böbrek falan satabilirdi. Gününü küçük bir çocukla geçirmekten başka her şey. Kira çoktan

tatil sezonu için onu tekrar işe alacağına söz verdi, bu yüzden sadece sekiz ay kadar daha dayanması gerekiyordu. Sakin ol.

"Saçmalıyorsun. Bunun canlı bir pozisyon olacağını söylemiş miydin?"

"Yatılı mı, kira ödemek zorunda kalmayacak mıyım?"

Kendini beğenmiş gülümsemesi büyüdü. "Aynen öyle. Kira yok. Kız da anaokuluna gidiyor. Günün büyük bir kısmında evde bile olmayacak. Yine de derslerini verebilirsin."

Hesaplar hızla değişiyordu. Iris kira ödemek zorunda kalmazsa, ders vermeye devam edebilir ve bu bakıcılık işi için para alabilirse, belki de sonunda hayatında bir kez olsun mali durumunu düzeltebilirdi. Belki kıt kanaat geçinmeyi bırakabilirdi.

Lanet olası sinsi Gladys ve onun iyi fikirleri.

"Peki, aslında ne yapmam gerekiyor?"

'Sanırım onu okula hazırlayacak ve okuldan alacaksın. Öğleden sonraları babası eve gelmeden önce sen sorumlu olacaksın, ama eminim bunu başarabilirsin, Iris.

"Neden bu kadar zorluyorsun? Bütün bu kasaba itici güçler, işgüzarlar, dedikoducular ve işinize karışmak için can atan iyi niyetli insanlarla doluydu, ama Gladys genellikle karışacak biri değildi. Kendi kocası, iki kızı, Iris'in sayamayacağı kadar çok torunu ve işletmesi gereken bu lokanta vardı. Başkalarının saçmalıklarına ayıracak zamanı yoktu.

Kadının yüzü yumuşadı. 'Onlar da mücadele ediyor, siz de. Neden birbirinize yardım etmiyorsunuz?"

Tam mücadele etmediğini söyleyecekti ki Gladys'in yüzündeki ifade onu . Tabii ki o

mücadele ediyordu.

'O küçük kız annesini kaybetti ve içerideki adam elinden gelenin en iyisini yapıyor-'

Bir başka çarpışma Gladys'in sözlerini kesti ama Iris'in aşırı gelişmiş kalp tellerini çekiştirme niyeti yine de işe yaradı. Ne söylemesi gerekiyordu? Hayır, annesini kaybeden zavallı küçük kıza yardım etmeyeceğim mi? Bu korkunç olurdu.

Bu, bütün gece trompet çalma tehdidiyle birleşince Iris'i 'Tamam, peki' demeye itti. Yapacağım." demeye itti.

Gladys gülümsedi. 'Harika! Archer'a söyleyeceğim. Oh, işte .' Gladys'in bakışları çarparak açılan mutfak kapısına kaydı. Bu oydu. Iris'in hayatında gördüğü en sinirli adam mutfaktaki kargaşanın içinden çıkmıştı. Eğer tüm vücudunuzla kaşlarınızı çatmak mümkünse, o tam olarak bunu yapıyordu. Seçkin, beyaz şef önlüğü bile kara gözlerindeki öfkeyi yumuşatmaya yetmemişti. Kirli sarı saçları alına dökülmüştü, sanki çekiştirip duruyordu ve sonunda pes etmişti. Kaşları çatıktı ve ağzı yüzünde onaylamayan bir çizgi halindeydi. Üzerinden gerginlik yayılıyordu. Bu, kendisini lahana smoothie'sine buladığı için onu öldürmek ister gibi görünen aynı adamdı. Pek besleyici bir baba tipi sayılmazdı.

"Archer! Gladys seslendi, sesi başarısının verdiği neşeyle doluydu. "Sana mükemmel bir dadı buldum!

Archer'ın fırtına bulutu gibi parlayan bakışları Iris'e döndü.

Potansiyel yeni patronuna zayıf bir gülümseme ve bir el sallama verdi.

Eğer onu smoothie olayından tanıdıysa bile bunu belli etmedi. "Özgeçmişini gönder," diye bağırdı ve sonra dönüp hışımla mutfağa girdi.

Kendini neye bulaştırmıştı böyle?

Üçüncü Bölüm

Archer arka otoparkta arabasına bindiğinde saat altıya çeyrek vardı. Lokanta kahvaltı ve öğle yemeği için erken açılıyordu ama saat üçte kapanıyordu. Bu yüzden temizlik yaptıktan ve sabah için her şeyin hazır olduğundan emin olduktan sonra bile, yıllardır olmadığı kadar erken eve gidiyordu.

Bu tuhaf kasabaya taşındığından beri hayatının ne kadar alt üst olduğunu bir kez daha hatırladı. Eskiden günün bu saatlerinde işe giderdi, eve gidip çocuğuyla yine sessiz bir akşam yemeği yemezdi.

Onun çocuğu.

Tanrım, onu bu şekilde düşünmeye hâlâ alışamamıştı. Bu korkunç muydu? Ona hemen aşık olmalı mıydı? Bilmiyordu. Neyin normal olduğunu bilmiyordu. İnsanlar kırmızı suratlı, çılglık atan yeni doğmuş bebeklerini hemen severler miydi? Belki de seviyorlardı. Belki Olive'e karşı biyolojik bir çekim hissetmeliydi ama şu ana kadar her şey inanılmaz derecede garipti.

Ana Cadde'den aşağı inerken, tüm sevimli küçük dükkânların önünden geçerken sinirli bir iç çekti. Gladys

Doğru. Lokantanın bu pitoresk kasabaya ayak uydurabilmesi için yeni bir imaja ihtiyacı vardı.

Kulübeyi kiraladığı ağaçlarla çevrili ara sokağa girdi. Hiçbir zaman bir sokakta yaşamak istememişti. Bir kez olsun evine, yeşil imlerine ve itlerine doğru gitmeyi hayal etmemişti. Ailesine.

Bu bazı insanlar için güzeldi. Ama Archer için değil.

O bir şef olmak için yaratılmıştı. Bunu takdir edecek insanlar için gurme yemekler pişirmek. Küçük kasaba Amerika'sında krep çevirmek değil.

Ugh. Başını araba yolundaki direksiyona yasladı. Kendisine ait olmayan bu hayata adım atmadan önce sadece bir dakikaya ihtiyacı vardıEvi olmayan bu eve. Bir yabancı olan bu ocuğa.

İnledi.

Yetişkin olan oydu.

Olive için doğru olanı yapmalıydı.

Eninde sonunda onunla konuşmaya başlayacaktı, değil mi?

Haklısın. Tabii ki öyle. Buraya taşınalı bir hafta bile olmamıştı. Sadece alışmak için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Onun da öyle. Archer sürücü koltuğundan kalktı ve ön bahçeden geçerek kapıya doğru ilerledi. Kendisine aitmiş gibi hissetmediği bu kapıyı almak için delice bir istek duyuyordu. Ama en azından şimdilik onun kapısıydı, o yüzden içeri girdi.

"Bay Baer, evdesiniz. Şu anki bebek bakıcısı Kimmy, Olive ile Candy Land oynadığı yerdeki yerinden sıçradı. "Görüşürüz, evlat. Çantasını kapıp Archer'la kapıda buluşmadan önce Olive'in saçlarını okşadı.

"Teşekkürler, Kimmy.

"Sorun değil. Bana Venmo g nderebilirsin." "Tamam, tabii.

"Yarın bana ihtiyacın var mı?       tiyatro kulübü antrenmanım var. "D k ve Ben "de ba rol  kaptım. İnanabiliyor musun?!"

Archer'ın inanmadığı Şey, bir lisenin bir Bridgerton romanını nasıl sahneleyebileceğiydi ama bunun pek de önemi yoktu.

"Bir dadı tutma s recindeyim, bu yüzden sana çok fazla ihtiyacımız olmayacak.

'Tamam, harika. G r     , Olive.'

Kız sadece Kimmy'nin gidişini izledi, iri kahverengi gözleri genç kadının gidişini takip ediyordu. Olive'i ilk gördüğünde, Cate'e olan benzerliği Archer'ı  rk tm     . On yıl kadar önce tanıdığı kadının minyatür bir versiyonu gibiydi. Yuvarlak yüzünü çevreleyen ve çenesinin hemen altına d  en koyu renk saçları, alnını süpüren kak lleri, onu içine alan ve hemen eksikliğini bulan iri gözleri. Gerçi bu kısım Olive'e özgü bir Şeydi. Cate ondan gayet ho lanmı  görünüyordu.

'Ee...' Archer küçük oturma odasına doğru bir adım daha attı. "Seninle oynamamı ister misin? Şey... Şeker Diyarı yani. Eliyle tahtayı işaret etti.

Olive gözlerini kırpı tırdı.

"Ya da başka bir Şey yapabiliriz. Ben ... Şey ... bir film falan koyabilirim? Ya da boyama yapabiliriz." Boyamak mı? Archer sekiz ya ından beri eline boya kalemi bile almamı tı. Ama bu noktada birbirlerine bakmaktansa kelimenin tam anlamıyla her Şeyi yapardı. O ilk felaket buluşmadan beri Olive'in onun varlığına tahammül ettiği izlenimine kapılmıştı.

Bunu yapabileceğine hiç ikna olmamıştı. Böylece iki kişi oldular.

Olive başını salladı ve kanepeye doğru emekledi. Eski püskü battaniyesini üzerine çekti. Büyükannesi bunun bebekliğinden kalma battaniyesi olduğunu ve hiçbir koşulda onu kaldırmaya ya da yıkamaya çalışmaması gerektiğini, eğer kaybolursa ne kendisinin ne de Olive'in bir daha uyuyamayacağını söylemişti. Yani baskı yoktu.

Olive pelüş vombatına sarıldı ve kumandayı kaptığı gibi en sevdiği şey olan yemek pişirme yarışmalarını izlemeye başladı.

Archer'ın göğsünde küçük bir titreşim yandı. Belki de her şeye rağmen onun kızıydı.

Kapının çalınması ona Olive'e bakmak dışında yapacak bir şey verdi. Kimmy'nin bir şey unutmuş olabileceğini düşünerek kapıyı açmaya gitti ama gelen Kimmy değildi. Bunu daha iyi bilmeliydi.

"Merhaba, Archer! Nancy, karısı Linda ve velayet avukatı Kaori kapısının eşiğinde duruyordu. Bu ilk kez olduğunda, başının bir tür belada olduğunu düşünerek telaşlanmıştı ama bu üç kadının dört gün içinde üçüncü kez geliyordu. Ve gelmedikleri tek günde, kafede kısa bir süre tanıştığı Estelle ve Gladys sadece 'civarda oldukları için uğramışlardı'.

Archer, Nancy'nin emekli bir anaokulu öğretmeni olduğunu ve eski öğrencileri de dahil olmak üzere kasabadaki her çocuğun refahını kendi kişisel meselesi olarak gördüğünü öğrenmişti. Linda daha çok gezintiye çıkmış gibi görünüyordu ve Archer'ın ne kadar az ilerleme kaydettiğine işaret ediyordu.

yapılmış. Velayet davasından sorumlu kadını da işin içine katınca tam bir karşılama komitesi oluşturdular.

Nancy bu kez destansı boyutlarda bir güveç kabı taşıyordu. Kaç kişiyi doyurması gerektiğini düşünüyordu?

'Sana küçük bir akşam yemeği getirdim,' dedi, tabağı kollarına doğru kaldırarak.

Onları bir aşçı olduğuna ve akşam yemeğini mükemmel bir şekilde pişirebileceğine ikna etmekte zaten başarısız olmuştu, bu yüzden bu sefer sadece teşekkürlerini mırıldandı.

"Olive nasıl? Kaori onun yanından evin içine bakarak sordu.

"O iyi.

"Hâlâ seninle konuşmuyorsun, ha? Linda onun yanından geçip giderken şöyle dedi.

"Oraya varacak," dedi Nancy, kendisi de eve doğru ilerlerken onun kolunu okşayarak. Karşı koymadı. Olive'in hayatta ve iyi olduğunu kanıtlamak için onları içeri almanın en iyisi olduğunu çoktan öğrenmişti ve sonra yollarına devam edeceklerdi.

İki yaşlı kadının Olive'in üzerine titremesini izlerken içini çekti, Olive onlara gülümseyip günüyle ilgili sorularını yanıtladığında ve kanepede yanına oturur oturmaz açıldığında saçma bir kıskançlık hissetti.

Kaori, 'Hepimiz senin tarafındayız,' dedi.

'Evet,' diye bir kahkaha attı. 'Belli ki hepiniz bana çok güveniyorsunuz. Olive buraya taşındığından beri birinin onu kontrol etmediği tek bir gün bile olmadı.

Kaori ona sanki bazı kritik beyin hücreleri eksikmiş gibi baktı.

'Tabii ki öyle,' dedi. 'O kızı seviyoruz ve açıkçası senin hakkında pek bir şey bilmiyoruz.'

"Adil."

"Ama Cate görünüşe göre iyi olduğunu düşünüyordu, bu yüzden sana şüpheyi yaklaşıyorum."

Archer başını kapının pervazına yasladı, akşam güneşi yüzünü ısıtıyordu. "İyi olduğumu mu düşündü?"

"Aslında senin hakkında konuşmadı. Yüzünü buruşturdu. "Ahh."

Kaori omuz silkti. "Söylediği tek şey senin kaderinde daha büyük şeyler olduğunu düşündüğüydü. Sana engel olmak istemedi. Olive onun hayaliydi. Seninkini raydan çıkarmak istemedi."

Ona tekrar baktığında Kaori'nin gözlerinde yaşlar vardı. "Gerçekten çok üzgünüm," dedi.

Kaori burnunu çekti ve elinin tersiyle gözlerini sildi. "O harika bir insandı, Archer. Olive de harika biri."

Boğazındaki duyguyu temizledi. "Biliyorum. Deniyorum."

Kaori omzunu sıvazlamadan önce onu dikkatle inceledi. "Bir çocuğu büyütmek için bir köy gerekir ve biz o köyüz. Onun bakışlarını tuttu. "Ve seni izliyoruz."

"Rahatlatıcı," dedi kuru bir sesle.

Kaori gülümsedi. "Öyle olmalı. Olive'e göz kulak oluyoruz. Ve senin için de. Sadece yardımı kabul et, Archer. Bu her şeyi kolaylaştırır."

Onun yanından geçti ve Olive'den kocaman bir kucak aldı. Archer kapıyı kapattı ve mutfığa gidip

Dondurucudaki diğ er g  ve  lerin arasında son eklenen i  in yer a  ın.

Yardı ı kabul etmek pek ona g  re de  ildi ama Olive i  in deneyecekti. Fazla se  ene  i de yoktu zaten. Gerekirse bu kadınların onu alt edebilece  inden olduk  a emindi. Bunun gerekli olmadığından emin olmaya   alı  acaktı.

K    k bir yer bulup g  veci tıka basa dolu dondurucunun i  ine itti ve kapıyı kapattı.

  urada. Yardı ı kabul edildi.

Dördüncü Bölüm

Ertesi gün, Iris tam da söylediği saatte Archer'ın evine geldi. Aşağı yukarı on dakika. Ama ona öyle bir bakıyordu ki, sanki bir saat gecikmiş gibiydi.

"Geç kaldın," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. Sanki bu on dakikalık gecikme onu kovdurmaya -ya da işe almamaya- yetecekmiş gibi tüm kapıyı kapatıyordu. Bu öğleden sonra gelmeyi sadece onunla ve Olive'le tanışmak için kabul etmişti. Henüz işi kabul etmeyi bile kabul etmemişti. Hiç tanımadığı bir adamın yanına taşınacak kadar çaresiz değildi. En azından bir kez daha. En son lokantada asılı bir el ilanından bulduğu bir adamla birlikte olmuştu. Sözde bir ev arkadaşı arıyordu ama aslında yapmak istediği şey, o isteyken iç çamaşırlarını çalmaktı.

Başka bir külot çalma durumu aramıyordu.

'Bunun için üzgünüm. Dersim uzadı.' Mayosunu çıkarıp buraya gelmeye ancak vakit bulabilmişti. Saçları hala ıslak bir örgü halinde sırtından aşağı dökülüyordu ve erken

Bahar esintisi çıplak kollarında tüyleri diken diken etti. Sweatshirt'ünü spor salonunda unutmuştu. Yine.

Örgüsünü omzunun üzerinden çekti ve ön basamağa sıkıştırdı. Yukarı baktığında Archer hâlâ ters ters bakıyordu. Belki de hâlâ smoothie olayına kızgındı?

"Olive'in saat iki buçukta okuldan alınması gerekiyor.

Iris onun bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi. "Eğer işi kabul edersem, Olive'in programına uymak için ders saatimi değiştireceğim. Çenesini yukarı kaldırdı ve bekledi. Onu eve alacak mıydı yoksa tüm görüşme evinin önündeki basamakta mı gerçekleşecekti?

Gözleri bir süre daha onunkilerde oyalandıktan sonra saçlarının gömleğinin üzerinde, tam sol göğsünün üzerinde bıraktığı ıslak noktaya kaydı. Adamın ağzının sert çizgisi onaylamaz bir şekilde gerilene kadar onun bir sapık olduğunu düşünebilirdi. Görünüşe göre, atlet ve tayttan oluşan üniforması ve sürekli nemli saçları onun standartlarını karşılamıyordu. Aynı şey kafede de olmuştu. Adamın kendisini süzdüğünü düşünmüş, sonra da içkisini ısmarlamayı teklif etmişti ve adam yeterince hızlı kaçamamıştı.

İyi ki patronu olmak üzere olduğundan beri hiçbir şey olmamıştı. Belki de.

Bakışları kızın yüzüne döndü, sert ve değerlendirciydi. Tanrım, onu mutfakta, filmlerde gördüğü tüm şefler gibi zavallı aşçı yardımcılara bağıırken hayal edebiliyordu. Mükemmellik talep ediyordu. Hassasiyet talep ediyordu. Böyle bir adamı memnun etmenin nasıl bir his olabileceğini düşününce küçük bir ürperti geçti teninden.

Bu tamamen yararsız düşünceyi kafasından silip attı. Eğer ondan mükemmellik istiyorsa, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. Iris kıvrımlıydı, düz çizgiler değil. Ders verdiği zamanlar hariç (bunu öğrencilerine yapmazdı) her zaman geç kalırdı. Yarım kalmış hobileri ve sonunu göremeyeceği kadar uzun süre okunmuş kitapları vardı. Yeterince iyiydi ama asla mükemmel değildi. Ve eğer her zamanki gibi devam ederse, bu işte altı aydan fazla kalamazdı. Belki de şimdi gitmeli ve ikisini de zahmetten kurtarmalıydı.

Ama sonunda onun görünüşünü incelemekten vazgeçti ve kenara çekildi. Iris isteksizce onu takip ederek dar bir girişten, küçük bir kızın tünemiş kek pişirme programı izlediği rahat bir oturma odasına girdi. Iris parmak arası terliklerini kapının yanında diğer ayakkabılarla birlikte tekmeledi. Özellikle bir çift küçük spor ayakkabı karnında sinirlerin dalgalanmasına neden oldu. Bu kadar küçük birinden nasıl sorumlu olabilirdi?

Bu kesinlikle kötü bir fikirdi.

Babası pisliğin tekiydi. Çocuk çok küçüktü. Ve Iris çok vasıfsızdı.

Şansını Bex'le denemek zorundaydı.

Bunu söylemek için ağzını açtığı anda Archer'ın kızını izlediğini gördü. Tamamen... şaşkın görünüyordu. Labirente yakalanmış ve nasıl bilmeyen bir adam gibiydi. Üzgün ve biraz da paniklemiş görünüyordu. Yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Onu bakarken yakaladı ve yüz hatlarını hızla yeniden korkutucu-patron-adam moduna geçirdi.

"Önce mutfakta konuşalım, sonra Olive'le tanışırsın.

"Tamam, tabii.

Onlar yanından geçerken Olive başını programından kaldırıp bakmadı bile. Mutfak ve oturma odası aslında onları ayıran küçük bir ada ile tek bir odaydı. Iris adada oturuyor, Archer da onun karşısında, elleri tezgâhın üzerinde duruyordu. Kolları kıvrılmıştı ve ön kolları çıplaktı.

"Kollarınızda spatula ya da benzeri bir dövme olması gerekmiyor mu?" diye sordu.

Kaşları kalktı. 'Neye sahip olmam gerekmiyor mu? Neden I?'

Iris omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu şeflerin yaptığı bir şey değil mi?

Mutfak aletleri, et ve benzeri şeylerin dövmelerinin olması mı?" "Et ve benzeri şeyler mi? Ağzı seğirdi, sanki neredeyse eğleniyordu ama bunu göstermeyi reddetti.

Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma. Şu kötü çocuk şef olayı mı? Tabii dövmelerin başka bir yerde değilse...' Eliyle adamın vücudunu işaret etti ve adamın yüzündeki dehşet dolu ifadeyle eli havada dondu kaldı.

Tanrım, şu anda ne diyordu ki? 'Ah... üzgünüm.

Boş ver.

"İşi konuşmaya ne dersiniz? Ağzında yine zar zor eğlenen bir ifade vardı.

Iris başını salladı, Archer'ın aslında kötü çocuk bir şef olup olmadığı ve geniş göğsünün ya da belki sırtının mürekkeple kaplı olup olmadığı dışında bir şey düşündüğü için rahatlamıştı...

"Iris?

"Ha? Gözlerini kırpıştırarak gerçekliğe geri döndü. Archer'ın ona kızının dadılığı hakkında sorular sorduğu gerçekliğe. Vücuduyla hiçbir ilgisi olmayan gerçekliğe. Onun vücudunu önemseydiğinden değil. Smoothie'yi temizlerken hâlâ ellerinin altında hissettiği sert göğsünü düşündüğünden değil. Vücudu tamamen alakasızdı. Tıpkı yüzü gibi. Ve hâlâ önündeki tezgâhın üzerinde düz bir şekilde duran iri elleri. Tanrım, bunlar uzun parmaklardı. Muhtemelen her türlü numarayı yapabilecek parmaklar...

Iris boğazını temizledi. "Üzgünüm, bunu kaçırdım.

Archer ona yine o ifadeyle bakıyordu, sanki onu buraya davet ettiği için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. O da en az onun kadar çaresiz olmalıydı. Gladys'in söylediği kadar çaresiz, eğer Iris onun en iyi seçeneğiye.

"Daha önce çocuklarla çalışıp çalışmadığınızı sordum. "Oh... uh... tam olarak değil.

"Tam olarak çocuk değil mi?

Dün gece Bex ile prova ettiği cümleyi gergin bir gülümsemeyle tekrarlayarak, "Ben de savunmasız bir nüfus olan yaşlılarla çok çalışıyorum," dedi.

Archer onun saçmalıklarına inanması gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi küçük bir baş sallama hareketi yaptı. Tamamen saçmalık olduğundan değil, sadece normal miktarda mülakat dönüşü olduğundan. Son sınıf öğrencilerinin bir anaokulu öğrencisine benzetilmekten hoşlanacağından emindi ama itiraf etmekten ne kadar nefret etse de, bu iş gerçekten işine yarayabilirdi.

"Y'de ders veriyorum.

Öğretme kısmı dikkatini çekmiş gibi görünüyordu, bu yüzden devam etti. "Kalp masajı ve ilk yardım sertifikam var ve... ben...

yaratıcı ve...'

Gladys başka ne listelemiştii?

"Ve ben müsaitim. Bu neden yanaklarının kızarmasına neden oldu? "Yani, hemen işe başlamak için müsaitim. Tekrar gülümsedi ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Kısa bir an için adamın ifadesi yumuşadı ve belki de testi geçtiğini düşündü. Ta ki adam bakışlarını kaçırıp, ağzı o sert çizgisine geri dönene kadar.

"Kahve?" diye sordu. "Elbette.

Ona bir kupa doldurmak için arkasını döndü ve bakışlarından kurtulması için ona çok ihtiyaç duyduğu bir fırsat verdi.

"Nasıl alırsınız?" "Süt ve şeker lütfen.

Hepsini tezgâhın üzerine koydu ve kadın süt ve şekerini karıştırırken adamın sade içtiğini fark etti. Bu adamdan yayılan yoğunlukla, güzel bir fincan papatyanın daha iyi bir seçim olacağını hissetti, ama muhtemelen bunu söylemek onun haddi değildi.

"Belki de işin sorumluluklarını gözden geçirmeliyiz?" diye önerdi kahvesini yudumlarırken.

"Doğru. Tabii ki. Elindeki fincanı bıraktı, bakışları Iris'e kaymadan önce Olive'in koltukta oturduğu yere doğru kaydı.

"Her sabah beşten önce ayrılmam gerekecek, bu yüzden size uygunsa yatılı bir durum önerdim. O zaman Olive'i kaldırıp güne hazırlamaktan ve okula götürmekten sen sorumlu olacaksın. Daha önce de söylediğim gibi, saat iki buçukta alınması gerekiyor. Hemen. Ben genelde altı gibi eve gelirim.'

Olive'e tekrar baktı ve sonra sesini alçalttı. "O konuşmuyor.

"Ne demek konuşmuyor?

Yüzünde hayal kırıklığıyla karışık bir utanç ifadesi belirdi. 'Konuşabiliyor. Sadece benimle konuşmuyor. Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Terapi görüyor ve belli ki bu gerçekten zor ve travmatik bir durum ve ben sadece..." Yine hayal kırıklıklarını haykırmak ister gibi görünüyordu ama bunun yerine onları yuttu. "Sadece onun için biraz istikrar istiyorum. Ben yokken onun yanında olacak birini istiyorum. Bu yüzden en iyisinin senin... dadının bizimle yaşaması olduğunu düşündüm... Ama eğer bu bir sorunsa...?

Şimdi neredeyse fısıldıyordu ve ikisi de tezgâhın karşısına doğru eğilmişlerdi. Iris onun gözlerindeki endişeyi, kaşlarının arasındaki kırıksıklığı, gün boyunca elleriyle çekiştirdiği saçlarının nasıl dikildiğini görebilecek kadar yakındı. Ve ona bakarken, endişeli, yorgun ve korkmuş, Iris'in içine sıcak ve şefkatli bir şey yerleşti.

Ve Iris her zaman içgüdülerini dinledi.

"Bunu başaracağız," dedi, dudaklarındaki yumuşak ve nazik gülümsemeye ondan da aynı şeyi koparmaya çalıştı. Aldığı en fazla omuzlarında hafif bir gevşeme oldu ama şimdilik bunu kabul etti. "Burada yaşamamın Olive'in benim yanımda daha rahat hissetmesine yardımcı olacağına katılıyorum. Bu şekilde işe de geç kalmam.

Şaşkın bir kahkaha attı.

Başarılı. Iris sırttı.

"Teşekkür ederim. Ben gerçekten...' Boğazını temizledi. "Zor bir hafta oldu.

"Hayal edebiliyorum.

Yine ona bakıyordu ama şimdi bakışlarında biraz daha yumuşak bir şeyler vardı. Aslında gözleri artık kamaşmadığı için oldukça hoş, sıcak bir kahverengiydi. Ve saçlarını arkaya atmadığı zamanlarda, saçları alnının üzerinde hafifçe dalgalanıyordu. Ve o ağzın daha da yumuşadığını, gülümsediğini ve yüzünü aydınlattığını hayal edebiliyordu. Ve sonra aklına geldi.

Archer Baer, potansiyel yeni patronu, ateşliydi.

Ve bu çok kötü bir haberd.

Patronu için yanıp tutuşamazdı! Bu kötü oldu.

Çok kötü, Iris.

Dudakları köşeden yukarı doğru kalktı ve ona gülümsemenin sadece küçük bir anını verdi, ama bu yeterliydi. Sol yanağındaki gamzenin hafif girintisini göstermek için yeterliydi.

HAYIR! HAYIR! Neden? Bu adamla yaşamayı daha yeni kabul etmişti ve şimdi adamın gamzesi mi vardı?! Ve nazik gözleri. Ve dokunulabilir saçları. Ve ortaya çıkarılmayı bekleyen bir sürü gizli dövmesi.

Iris açıkça büyük bir hata yapmıştı.

Aniden taburesine geri oturdu.

"Her şey yolunda mı? Archer tekrar doğrulurken sordu.

"Evet. Her şey yolunda. Tamamen tamam."

Ona biraz kaçıkmiş gibi bakmaya devam ediyordu, bu da duygularını biraz yatıştırmaya yardımcı oldu, ama sonra bakışları tekrar onun yanından kaydı ve gözleri alarmla genişledi.

Iris onu bu kadar endişelendiren şeyin ne olduğunu görmek için döndü.

Kanepe boştu ve ön kapı ardına kadar açıktı. Olive gitmişti.

Beşinci Bölüm

Archer'ın boktan günü nasıl olduysa göz açıp kapayıncaya kadar kötüden daha kötüye gitmişti. Bir dakika önce yeni dadıyı çekici bulmamak için umutsuzca çabalıyordu ve bir dakika sonra kızı kayıptı. Yine. Bir hafta geçmişti ve lanet çocuğu takip bile edemiyordu.

"Aman Tanrım! Nereye gitti?" Iris'in endişeli sesi düşüncelerini böldü. Taşındıklarından beri bu olay üç kez yaşanmamış olsaydı daha da paniğe kapılırdı.

"Oldukça iyi bir fikrim var. Iris'in yanından hışımla geçip açık kapıdan çıktı ama onun da arkasından geldiğini hissedebiliyordu. Umarım neyle uğraşacağını gösteren bu küçük gösteriden sonra hâlâ işi istiyordur.

Gladys ona mükemmel dadıyı bulmasına yardım edeceğini söylediğinde, kendisi gibi birini kastettiğini düşünmüştü. Yaşlı ve tatlı birini, büyükannesi gibi birini. Iris Fraser gibi birini değil. İş görüşmesine tayt, ıslak bir atlet ve parmak arası terliklerle gelen genç ve güzel biri. Kendisini çoktan

Onu smoothie'ye batırdıktan sonra ellerini üzerinde gezdiren biri. Çilek gibi kokan biri.

Kızması mı yoksa tahrik olması mı gerektiğini bilmiyordu. Hayır, bu doğru değildi. Dadı tarafından tahrik edilmemesi gerektiğini yüzde yüz biliyordu. Aslında, bir sahip olmanın bir numaralı kuralının bu olduğundan oldukça emindi. Ama Iris Bayan Doubtfire'a daha çok benzeseydi ve kendisine daha az benzeseydi, bu kurala uymak çok daha kolay olurdu.

Komşunun evine doğru çimenlikten geçerken elini saçlarının arasında gezdirdi, uygunsuz derecede çekici dadı da peşinden geliyordu. Muhtemelen onu işe almamalıydı. Başka birini bulmalıydı. Daha uygun birini. Ama çaresizdi. Lokanta onsuz otomatik pilotta çalışıyordu, ama onu dönüştürebilmek için tam zamanlı olarak orada çalışmaya başlaması gerekiyordu.

Mutfak, artık uzaktan da olsa kendini yetkin hissettiği tek yerdi. İşe geri dönmesi ve bu çocuk konusunda yardıma ihtiyacı vardı.

Olduğu durdu. Iris sırtına çarptı. "Ah!" diye bağırdı.

"Özür dilerim.

Omzunun üzerinden baktı ve onun zayıf bir şekilde gülümsediğini gördü.

'Bu kadar ani durmanı beklemiyordum. Ne oldu?'

Archer sadece başını salladı ve dinledi. Buraya taşındığından beri sadece uzaktan duyduğu bir sestir bu. Kızının kahkahasının sesi.

Ses komşunun arka bahçesinden geliyordu, bu yüzden araba yolunu kesti ve ahşap çitlerine vurdu.

"Selam Archer. Ben de tam Bayan Olive'e eve kadar eşlik etmek üzereydim. Yeni komşusu Noah ona gülümsedi. Olive onun omuzlarına tünemişti, Archer'ın az önce yüzünde olduğundan emin olduğu gülümseme çoktan kaybolmuştu.

"Teşekkürler, Noah.

"Benim için zevkti. Noah Archer'ın omzunun üzerinden baktı. "Hey, Iris. Burada ne işin var?"

Archer birbirlerini tanıyacaklarını tahmin etmeliydi. Bu kasabadaki herkes birbirini tanıyordu. Bu rahatsız ediciydi.

"Merhaba, Noah. Ben..." Archer'a ve tekrar Olive'e baktı. Muhtemelen bu işin ne kadar zor olacağını hesaplıyordu. Dilsiz bir kaçağın pazarlık ettiğinden daha fazlası olduğuna emindi. "Dadı pozisyonu için mülakat yapıyorum.

'Vay canına, Olive. Bunu duydun mu? Noah küçük kızın omzunun üzerinden sarkan bacağına dokundu. 'Iris senin dadın olabilir. Bu harika olur. Iris çok havalı.

Iris gülümsedi. "Selam Olive. El salladı ama Olive, Iris'in fikrini düşünüyormuş gibi başını yana eğerek bakmaya devam etti. Archer kızının onun hakkında ne düşündüğünü merak etti. Bu önemli olmalıydı, değil mi? Küçük kızın sevmediği birini işe almamalıydı.

"Bir dadı ne iş yapar? diye sordu Olive ve sesi Archer'ın vücudundaki tüm kasları dondurdu. Gözünü kırpmadı. Onun orada olduğunu hatırlayıp tekrar susmasından korktuğu için nefes almadı.

Iris omuz silkti. 'Birlikte takılırız diye düşündüm. Belki eğlenceli yerlere gideriz. Araba kullanabiliyorsun, değil mi?

Olive başını salladı, daha önce duyduğu kıkırdama geri dönmüştü. Kalbi göğsüne sığmayacak kadar büyükmüş gibi rahatsızdı.

"Araba kullanmak için çok küçüğüm.

Iris inanmamış gibi kaşlarını çattı ve Archer kendi gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. "Emin misin? En az bir metre beş santim boyunda olmalısın. Iris ona tünediği yeri işaret etti ve Olive yine güldü.

"Noah'nın omuzlarındayım! Kadın adamın başını okşadı ve Noah sırttı.

"Oh! Haklısınız. Özür dilerim, benim hatam. Sanırım bizi eğlenceli yerlere ben götüreceğim'.

"Ne tür yerler?" "Yüzmeyi sever misin?

"Yüzme bilmiyorum. "O zaman ben sana öğretirim.

Archer yüzme dersi konusunda anlaşılmadıklarını söyleyerek araya girmek üzereydi ki Olive'in yüzü bu öneri karşısında aydınlandı ve Archer'ın kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı. Olive'in böyle görünmesini sağlayacaksa Iris ona paraşütle atlamayı öğretebilirdi.

"Yapacak mısın?!

Elbette. Yani, baban verirse.' Iris bu etkileşim başladığından beri ilk kez ona baktı ve sanki partinin eğlencesi kaçmış gibiydi.

Olive'in gülümsemesi kayboldu.

Archer boğazını temizledi. "Bir şeyler bulabileceğimize eminim.

Iris sırtarak Olive'e baktı. "Bu, yeterince istersen, kesinlikle pes ederim ve yapmana izin veririm," dedi göz kırparak ve Olive'in gözleri büyüdü.

"Neden içeri dönüp bunu tartışmıyoruz, tamam mı? Archer sordu ve Olive başını salladı, açıkçası bu bir ilerleme gibi hissettirdi.

Noah onu yere indirdi ve Archer ona sıkıca sarılıp vedalaştığında kıskançlık hissetmemeye karar verdi.

'Hadi evlat. Birbirimizi tanıyalım. Iris araba yolundan geri dönmeye başladı ve Olive de onu takip etti. Onları birlikte, yan yana yürürken görünce Archer onun işe alındığını anladı. Umarım hâlâ öyle olmak istiyordur.

"Tekrar teşekkürler, Noah. Sürekli buraya gelip durduğu için üzgünüm. "Bizim için hiç sakıncası yok," dedi sırtarak. 'Üzgünüm. seni korkutup duruyor.'

Archer uzun bir iç çekti ve Noah onun kolunu okşadı. 'Elinden geleni yapıyorsun. Her şeye alışacaktır. Yakında.'

"Evet. Tekrar teşekkürler.'

Noah kız arkadaşı Hazel'la paylaştığı bahçede gözden kayboldu. Archer evi seçerken Hazel'ın Cate'i tanıdığını bilmiyordu ama Olive'in komşusu tanıdık bir yüz olduğu için mutluydu. Ta ki onu bulmak için ortadan kaybolana kadar.

Sadece kızın bundan daha uzağa gitmemesi için dua etti.

Ebeveynliğe başlayalı bir hafta olmuştu ve kalbinin buna dayanamayacağını düşünüyordu.

Altıncı Bölüm

"Bu adam ve çocuğunun yanına mı taşınyorsun? Bex, Iris'in yatağında, gardırobunun yarısı arasında yayıldığı yerden sordu - diğey yarısı zaten bir duffle çantasına tıkılmıştı.

"Temel olarak evet. Iris eski bir kazağı göğsüne doğru kaldırdı. "Saklayalım mı, bağışlayalım mı, yoksa çöpe mi atalım?

"Çöp," dedi Bex ve Kira hep bir ağızdan. Iris'in Noel ağacı çiftliğindeki işi sezon için sona ermişti ama Kira'yı arkadaşısı olarak tutmuştu.

"Daha az şanslı olanları buna maruz bırakma," dedi Kira gülerek. Iris'in masa sandalyesinde kendi etrafında döndü.

Iris kazağı çöp yığnına attı.

"Çocukları korkunç bulan bir kadın olarak dadı olarak nasıl iş bulduğunuzu bana tekrar açıklar mısınız? Kira hala dönerek sordu.

"Onlardan korkmuyorum.

'Bu tam olarak sizin sözünüzdü! Sanırım "korkunç, öngörülemez ve sürekli yapışkan" olduklarını söylemişsiniz.

"Ew. Bex kaşlarını çattı. "Sürekli yapış yapış mı?

"Evet, öyleler," dedi Iris, atılacaklar yığınınına yırtık pırtık bir atlet ekleyerek. 'Yapışkan, yani. Ama Olive sadece küçük bir kız. Üstesinden gelebileceğime eminim. Hiç de korkutucu değil,' diye yalan söyledi. Iris bu yeni iş konusunda oldukça endişeliydi ama arkadaşlarının bunu bilmesine izin vermeyecekti. O zaman onu vazgeçirmeye çalışırlardı ve bu işe gerçekten ihtiyacı vardı. Ve onunla birlikte gelen bedava konuta.

Kira dönmeyi bırakmıştı, böylece Iris'e inanmayan bir bakış fırlatabiliyordu.

"Bir çocukla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu Iris, saç örgüsünü omzunun üzerinden savurarak.

"Tabii ki var. Ama sana söyledim, kirayı ödeyemezsen gelip benimle kalabilirsin. Yerimiz var.'

Iris kaşlarını çattı. Arkadaşının teklifini takdir etmişti. Gerçekten takdir etti. Ama Kira ve Bennett'le birlikte aşk yuvalarında kalmak hiç de cazip gelmiyordu. Kira taşındığından beri çok mutluydu ama Iris ilişkilerinde üçüncü bir tekerlek olmak istemiyordu. Ya da Kira'nın bugünlerde ne kadar çok gülümsediğine bakılırsa, muhtemelen sürekli seks yaptıklarına tanık olmak istemiyordu.

Kira, Iris'in aklından geçenleri okuyarak, "Her zaman çıplak dolaştığımız falan yok," dedi.

Bex homurdandı.

'Çıplak ya da değil, kendimi tuhaf hissederim. Yine de teklifiniz minnettarım.

"Hey, ben de teklif ettim. Bex, Iris'in satın aldığı hatırlamadığı bir başka kazağı ona fırlattı. Bağış yığını.

'Ve I takdir edildi Bu, çok, ama sen Biliyorum
bizim ... programlar uyuşmuyor.' Bu Iris'in
en güzel yoluydu.

gece 1'de trompet gamları dinlemeye tahammül edemediğini söylemeyi düşünebilirdi. Böyle garip biriydi.

"Bakın, ikinizi de seviyorum ve bu kadar çok seçeneğim olduğu için inanılmaz şanslıyım ama bence en iyisi bu.

"Seksi olduğu için mi?" diye sordu Kira, kara kaşlarından biri muzipçe kalkmıştı.

"Öyle mi? dedi Iris ama aniden yükselen sesi onu ele verdi. "Fark etmemiştim.

Kira güldü. "Rüya Limanı'nın tüm kadın ve erkek nüfusunun yarısı bunu fark etti.

Iris sanki iki gün önceki görüşmesinden beri Archer'ın talihsiz seksiliğini düşünmüyormuş gibi rahatça omuz silkti. 'Şey, fark etmemiştim. Sanırım benim tipim değil.

'Mmm-hmm. Bu yalanın nasıl gittiğini çok iyi biliyorum,' dedi Kira bilmiş bir sırtısla. Aynı şeyi Bennett için de söylemişti ve bakın nasıl sonuçlanmıştı. Şimdi neredeyse yüzlerine yapışmışlardı.

"Senin diyecek çiçeğin falan yok mu? Iris karşılık verdi.

'Şu anda değil, hayır. Ama ilginiz için teşekkürler.

Bex güldü. 'Uh oh, Kira. Sanırım sinirlerime dokundun. Ayağa kalktı ve Iris'in giysilerinden geriye kalanları katlamaya başladı. Iris kuzeniyle neredeyse kardeş gibi büyümüştü. Yan yana yaşıyorlardı, her kız sadece annesiyle birlikte. Dörtlü hemen hemen her şeyi birlikte yapmıştı. Bu yüzden Bex'e çenesini kapatmasını söylemekten çekinmemişti.

Ama burada sürüsüne yardım ediyordu, bu yüzden Iris nazik olmaya karar verdi.

'Sinirime dokunmadı. Kararım konusunda kendimi çok iyi hissediyorum.

Arkadaşı ve kuzeni yüzlerinde aynı inanmaz ifadelerle ona baktılar.

"Ben yaparım! Sana söyledim, bunu halledebilirim."

"Ama istiyor musun? Kira'nın ifadesi yumuşadı. "Dadı olmak istediğine emin misin?"

Iris omuz silkme dürtüsüne karşı koydu ve bunun yerine sahte bir güven duruşuyla omuzlarını geriye attı. "Evet, biliyorum. Sana söylüyorum, kolay olacak. Günün büyük okulda. Ve ben bedava bir oda alacağım! Tasarruf edeceğim onca parayı düşün. Yaz için okuldan çıkana kadar bunu yaparım ve sonra Archer'a başka düzenlemeler yapması gerektiğini söylerim. Bu iyi bir plan."

İyi bir plandı. Üzerinde çok düşünmüştü. Archer ve Olive yeni hayatlarına alışana kadar onlara birkaç ay yardım edecek, biraz para biriktirecek ve sonra yoluna devam edecekti. Her zaman yaptığı gibi. Hatta zamanı geldiğinde Archer'ın onun yerine birini bulmasına bile yardım edecekti.

O bile birkaç ay boyunca bir çocukla başa çıkabilirdi.

Ne kadar zor olabilirdi ki? Elbette Olive'in kaçma eğilimi vardı ve evet, henüz babasıyla konuşmuyordu ama artık Iris onun nereye kaçtığını biliyordu ve Olive onunla konuştuğu için bu bir sorun olmayacaktı.

Ayrıca pek çok insan işini sevmiyordu. Bu, iki yakasını bir araya getirmek için yapması gereken bir şeydi. Sadece şimdilik. Sadece birkaç faturayı ödemek için, ilk ve son olarak tasarruf etmek için.

Daha iyi bir dairenin aylık kirası, diğer işlerinin banka hesabında bıraktığı boşlukları doldurmak için.

Iris bir çocuğu okula hazırlayabilir ve her gün onu alabilirdi. Onun ebeveyni olmak zorunda değildi, ki bu da Iris'in genel olarak hiç ilgi duymadığı bir şeydi. 'Anne' olmak hiç planladığı bir iş değildi. Ama dadı anne değildi. Sadece Olive'i günde birkaç saat hayatta tutmak zorundaydı.

Kolay olurdu.

Bu onun yeni sloganıydı ve buna sadık kalıyordu.

'Tamam, madem öyle diyorsun. Sadece acele kararlar vermediğinden emin olmak istiyorum,' dedi Kira.

Iris güldü. "Şu anda ciddi misin?"

Kira'nın düz yüzü çatladı ve bir kıkırdama yayıldı. "Olmaya çalışıyordum! Sandalyesinden kalktı ve Iris'e sarıldı. "Sadece bakmadan gayrimenkul satın alma.

"Hepimizin güven fonları yok, bebeğim.

Kira sırtıttı. 'Artık değil. O şey çoktan gitti. Iris güldü.

"Paketlemeye yardım ettiğin için teşekkürler. 'Sorun değil. Yine de gitmem gerekiyor. Çiftlik hayatı çağırıyor!' "Tabii ki çağırıyor. Bu akşam yogada görüşür müyüz?"

"Bunu kaçırmazdım! Kira koridorda ilerleyip Iris'in dairesinden çıkarken seslendi.

Iris dikkatini tekrar kuzenine çevirdi, onun planında kusur bulmaya devam etmesini bekliyordu ama Bex son gömleği de çantasına koydu.

Yataktan kalkarken, 'Bu adama dikkat et,' dedi.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Dikkatli ol" demek. Burada savunmasız bir durumdasın, Iris. Senden faydalanmasına izin verme.

Benden faydalanmak mı? Bex...'

"Ben ciddiym," dedi ellerini havaya kaldırarak. 'Bay Süslü-Pantolon-Şef yetkili olmaya, çalışanlarından istediğini almaya alışkın... işler hızla tersine dönebilir.

Iris tartışmak için ağzını açtı ama sonra kapattı. Archer'ın onaylamayan bakışlarını, lokantanın mutfağından gelen bağırış çağırışları, hızlı olması gerektiğini hatırlatışlarını düşündü. Bex haklı mıydı? O da dadıyla oynaşabileceğini düşünecek türden bir adam mıydı? Şüphelenmeyen garsonları köşeye sıkıştırıyor muydu? İnsanlardan istediğini almak için korkutucu varlığını kullanıyor muydu?

Ve onun evinde yaşayacaktı.

Aralarında garip bir şeyler olursa rapor edecekleri bir İK yoktu.

Kendini salladı. "Onu Google'da arattım. Uygunsuz bir şey yaptığını iddia eden tek bir şikayet, söylenti ya da ihbar yok. Sicili tertemiz, Bex. Sorun yok.

"Hmm," kuzeni şüpheli görünüyordu. 'Ya tertemiz ya da pislik yaparken yakalanmama konusunda çok iyi.

"Bex...

'Sadece bunu al. Beni daha iyi hissettirecek.

'Nedir bu? Biber gazı mı?

Bex sırtıttı. "Evet. Ne olur ne olmaz diye.' "

olur ne olmaz? Bex, kaç , seksen beş mi?'

Omuz silkti. "Muhtemelen son sınıflar için derslerinize katılmayı bırakmalıyım.

"Muhtemelen.

"Ama ben onları seviyorum.

'Ben de öyle. Merak etme, eğer Archer Baer benimle bir şey yapmaya kalkarsa, onu avlayacak olan öfkeli kıdemli hanımlardan oluşan kalabalığa liderlik edebilirsin.

Bex'in gülümsemesi büyüdü. "Mükemmel.

Iris biber gazını yatağın üzerine fırlattı, elinde tutmaktan biraz korkuyordu ve Bex'e sarıldı. "Bana göz kulak olduğun için teşekkürler.

"Annen Florida'ya kaçtığına göre birinin kaçması gerek."

"Kaçmadı. Birlikte olmak için taşındı...' 'Gabriel,' dedi

Bex acımasızca.

"Doğru, Gabriel," diye yineledi Iris. Adamın adını hafızasına kaydetme zahmetine katlanmamıştı. Gabriel annesinin kısa ömürlü erkek arkadaşlarının en sonuncusuydu ama şu anda annesini mutlu eden adam oydu, yani o kim oluyordu da yargılayabiliyordu? Annesi aşık olmayı severdi. Sadece aşık kalmakta pek iyi değildi. Iris ve Bex bunun ne kadar süreceğine dair bahse girmişlerdi. Iris, adamın yıl sonuna kadar gideceğini düşündü.

"Ayrıldıktan sonra geri döneceğini düşünüyor musun? Bex sarılmalarından uzaklaşarak sordu.

"Bilemiyorum. Sıcak havayı seviyor, o yüzden kalırsa şaşırmam. Annen nasıl?"

"Her zamanki gibi. Bex'in annesi, Iris'in Heather Teyzesi, tamamen farklı bir yola girmiş, erkeklere tövbe etmiş ve şimdi Calabastas'ta, Iris'in hâlâ bir tarikat olmadığına tam olarak ikna olmadığı bir aşramda yaşıyordu.

Ona selamımı söyle.

"Söylerim.

"Teşekkürler, Bex.

"Küçük kuzenim için her şeyi yaparım.

"Senden iki ay daha gencim.

"Hâlâ sayılır. Sandalyenin yağmurluğunu aldı ve kapıya yöneldi. "Seni seviyorum, hoşça kal!

"Hoşça kal!

Iris neredeyse boş olan dairesinde durdu ve gülümsemekten kendini alamadı. Onu seven insanlar ve yeni bir planı vardı. Ve Iris'in sevdiği bir şey varsa o da yeni bir başlangıçtı. Belki de bu yüzden bu kadar sık iş değiştiriyordu. Yeni bir başlangıcı severdi ve bahar tam da bunun zamanıydı! Iris, soğuktan hâlâ saklanan ağaçlardaki tüm küçük tomurcuklar gibi çiçek açmaya hazırdı.

Nedeni ne olursa olsun (kesinlikle yeni patronunun seksiliği değil) Iris yeni bir şey için heyecanlıydı (ya da kendine böyle söylemeyi planlıyordu).

Yedinci Bölüm

Bir rcher lokantanın mutfağının ortasında , personelini değerlendiriyordu. Maribel, Jess ve Cyrus önünde hazır bekliyordu. İki garson ve bir aşçı. Maribel muhtemelen otuzlu yaşlarının ortasıındaydı, Archer'ın bu ebeveynlik olayını çözmek istiyorsa dikkatini vermesi gereken çocuklu bir anneydi, ancak şu ana kadar kadın rahatsız edici derecede sessizdi, şikayet etmeden onun talimatlarını yerine getiriyordu. Jess liseden yeni çıkmış gibi görünüyordu. Çok konuşkan, çok sakardı ama müşteriler onu seviyor gibiydi. Ve Cyrus, Cyrus sonsuza dek burada çalışmıştı.

Çok ihtiyaç duydukları temizlik ve düzenlemeyi yapmak için lokantayı sabah için kapatmışlardı. Mekân hâlâ onun standartlarına uygun değildi ve üçlü bitkin görünüyordu. Ve mutfak hâlâ dağınık görünüyordu.

Archer nefesinin altından küfretti ve ensesini ovuşturdu. Bu lokantayı nasıl gurur duyacağı bir yere dönüştürebilirdi ki? Buraya nasıl benim mutfağım diyebilirdi?

Yapamadı.

Ve yapmazdı da. Bu lokanta işi, daha iyi bir iş bulana kadar geçici bir çözümdü. Ya da tüm bu velayet meselesi çözülene ve Paris'teki kariyerine geri dönene kadar. Eski restoranındaki tertemiz mutfağı aklından uzaklaştırdı. Çalışanlarının önünde ağlamak hiçbir işe yaramayacaktı.

Buraya taşınalı neredeyse iki hafta olmuştu ve Olive hâlâ onunla sadece on kelime konuşmuştu. Ve tek düşünebildiği, Olive'in ondan nefret ettiği ve onu yüzüstü bıraktığıydı.

Ama başarısız olmak bir seçenek değildi. Onun için hiç olmamıştı.

Altıncı sınıfta ortaokul futbol takımına giremediğinde, önündeki topu göremeyecek kadar karanlık olana kadar her gece antrenman yapmış ve ertesi yıl kesinlikle takıma girmişti. İkinci sınıfta geometriden C aldığında, öğretmenini dönem sonunda notunu A'ya kadar fazladan kredi vermeye ikna etmişti. Şef olmak istediğine karar verdiğiinde, dört yıl boyunca aşçılık okuluna gitmiş, yıllarca mutfaklarda çalışmış, bulaşık yıkamış, sebze hazırlamış, tugay hiyerarşisinde yavaş yavaş yükselmişti. Başka hiçbir şey için zamanı yoktu. Yemek pişirir ve uyurdu.

Ama kesinlikle başarısız olmadı.

Bu saçma lokanta işini kabul ettiğinde, sahibi Gladys ona menüyü yeniden tasarlayabileceğine ve mutfağı tamamen yönetebileceğine söz vermişti. Mutfak tam bir felaketti. Dürüst olmak gerekirse, Archer buranın bunca yıldır sağlık denetimlerinden nasıl geçtiğini bilmiyordu.

Ama artık yetki ondaydı. Lokantayı iyi çalışır hale getirecekti. Kızının kendisiyle konuşmasını sağlayacaktı. Ve avukatları yetenekli bir baba olduğuna ikna edip tam velayeti aldıktan sonra, onu Fransa'ya getirecek ve yıllar önce kendisi için çizdiği yolda ilerlemeye devam edecekti.

"Yarın derin dondurucuyu temizleyeceğiz," diye duyurdu ve üçü de gözle görülür bir şekilde çöktü ama kimse itiraz etmedi. 'Ve açılıştan önce daha fazla yiyecek hazırlamamız gerekiyor. Bu, kahvaltı telaşının daha sorunsuz geçmesini sağlayacaktır.

Cyrus başıyla onayladı. Yaşlı adam yetmişli yıllarda burası açıldığından beri burada aşçı olarak çalışıyordu. Ve bu kıdemle bütün gün Archer'ın fikirlerine karşı çıkmıştı.

"Hey patron?

"Evet, Cyrus? Archer ön koluyla alnındaki teri sildi.

"Gladys menüyü değiştireceğimizi söyledi. "Bu doğru.

Cyrus gülerek başını salladı. "Kasaba bundan hoşlanmayacak.

Archer kaşlarını çattı. 'Kasaba bunu sevecek. Yükseltilmiş rahat yemek. Bunda sevilmeyecek ne var?'

"Yükseltilmiş kısım," dedi Cyrus kıkırdayarak.

Jess de gülmeye başladı ama kendini tuttu ve bir eliyle ağzını kapattı. Archer bugün sesini çok fazla yükseltmiş olabilirdi.

'İnsanlar bunu sevecek. Bana güvenin. Ben ne yaptığımı biliyorum. Belki çocuk yetiştirme konusunda bir şey bilmiyordu ama yemekten anladığı kesindi. Menünün şöyle olacağını biliyordu.

Lezzetli. İnsanlar bunu sevecektir. 'Avrupa'nın her yerinde restoranlarda çalıştım. Sanırım yeni bir lokanta menüsüyle başa çıkabilirim.

Cyrus'un gür beyaz kaşları kalktı. 'Sen o Avrupalıların nelerden hoşlandığını biliyor olabilirsin ama ben Dream Harbor'ı biliyorum. İnsanların en sevdiği krepleri, özellikle de belediye başkanınıninkini ellerinden alırsan...' Tehdidini yarıda bıraktı ve kasabanın kreplerini elinden alan adama acıyarak başını salladı.

Archer alay etti. Bunlar lokanta krepleriydi. Onlarda nasıl özel bir şey olabilirdi ki? "Menüyü bana bırak.

Yaşlı adam omuz silkti. "Bu senin cenazen.

Jess yine kıkırdadı ve Maribel bile gülümsedi.

"Kovuldunuz.

Cyrus ona sahte bir selam verdi ve kadınlar eşyalarını toplamak üzere sessizce sohbet ederek uzaklaştılar. Archer gece için ışıkları söndürmeden önce mutfağa son bir kez baktı.

"Ne demek krepleri geri gönderdiler? Archer bunun onun hatası olmadığını bildiği halde Maribel'e homurdandı. Bu onu bir pislik yapsa bile. Cyrus haklı olsa da ve bunu yakın zamanda kabul etmeyeceğinden emin olsa da.

"Müşteri krepleri beğenmedi," diye tekrarladı, sesi öncekinden biraz daha kısıktı.

Archer elini öfkeyle saçlarında gezdirdi, canını acıtacak kadar sertti. Kahvaltı telaşının ortasındaydılar ve

Bu sabah üçüncü kez birisi kreplerden şikâyet ediyordu. Yeni krepleri hakkında. Ricotta ile yaptığı, üzerine şekerleme şekeri serptiği ve kremalı limon sosuyla süslediği krepler. Objektif olarak lezzetli olanlar. Bu, şimdiye kadar uyguladığı tek menü değişikliğiydi ve üç kez geri gönderildiler. Üç kez.

Ellerini bulaşık havlusuna silip tezgâha atarken Cyrus'un kendini beğenmiş ifadesinden kaçındı.

"Kim?" diye sordu, yemek odasına doğru yürümeye başlamıştı bile. Maribel onun arkasından koşuşturdu.

Masa iki. Başkan, sizi uyarmıştım...'

Archer sallanan kapıları itti ve ikinci masaya doğru hışımla yürüdü. Gözlüklü ve iğrenç kravatlı bir adam ona gülümsedi.

"Yemekle ilgili bir sorun mu vardı efendim? Archer, görünüşe göre bir tür krep uzmanı olan bu belediye başkanına bağırmak istediği her şeyi yutarak sordu.

"Oh, merhaba!" dedi belediye başkanı elini uzatarak. 'Siz yeni şef olmalısınız. Ben bu güzel kasabanın belediye başkanıyım. Pete Kelly.'

"Archer Baer. Adamın elini sıktı ve yüz hatlarını kaşlarını çatmaktan başka bir şeye dönüştürmeye çalıştı.

Bu da kızım Hazel. "Selam, Archer.

Archer gözlerini kırptırdı. Komşusu belediye başkanının kızı mıydı? "Ah... merhaba.

"Olive nasıl? Noah yine uğradığından bahsetti."

Sanki kızı sadece sosyal bir ziyarette bulunuyormuş ve sürekli ondan kaçmaya çalışmıyormuş gibi uğradı.

"Evet, bunun için üzgünüm."

Hazel onun özrünü elinin tersiyle itti. 'Bunun için endişelenmeyin. Olive'i seviyoruz.

Komşuları Olive'i severdi. Olive'i sevmeliydi. Tanrı aşkına, o onun kızıydı. Bu düşünceden sıyrıldı. Yeni lokantasının (kendi kafasında bile lokanta demeyi reddediyordu, yoksa kesinlikle sinir krizi geçirecekti) ortası, çocuğuyla bağ kuramamasıyla ilgili tüm endişelerini açığa vuracağı yer değildi.

Tamam. Tamam, teşekkür ederim. Belediye başkanına geri döndü. "Krepler hoşunuza gitmedi mi?"

Belediye Başkanı ona acıyarak gülümsedi. 'Ben basit bir adamım, Archie. Sana Archie diyebilir miyim?'

Archer ona kesinlikle olmaz diyemeden devam etti.

'Ben basit bir adamım Archie ve sanırım eski krepleri tercih ederim. Hala onlardan var mı?'

Archer sinirli bir şekilde içini çekti. Diğer şikâyetlerde de aynı şey olmuştu. Eski krepleri daha çok seviyorlardı. Onlara bunlardan yapabilir miydi?

Ve cevap hayır olmalıydı. Hayır, onlara vasatın altında krep yapamazdı çünkü burası artık onun mutfağıydı ve onlara akça ağaç aromalı mısır şurubuyla servis edilen kiremit tadında krepler pişirmeyecekti.

Ancak hayır demek zorunda kalmasının asıl nedeni, eski kreplerin tarifinin kendisinde olmamasıydı. Ve her nasılsa kimse

başka kimse de bilmiyordu. Bu açıkça saçmalıktı, ama Archer personelinin hiçbir üyesinden tarifi alamadı.

Cyrus, yaşlı aşçı Martha'nın zaman krep işiyle uğraştığına ve kendisinin sadece omlet yaptığına yemin . Archer'a lokantanın eski yemek tarifleriyle dolu eski bir klasörü göstermişti ama Archer'ın henüz incelemeye vakti olmamıştı.

Bu yüzden, diğer şikayetler için basit bir krep hamuru hazırlamış ve bunları servis etmişti. Müşteriler bir daha şikâyet etmeye cesaret edememişti ama tabakların üzerinde bol miktarda krep kalmış olarak geri geldiğini fark etmişti. Görünüşe göre onlar da Dream Harbor standartlarına uygun değildi. Ki bu delilikti. Onlar sadece krepti! Archer isterse onlara gözleri kapalı bile su böreği yapabilirdi ama un, kabartma tozu, yumurta ve süttten oluşan basit bir tarif onlar için yeterince iyi değil miydi?

Sanki okulda olduğunuz halde dolabınızı nasıl açacağınızı ya da ayakkabılarınızı nasıl bağlayacağınızı hatırlayamadığınız kâbuslardan birine yakalanmış gibiydi. Her zaman iyi olduğu, her zaman yapabildiği tek şey, bir şekilde artık işe yaramıyordu.

Boğazını temizledi.

'Size kesinlikle daha basit bir krep yapabilirim. Size hemen getiririm.'

"Çok teşekkürler! Pete, o uzaklaşmadan önce elini onun omzuna attı. 'Kasabada böyle yetenekli bir şefe sahip olduğumuz için çok mutluyuz. Eminim kısa sürede kendini kanıtlayacaksın.

Archer mutfağa geri dönmeden önce zorla gülümsedi. Ayakları yere mi basıyor? O dünyaca ünlü bir şefti,

Tanrı aşkına. Ayakları yere basıyordu. Ayağı harikaydı. Dünyaca ünlüydü.

"Cyrus," diye bağırdı ve hışımla mutfağa geri döndü. Yaşlı aşçı sırtarak başını kaldırdı. "Bana bir parti basit krep hamuru yap.

Cyrus gri bir kaş kaldırdı ama itiraz etmedi. "Evet, şef.

"Ve Maribel, belediye başkanı bedava yiyor.

"Evet, şef.

Evet, şef. Bu kelimelerin eskiden bir anlamı vardı. Geminin kaptanı olduğu, kontrolü elinde tuttuğu anlamına gelirdi. Ve şimdi tüm lanet gemi batıyordu.

Sekizinci Bölüm

Arabasını garaj yoluna çekip de dadıyı eşyalarıyla dolu iki çöp torbasını ön kapıdan içeri taşıırken bulana kadar dadının bugün taşınacağını tamamen unutmuştu. Arabayı geri vitese takıp buradan başka bir yere gitme isteğine direndi.

Bu onun
hayatıydı. Onun
eviydi.
Onun çocuğu.

Gözlerini kapadı ve sanki gerginliğini masajla giderebilecekmiş gibi şakaklarını ovuşturdu. Artık Paris'te yaşamıyordu. Şu an için tam anlamıyla orada bir evi yoktu. Dairesini yılın geri kalanı için bir arkadaşının arkadaşına kiraya vermişti. Artık sahip olduğu tek şey buydu. Artık zamanını yemek pişirerek, sigara içerek ve garson kızlarla yatarak geçirmiyordu. Artık burada, banliyöde yaşıyor, eve makul bir saatte gidiyor ve lokantadan aldığı maaşla kızına destek oluyordu, sigara ve pahalı şarap almak için değil.

Yapılacak doğru şey buydu.

Şimdilik. Şimdilik bunu yapmak zorundaydı. Altı ay içinde her şey yolunda giderse Olive'le birlikte Fransa'ya geri dönebilirlerdi.

Bu yararlı düşünceyi aklından geçiren Archer arabadan indi ve Iris'in çantalarıyla birlikte sıkışıp kaldığı ön kapıya doğru ilerledi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Aniden döndü. Onu korkutmuştu.

"Oh, merhaba. Telaşlı görünüyordu, saç örgüsünden küçük tutamlar kaçmıştı. Bugün kuruydu ve şimdi sarı ile kırmızı arasında bir yerde olduğunu görebiliyordu, daha önce hiç görmediği gül sarısı bir renkti ve ... bakıyordu.

Boğazını temizledi ve çantalarından birini aldı.

"Teşekkürler," dedi, diğerini de kapıdan içeri iterek.

Kapı. 'Taşımak zorunda kalana kadar ne kadar çok eşyaya sahip olduğunuzu asla fark etmiyorsunuz.

Aslında tam tersi bir sorunla karşı karşıyaydı; kiraladığı evi doldurmak, bir ev gibi hissettirmek için mobilya ve eşya alması gerekiyordu. Ya da kabaca bir ev gibi. Ama bunların hiçbirini söylemedi. Onu, oturma odasında birkaç torba ve kutunun daha yığılı olduğu eve kadar takip etti. Gladys, Olive'le birlikte kanepedeydi.

"Merhaba," dedi Gladys. "Lokantam nasıl?"

Dürüst cevap mı? İnsanlar yeni eklediği ilk menüden nefret ediyordu, herkesin çok sevdiği sihirli krep tarifini bulamamıştı, personel ondan nefret ediyordu ve mutfağı hâlâ kendi istediği temizlik ve düzen seviyesine getirememişti. Başarısız oluyordu ama Gladys'in bunları bilmesine gerek yoktu.

"İyi gidiyor.

"Harika! Gladys gülümsedi. "Öyle olacağını biliyordum.

"Merhaba Olive," dedi. "Okul nasıldı?"

Sorusunun ardından gelen sessizlik, iki kadının ona acıyan bakışlar atmasıyla daha da kötüleşti.

"O kadar iyi, ha?" dedi, havayı yumuşatmaya çalışarak.

'Olive, neden babana şu komik hikayeyi anlatmıyorsun? kütüphanede okudun mu? Hatırladın mı? Gladys kızı nazikçe dürttü ama Olive sadece başını salladı.

'Sorun değil,' dedi. "İsterse bana daha sonra anlatabilir. Göğsünde biriken hayal kırıklığı ve hüsranı yuttu. Bugün başarısızlık üstüne başarısızlık.

"Size odanızı göstermeme ne dersiniz?" dedi, Iris'e dönerek ama onun gözlerindeki acıma duygusundan kaçınarak. En başta onu işi kabul etmeye ikna eden şey bu olsa bile onun acımasına ihtiyacı yoktu. Sadece Olive'le ilgilenecek güvenilir birine ihtiyacı vardı. Eşyalarını çöp poşetlerinde taşıyan biri gerçekten güvenilir diye bağırmıyordu ama çocuk bakımını yerel bakıcılar ve emeklilerle bir araya getirmeye devam edemezdi ve Iris şu anda elindeki en iyi kişiydi.

Terapist Olive'in tutarlılığa ihtiyacı olduğunu söyledi. Ona vereceği şey de buydu. Kendini daha iyi hissedene kadar, sonra da onu bildiği her şeyden koparacak ve yurtdışındaki gerçek hayatına geri dönecekti.

İsa.

Boku yemişti. Bir kaza yüzünden sonsuza dek burada yaşamaya mahkum olmuştu.

Kaza mı? Bu kelime içinde yankılandı ve bunu düşündüğü için bile kendini bok gibi hissetti. Onun nesi vardı ki? Olive'in gözlerini kanepeden üzerinde hissedebiliyordu, gibi biliyordu sadece düşünmüştü onu olarak bir

Kaza, sanki kaderin onu olabilecek en kötü babayla baş başa bıraktığını biliyormuş gibi.

Olive'in bakışlarından ve Gladys'in iyi niyetli endişesinden uzaklaşmak isteyen Iris'in çantalarından birini kaparak ürkek bir sesle, "Beni takip edin," dedi.

"Burası Olive'in odası," diyerek üç yatak odasının da bulunduğu dar koridorun solundaki ilk kapıyı işaret etti.

"Çok pembe," dedi Iris, kafasını içeri sokup şöyle bir bakarak.

"Neyi seveceğini bilmiyordum," diye itiraf etti ve hızla bir sonraki odaya geçti. "Banyo.

Iris arkasından yaklaştı ve içeri baktı. "Sadece bir tane mi?" diye sordu, sesi endişeli geliyordu.

Neden şu ana kadar tek bir banyoya sahip olmanın garip olacağı aklına gelmemiştir? Şu ana kadar Iris'le her gün aynı duşta çıplak olacaklarını fark etmemiştir. Lanet olsun, şimdi de Iris'i çıplak düşünüyordu.

"Bunun için bir kilit bulacağım. Hemen.'

Arkasına bakmadan koridorda ilerlemeye devam etti, bir an önce bu turun bitmesini istiyordu. "Burası senin odan. Soldaki son odayı işaret etti.

"Peki bu senin mi? Koridorun karşısındaki odayı işaret etti.

Lanet koridorun tam karşısında! Bu ev neden bu kadar küçüktü? Ve neden şu ana kadar fark etmemiştir?!

"Ah... evet. Yenik bir iç çekti. Bu işin yürümesine imkân yoktu. Bak , özür dilerim. Anlıyorum.

iş i kabul edemezsin. Bu ... ben ... bu çok iyi düşünölmemişti.

Şimdi koridorun karşı taraflarında duruyorlardı ama koridor çok dardı ve hâlâ rahatsız edici derecede yakınlardı. Olmaları gerektiği gibi. Hepsi. Zaman. Zaman. Buraya taşınırsa. Bu küçük evde tikiş tikiş. Karşılıklı uyusaydık. Aynı lanet odada banyo yapmak.

Iris onu izliyor, inceliyordu. Düşünüyordu.

Onun ne düşündüğünü söyleyebilir miydi? Şimdiden en kötü türden şehvet düşkünü bir patron olduğunu? Onun patronu olacaktı. Ona asla dokunamazdı. Dadiyı becerirken yakalanırsa çocuğunun velayetini asla alamazdı. İçgüdüsel olarak, parmakları sanki hiç sahip olmadıkları bir şeyin yasını tutuyormuş gibi yumruk oldu.

Bu şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikirdi.

Neyse ki Iris'in her şeyi iptal etmesine iki saniye kalmıştı. Yaşam koşullarını gördükten sonra hâlâ iş i istemesine imkân yoktu...

"Hala iş i istiyorum.

Bekle. Ne? İstiyor musun?

Omuz silkti. 'Bir iş e ihtiyacım var ve bu iş iyi para veriyor ve kalacak bir yeri de var. Yani, evet. Hala iş i istiyorum.'

Kahretsin. Onu kovabilir mi? Onu hemen kovmalıydı. Onun bu şekilde çatısı altında yaşamasına izin veremezdi.

Yumuşak ve sevimli görünüyordu, saçları kulaklarının etrafında kıvrılmıştı ve geniş gözleri ona bakıyordu. Aslında bugün gerçek kıyafetler giymişti, kot pantolon ve kazak ama adam

onun o taytların içinde nasıl göründüğünü, her bir kıvrımını nasıl gördüğünü hâlâ hatırlayabiliyordu.

Hayır, hayır, hayır... planı iptal et! Archer bunun çok kötü bir fikir olduğunu bilecek kadar çok iş arkadaşıyla yatmıştı ve bu onların geri çekilecekleri kendi evleri olduğu zamandı. Ve yine de her zaman yüzüne patlamıştı. Baş şef olduğundan beri bunu yapmamıştı. Gücünü kötüye kullanmamak konusunda çok kararlıydı. Peki ya bu dinamik? Dadı ve işveren? Yanlış anlamalara daha müsait bir iş ilişkisi var mıydı?

"İşi hâlâ alabilirim, değil mi? Iris sordu, sorusu onun sarmal düşüncelerini yarıp geçti. "Çünkü dairemde çoktan vazgeçtim ve şu anda başka bir daire tutacak param yok. Kuzenimin evi var ama bütün gece trompet çalıyor ve Kira'nınki de var ama Bennett'le sürekli trompet çaldıklarını duymak istemiyorum çünkü bu arkadaşlığımızı garipleştiriyor, anlıyor musun?

Bilmiyordu. Artık hiçbir şey bilmiyordu. Krep yapmayı ya da çocuk büyütmeyi bilmiyordu ve Iris Fraser'a nasıl hayır diyeceğini de kesinlikle bilmiyordu.

"Tabii ki. Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve duvara yaslandı. "Evet, tabii ki hâlâ işi alabilirsin.

Iris gülümsedi. "Teşekkürler! Yüz ifadesi ciddileşti. "Ama bil diye söylüyorum, biber gazım var.

"Biber gazı mı?

"Taze olursan diye," dedi ve çantasını kaptığı gibi yeni odasına yöneldi.

Taze olursa diye mi? Tanrım. Kendini neyin içine sokmuştu?

Dokuzuncu Bölüm

Yatakta dimdik **doğrul**dum. Tanımadığı bir odada, tanımadığı bir yatakta. Gözlerini ovuşturdu ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Yoldan gelen sokak lambası sayesinde oda sadece kısmen karanlıktı. Duvarlar çıplaktı, yatak örtüsü genel bir lacivertti. Tek bir komodinin üzerinde tek bir lamba vardı. Ve başka hiçbir şey yoktu.

Iris daha iyi bilmeseydi, bir tür manastırda olduğunu düşünürdü. Ya da rahibe manastırı? Manastır mı? Doğru kelimeyi bilmiyordu ve saatin... telefonuna baktı... sabahın 1'i olduğunu düşünürsek, beyni pek çalışmıyordu ama oda kesinlikle bekâret yemini etmiş ya da gerçekten üzücü bir dekorasyon yemini etmiş birine aitmiş gibi görünüyordu.

Sonunda, yeni işindeki yeni odasında olduğunu ve beş saat içinde uyanması ve hiç tanımadığı küçük bir çocuğa bakması gerektiğini hatırladı. Ama sorun değildi.

Yine de duyduğu çarpışma daha az iyi görünüyordu.

Bacaklarını yataktan sıyırdı, henüz açmaya vakit bulamadığı çanta yığınınından kaçındı ve sürünerek

Kapı. Bu dadılık işinin Olive'i gece vakti davetsiz misafirlerden korumayı da içerip içermediğini bilmiyordu ama yine de gidip araştırması gerektiğini düşündü. Güvenlik için.

Odasından çıktığında koridor karanlıktı ama banyoda bir gece lambası parlıyordu. Mutfaktan gelen sesleri duyunca durakladı. Biri gece yarısı yemek mi pişiriyordu? Archer'ın yatak odasının kapısının açık olduğu düşünülürse, kim olduğuna dair oldukça iyi bir fikri vardı ama meraklı ve meraklı olduğu ve belki de bu ünlü şefi iş başında görmek istediği için, koridorun geri kalanında sessizce ilerledi ve köşeden baktı.

Archer açık mutfakta öfkeyle metal bir kaseğin içinde bir şeyler çırpıyordu. Alnı konsantrasyonla çatılmıştı ve ön kolları hareketle birlikte esniyordu. Iris'in ağzı kurudu. Adam dar beyaz bir atlet ve gri bir eşofman altı giymişti; Iris'e göre bu, iç çamaşırlarıyla yemek yapan bir kadınla aynı şeydi. Yatağına dönmeliydi. Eksantrik şef adamın gecenin bir yarısı ne yaptığı onu ilgilendirmezdi.

Tüm seksi şef kaslarını sergileyerek yemek pişirirken onu gözetlemek onun iş tanımında yoktu. Ya da bu konuda onun için en iyisi değildi. Belli ki sınırların dışındaydı. Bir yandan onun patronuydu, diğer yandan da onunla birlikte yaşıyor ve kızına bakıyordu. Bex tamamen haksız değildi, bu biraz yapışkan bir durumdu ve bu adamla herhangi bir şey yapabileceğini düşünerek işleri daha da yapışkan hale getiremezdi.

Doğru. Evet. Yatağına dönelim.

Gitmeye niyetliydi, gerçekten niyetliydi ama tam arkasını dönecekken Archer başını kaldırdı.

Kase tezgâha çarparak gömleğinin üzerine bir çeşit hamur püskürttü.

"Tanrım!" diye tısladı, bir elini göğsüne vurarak. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Özür dilerim! Tanrım, çok özür dilerim! Iris saklandığı yerden aceleyle çıktı ve mutfakta kâğıt havlu aramaya başladı. "Bir ses duydum ve gelip kontrol etmem gerektiğini düşündüm, bilirsın, biri Olive'i kaçırmaya çalışıyordur diye, ve senin... senin..." Archer'ı, göğsünü ve kollarını işaret etti ve lanet olsun yine ona bakıyordu! O aptal kâğıt havlular neredeydi?"

"Olive'i kaçırmak mı?"

Iris onun sesindeki inanmazlığı duymuştu ama artık ona bakmıyor, onun yerine adanın altındaki raflara eğilerek havlu arıyordu.

"İşte buradalar! Ayağa kalktı, elinde ruloyu tutarken Archer'ın ona deliymiş gibi baktığını gördü. Ki açıkça öyleydi. "Ah... işte burada.

Kendisine uzatılan kâğıt havluları aldı ve giysilerindeki pisliği temizledi. Bir şeyleri daha yapışkan hale getirmemek için çok fazla. Iris zamansız bir kahkaha attı.

Patronunuzu yapışkan hale getirmeyi düşünmeyin!

"Olive'in kaçırılma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu düşünmenizin bir nedeni var mı?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"Hayır, özellikle değil, ama bilirsiniz, yeterince gerçek suç podcast'i dinlersiniz ve biraz paranoyaklaşmaya başlarsınız.

Bu itiraf karşısında yüzünü buruşturdu. Belki de paranoyak birinin çocuğunu izlemesini istemiyordu. İnsanlara kendisiyle ilgili her şeyi anlatma eğilimi konusunda gerçekten daha dikkatli olması gerekiyordu. Şimdi ne yeri ne de zamanıydı.

Archer böyle giyinmişken, gömleğinden sızan ve onu yer yer neredeyse şeffaf hale getiren meyan suyuyla ve kendisi de pijamalarıyla değil. Tanrım, şimdi ne giydiğini hatırladı. Ya da daha önemlisi giymediğini.

Iris şu anda büyük boy bir tişört ve bir çift külottan başka bir şey giymemişti. Ve hepsi bu kadardı. Iris patronunun önünde külot giymiyordu. Yüce Tanrım, neden? Sanki bu duruma bir şekilde yardımcı olacakmış gibi gömleğinin eteklerini çekti, oysa tek yaptığı Archer'ın bakışlarını çıplak bacaklarına çekmekti.

Bir saniye ve sonra iki. Iris'in tüm uzuvlarını sıcaklık kapladı. Yeni patronu ve seksi şef Archer, gecenin bir yarısı mutfağında bacaklarına bakıyordu. Bu bir biber gazı durumu muydu? Yeni patronunun bacaklarına bakması hoşuna gittiyse bu bir biber gazı durumu muydu?

Belki de kendine biber gazı sıkmalı.

Archer boğazını temizledi ve gözlerini onun alt kısmından ayırdı. Yüzünde yeni bir ifade vardı. O soğukkanlı şef, o sorumlu adam gitmişti. Ve onun yerinde, sadece bir saniyeliğine, yüz hatlarını tekrar düzeltmeden, ağzı tekrar düzleşmeden, hayal kırıklığı yerini ... şehvete bırakmadan önce sadece bir nefes için bile olsa, çözülmüş bir adam vardı.

Iris zorlukla yutkundu.

"Üzerine bir şeyler giysen iyi olur," dedi, sesi sert ama haşindi. "Ya da yatağına dön.

Yanakları alev alev yanıyordu ama onları ısıtan şeyin utanç mı yoksa arzu mu olduğunu bilmiyordu.

"Tamam, özür dilerim. Yolundan çekileceğim." Tişörtünü kışının üzerine çekti ve hızla oradan uzaklaştı. Ama tekrar uykuya dalması uzun zaman aldı.

Iris Olive'i okul için uyandırmak zorunda kaldığında Archer gitmişti, bu yüzden kahvaltıda sadece ikisi vardı. Ve bunun için şükürler olsun çünkü Iris dün geceki pantolonsuz performansından sonra Archer'la yüzleşecek durumda değildi. Archer'ın ona bakarken yüzünde oluşan ifade, sanki onu bir sonraki yemeği olarak görmek istiyormuş gibi, saatlerce aklından çıkmamıştı. Aslında hâlâ da öyleydi ve ilgilenmesi gereken küçük bir çocuğu olmasaydı, biraz daha uzun süre bu duygunun tadını çıkarabilirdi. Ama bugün bunun için zamanı yoktu.

Olive adada oturuyordu, kısa bacakları uzun taburenin altında sallanıyordu, Iris'in onunla ilgilenme becerisine olan güvensizliği yüzünden okunuyordu.

"Ee," dedi Iris, en iyi profesyonel dadıyım ve küçük çocuklarla vakit geçirmeyi seviyorum gülümsemesini takınarak,

"Kahvaltıda ne istersiniz?

Küçük kız kaşlarını çatı. "Ben aç değilim.

Hmm. Onun önce saat üzerinde ve iş ve zaten bir muamma. Onu yemeye zorlaması mı gerekiyordu?

'Okul için enerjiye ihtiyacın var, değil mi? Matematik dersinin ortasında uyuyakalmak istemezsin.

Bu Olive'i duraksatmış gibiydi. Bunu düşünürken küçük burnunu kırıstırdı. Ve Iris itiraf etmeliydi ki

oldukça şirin. Objektif olarak konuşursak. Bir köpek yavrusu gibi. Küçük şeyler her zaman sevimlidir.

"Sahip olduğu şeyi sevmiyorum.

Iris'in Olive'in ne dediğini anlaması bir dakika sürdü. "Babanın kahvaltı için aldığı şeyleri beğenmiyor musun?

Olive başını salladı.

Iris koridordan odasına doğru ilerlemeden önce, "Muhtemelen bunu ona söyleyebilirdin," dedi. "Dur bakalım.

Bir dakika sonra elinde bir kutu çilekli Pop-Tarts ile döndü. Onlar olmadan asla bir yere taşınmazdı. Mükemmel bir acil durum kahvaltısıydılar.

"Bunlardan birine ne dersin?

Olive'in gözleri büyüdü. "Benim hiç olmadı.

'Hiç yemedin mi? Dostum, ailen seni neyle besliyordu?'

Olive dondu. Iris dondu. Onun nesi vardı böyle? Neden burada olduğunu nasıl unutmuştu?!

Bunu söylememeliydim. Özür dilerim, Olive. Annenin en iyisi olduğunu biliyorum. Eminim seni her türlü iyi şeyle beslemiştir.

Olive oturmuş, Pop-Tarts'ın gümüş ambalajıyla oynuyordu, yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi vardı. Iris, beş yaşındaki bir çocuğun acıyı nasıl algıladığını ya da annesine ne olduğunu ve neden tanımadığı insanlarla yaşamak zorunda kaldığını ne kadar anladığını gerçekten bilmiyordu.

Birdenbire Iris'in kalbi acıdı.

"Hey, senin için bir tane ısıtacağım, tamam mı? Sonra denersin ve istersen annen hakkında konuşuruz, istersen konuşmak zorunda değiliz. Tamam mı Olive?"

Olive başını salladı ama konuşmadı, koyu kahverengi bakışları Iris'i mutfakta takip ediyordu. Iris bir çocuğun annesinin ölümünü hazmetmesine nasıl yardım edeceğini bilmiyordu ama dikkat dağıtma konusunda oldukça iyiydi.

En iyi Julia Child taklidini yaparak, "Önce böreğin paketini açıyoruz," dedi. "Sonra da tost makinesine iki dakikalığına yerleştiriyoruz, bir dakika bile fazla değil! Pop-Tart'ı güzel bir hareketle tost makinesine bıraktı ve bir kıkırdamayla ödüllendirildi.

"Şimdi," diye devam etti gülümseyerek, buzdolabına doğru dönerek, "biraz meyve suyu! Bu şekilde devam etti, kahvaltı hazırlama sürecini bir yemek programındaymış gibi anlattı ve Olive'in bu gösteri karşısındaki kahkahalarından zevk aldı.

Belki de bu dadılık işinde iyiydi.

Kendilerini oldukça ukala hissetmeleri anaokuluna on dakika geç gitmelerine ve Olive'in okula tek boynuzlu at terlikleriyle gitmesine neden olmuştu ama Iris bunu bir kazanç olarak görüyordu.

Olive'i güldürmüştü. Dadı olarak ilk günü için hiç fena değildi.

Onuncu Bölüm

İşte boktan **bir** gün daha. Reddedilen yemekler, müşteri şikâyetleri ve Cyrus'un her şeyi bilen sırtışıyla dolu bir sabah daha. Archer üniversitedeki aşçılık günlerinden beri işinde hiç bu kadar kötü olmamıştı, sebzeleri düzgün kesmediği için sürekli azar işitiyordu.

Ve berbattı.

Archer sığınağını kaybetmişti. Kontrolün tamamen kendisinde olduğunu hissettiği tek yeri kaybetmişti. Ve şimdi hiçbir şeyin kontrolü onda değildi. Evinin önünde durup kapısına baktı ve ellerini saçlarında gezdirerek içeri girmek için cesaretini topladı. Komşularından herhangi biri bu günlük ritüele tanık olsaydı, muhtemelen onun deli olduğunu düşünürlerdi.

Kapıyı açtı ve hiçbir şeyle karşılaşmadı. Ne kanepede somurtkan bir çocuk, ne televizyonda bangır bangır yemek yarışması, ne de etrafta pantolonsuz dolaşan yeni bir dadı.

Archer bu anıyı hatırlayınca keskin bir nefes çekti. Üç gün önce olduğundan beri bastırmakta oldukça başarılı olduğu bir anıydı bu. Iris'in üzerinde tişörtten başka bir şey yoktu, saçları uykudan dağılmıştı, cinayet podcast'leri hakkında konuşurken gözleri parlıyordu. Onlar sadece birkaç

Bu duruma girdiği gecelerde, krep tarifini mükemmelleştirme ihtiyacı ve yarı çıplak dadısı arasında belki ikişer saat uyumuştu.

Çantasını kapının yanına bıraktı ve şef ceketini çıkardı. Hâlâ o lanet şeyi giyiyor olması çok saçmaydı. Bir lokantada yemek yiyen hiç kimse, kreplerini çeviren adamın dört yıl aşçılık okuluna gittiğini, Avrupa'nın en iyi şeflerinden bazılarının yanında çıraklık yaptığını ve son birkaç yıldır kendi mutfağını işlettiğini umursamazdı. İnsanlar bir lokantaya tutarlılık için, rahatlık için gelirdi. Son yirmi yıldır yedikleri aynı lanet yemekler için. İşte bu nedenle Archer'ın yeni tarifleri alev alev yanıyordu.

Koridorun sonundan gelen kıkırdamalar onu iç karartıcı düşüncelerinden bir anlığına uzaklaştırdı. Iris ve Olive'i Olive'in yatak odasında yerde bağdaş kurmuş otururken buldu. Yanlarında doldurulmuş hayvanlardan oluşan bir çember vardı.

"Serçe parmaklar yukarı! Iris hayatında duyduğu en kötü İngiliz aksanıyla konuştu. Serçe parmağını uzatarak küçük bir çay fincanı tuttu. Olive de aynısını yaptı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Neden serçe parmaklarımızı yukarı kaldırmak zorundayız?" diye sordu, hâlâ kapıda duran Archer'ı fark etmemişti.

Iris sanki hayat onun oynadığı bir oyunmuş gibi omuz silkti. "Böylesi daha havalı," dedi. "Bu güzel şapkaları takmamızın nedeni de aynı. Başındaki, büyük kâğıt mendil çiçeklerle kaplı hasır şapkayı geriye doğru eğdi ve Archer'ın gözüne takıldı.

"Bak Olive!" dedi, sesi aşırı parlaktı. 'Baban eve geldi! Onu çay partimize davet etmeliyiz.

Odaya girdiğinde her zamanki gibi Olive'in bedeninden neşenin kaçtığını hissetti. Gülümseme gitmişti. Kahkahalar gitmişti. Konuşma yeteneği gitti.

'Sorun değil. Eğlencenizi bölmek istemem,' dedi.

Iris oturduğu yerden kalktı ve adamın durduğu yere gelerek onu elinden tuttu. 'Hayır, ısrar ediyorum. Bize katılmalısın. Çay birinci sınıf. O korkunç aksanına geri dönmüştü ama işe yarıyor gibiydi. Olive gülümsemesinin tekrar dudaklarına yerleşmesini engellemekte zorlanıyordu.

Iris onu yere sürükledi ve o daha ne olduğunu anlayamadan gökkuşağı çizgili bir deniz gergedanı ile tek gözlü bir ayının yanına oturdu. Olive şapkasının altından ona baktı.

"Davetiniz için teşekkür ederim," dedi Olive'e belli belirsiz bir gülümseme sunarak. Olive karşılık vermedi ama gözlerini de kaçırmadı. "Gerçekten bir fincan çay içebilirim.

Iris ona hayali bir fincan doldururken sıırttı. 'İşte buradasın canım,' dedi. 'Olive de tam bana gününü anlatıyordu. Devam et, Olive.'

Belki Iris bir dâhiydi, belki de delinin tekiydi ama çılgın aksanı, sahte çay, doldurulmuş misafirler ve ev yapımı şapkalar arasında Olive onun huzurunda konuşabilecek kadar gevşemişti. Hayali çayına bakıp ağlamak istedi.

"Kafeteryada artık ayrılmış yerler var çünkü çok gürültü yapıyorduk," dedi. "Ama bu adil değil çünkü ben gürültücü değilim.

"Tabii ki yüksek sesle konuşmuyorsun," diye patladı Archer, bu adaletsizliğe mantıksızca kızmıştı. 'Bu nasıl bir okul böyle? Yanlış bir şey yapmadıysan seni neden cezalandırırsınlar ki? Oraya gitmeliyim.

Iris yüzünde garip bir gülümsemeyle ona bakıyordu, sanki onun delirdiğini düşünüyordu ama belki de onunla gurur duyuyordu.

"Sakin ol Ayı Baba," dedi dizini okşayarak. 'Henüz ilkokula saldırmayalım.

"Bu hiç adil değil," diye homurdandı ve Olive'in ağzında küçük bir gülümseme .

Iris güldü. 'Pek çok şey adil değil. Belki fark etmişsinizdir.

Bir kızın beş yaşında annesini kaybetmesi ve hiç tanımadığı babasıyla yaşamak zorunda kalması gibi mi? Evet, fark etmişti ama ikisi de bunu yüksek sesle söylememiştir.

Iris tekrar Olive'e döndü. "Bak evlat, bazen berbat..." Durakladı ve Archer'a doğru eğildi. "Berbat diyebilir miyim?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum. Ebeveynlerinin küfür konusundaki tutumunu formüle edecek zamanı olmamıştı.

Iris omuz silkti. "Bazen yanlış bir şey yapmamış olsanız bile başınıza berbat şeyler gelir.

Olive ona sanki berbat bir şeymiş gibi dikkatle baktı ve o da öyle olduğu için başını salladı.

"Ama," diye devam etti Iris, çay bardağını kaldırarak, "sadece devam etmeli ve iyi şeyler bulmalıyız. Arkadaşlarla çay partileri gibi. Öyle değil mi Bay Higgenbottom," dedi yanında oturan gözlüklü kurbağayı okşayarak.

Olive kıkırdadı. "Bu onun adı değil.

"Elbette öyle. Bana o söyledi."

Daha fazla kıkırdama. "Hayır! Onun adı Zıpzıp."

Iris kaşlarını çatı. 'Zıpzıp mı? Bu bir kurbağa için objektif olarak korkunç bir isim!

"Bence iyi bir isim," diye araya girdi Archer ve Iris ona şaşkın bir gülümseme gönderdi.

"Oh, gerçekten mi?

"Tabii. Zıplıyor, değil mi?

"Evet! Olive de katıldı. 'O bir kurbağa. Zıplıyor. Belki doğrudan Olive'le konuşmuyordu ve belki de Olive'in bahsettiği gibi bir bağ kurma anı değildi ama Olive onunla, yanında konuşuyordu ve lanet olsun ki bu da bir şeydi.

"Tamam, tamam. Iris ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. 'Siz kazandınız. Ama o zaman bu adama ne isim vereceğiz? Mavi tavşanı işaret etti. "Zıpzıp da mı?

Olive'in kaşları düşünceyle çatıldı ve Archer gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı.

"Bay Blue'ya ne dersiniz?" diye önerdi ve Olive'in yüzü aydınlandı. Ona doğru!

"Evet. Bay Blue."

Iris gözlerini devirdi ama yüzündeki gülümsemeyi de engellemekte zorlanıyordu. "Siz bu işte çok kötüsünüz.

Olive artık oturamayacak kadar heyecanlı bir şekilde ayağa kalkmıştı. "Hayır, bu işte en iyisi biziz.

Biz, sanki onlar bir takımımız gibi.

Iris dilini ve Olive de ona karşılık verdi. "Bu küçük hanım belli ki Prunella," dedi Iris, önlük giymiş bir domuzu göstererek.

Olive sevinçle ciyakladı. "Hayır! Prunella olmaz. "Belki Pinky?" diye önerdi Archer.

"Sanırım adı..." Olive düşünürken bir parmağını burnuna vurdu. 'Sanırım adı Polly! Polly Pig.'

'İyi bir,' dedi Archer , ve kızı gülümsedi. Ona ışınladı.

Ve Iris küçük çay partisi işe yaradığı için kendini çok beğenmiş görünüyordu. Aksan ve şapka arasında, Archer onun ilk başta düşündüğünden biraz daha Mary Poppins olup olmadığını merak ediyordu.

Ama sonra onun tişörtünün altındaki kıını hatırladı ve belki de öyle olmadığını düşündü.

On Birinci Bölüm

Bu kez Iris'in ayak seslerini duymuştu, bu yüzden onun mutfağa gelişine hazırlıklıydı ve önünden aşağı krep hamuru dökerek kendini aptal durumuna düşürmedi.

"Uyandırdım mı seni?" diye sordu kadın adada karşısındaki tabureye yerleşirken. Tanrı'ya şükür bu gece tişörtünün altına bir şort giymişti.

"Hayır, sadece uykuya dalmakta zorlanıyordum.

'Odanız rahat değil mi? Çünkü ben...'

'Hayır, hayır, oda gayet iyi. Çok rahat. Omuz silkti.

"Bilmiyorum, sadece uyuyamadım.

"Hmm. Unu kasesine elemek için geri döndü.

Belki de krepler yeterince kabarık değildi.

"Ne yapıyorsun?

"Krep.

"Gece yarısı krep mi yapıyorsun?" "Evet.

"Neden?

Bıkkın bir iç geçirdi ama başını kaldırdığında Iris'in ona gülümsediğini gördü. Gülümsediğinde çok güzeldi.

Hayır. İzin yok.

"Lokantanın müşterileri menüde yaptığım değişikliklerden memnun değiller.

'Oh, evet bu beni şaşırtmadı. Bu kasaba kendi yöntemlerine çok bağlı olabiliyor'.

"Hmm.

"Peki neden eski tarife geri dönmüyorsunuz?

"Çünkü bilmiyorum," diye , bu konu hakkında konuştuğça daha da sinirleniyordu.

"Ama sen bir şefsin.

"Evet.

"Ve sen nasıl krep yapılacağını bulamadın mı?

Kullandığı çırpma telini bir takırtıyla kâsenin içine düşürdü. Iris irkildi.

"Ben gayet güzel krep

yapabiliyorum. "Yani, sorun şu ki...

'Sorun şu ki, bu kasabadaki insanlar bunların tadının tam olarak eskiden olduğu gibi olmasını istiyorlar ve bende tarif yok, eski aşçı gitti ve personelin geri kalanı da işbirliği yapmıyor ve benim sadece bunu çözmem gerekiyor...'

Ellerini düz bir şekilde tezgâhın üzerine bastırdı, başı omuzlarının arasından sarkıyordu. Iris elini onunkinin üzerine koydu ve sarmal halindeki düşüncelerini durdurdu. Parmakları serin ve rahatlatıcıydı. Elini tekrar geri çekmeden önce onu biraz sıktı.

"Bir yolunu bulacağından eminim.

"Bundan neden emin olasın ki?" diye sordu ve gerçekten bilmek istiyordu. Iris neden onun bir şey yapacağından emin olsun ki? Buraya geldiğinden beri olağanüstü bir şekilde başarısız olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Omuz silkti, uzun örgüsü omzunun üzerinden kaydı. 'Bir şeyleri bir adama benziyorsun. Bilirsin işte,' eliyle ona doğru işaret etti ve dövmelelerini merak ettiği zaman gibi elini ona doğru salladı. Sanki kız ona gerçekten dokunmuş gibi vücudunun aydınlandığını hissetti. "Çok yetkin ve hepsi bu.

Bir kahkaha attı. 'Evet, süper yetenekli. Krep yapamayan bir şef ve çocuğunu kendisiyle konuşturamayan bir baba.

"Bugün seninle konuştu.

Kaşlarını çattı. "Sadece onu kandırdığın için.

"Çocuklarla uğraşmanın yarısının onları bir şeyler yapmaları için kandırmak olduğuna eminim.

Sert kahkahasına engel olamadı. Belki de dadısının çocuğunu kandırmaktan bahsetmesi konusunda daha endişeli olmalıydı ama şu anda Olive'le olumlu bir etkileşim yaşadıkları için o kadar minnettardı ki Iris'in tekniklerini sorgulamayacaktı.

'Sanırım senden biraz korkuyor,' dedi.

"Benden korkuyor mu? Benden neden korksun ki?' Bu doğru muydu? Olive'in yanında nazık, yumuşak olmak için çok uğraşmıştı. Tanrı aşkına ona boyama yapmayı teklif etmişti. Başka ne yapması gerekiyordu, tekerleme mi söyleyecekti?

Hayal kırıklığı içinde iç çekme sırası Iris'teydi. "Çünkü Olive tüm hayatını annesiyle geçirdi ve şimdi sen onun hayatında büyük, korkutucu bir adam gibisin.

"Ben korkutucu değilim.

Iris gözlerini devirdi. "Evet, tamam.

"Yapmadım... Yani, deniyorum... Ona bağırmıyorum ya da başka bir şey yapmıyorum.

"Bağırmak zorunda değilsin, bu senin .

"Benim havam mı?

Tekrar iç çekti. 'Evet, çok yoğun bir titreşimin var. Şu anda bana bakış şeklin sanki kemiklerime kadar görebiliyormuşsun gibi. Bu sinir bozucu.

Gözlerini kırıştırdı ve başka tarafa baktı. Ona baktığını fark etmemişti.

'Bunların hiçbirini bilmediğine inanmakta zorlanıyorum. Gününü mutfağında insanlara patronluk taslayarak geçiriyorsun, değil mi? Yani, bilerek göz korkutmuyor musun?'

"Burada değil. Evde olmaz. Ben sadece...' İç çekti. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Eminim bir yolunu . "Krep gibi mi?

Ona, şu anda hissettiği tüm boktan duygulara nüfuz eden ve onu sıcak bırakan yumuşak bir gülümseme verdi. "Krepler gibi.

Gözlerini tekrar kaçırdı ve ıslak malzemeleri kuru malzemelere eklemekle meşgul oldu. "Tat testçim olmak ister misin?" diye sordu hamur bittiğinde ve Iris hâlâ adada oturmuş onu izliyordu.

'Gecenin bir yarısı krep yemek istiyor muyum? Evet, lütfen.'

Gülümsemesine engel olamadı. Iris'in rahatlığında bulaşıcı bir şey vardı. Gecenin bir yarısı burada onunla birlikte olmasını teşvik etmemeliydi. Onu yatağına geri göndermeli, aralarına bir çizgi çekmeli, bir sınır koymalıydı. Onlar sevgili ya da arkadaş bile değildi. Onun için çalışıyordu. Onun için çalışıyordu.

ve kesinlikle onun kendisini teselli etmesine izin vermemelidir.

Ama Archer mutfakta ne kadar disiplinli olsa da, kadınlar konusunda her zaman pervasız olmuştu. Kendine asla engel olamazdı. Kadınları severdi. Onların yumuşaklığını severdi. Birçok kez sırf yumuşak bir yere ihtiyaç duyduğu için yanlış kadınla yatağa girmişti.

Archer kadınlar konusunda kötü seçimler yapardı. Bu yüzden tavada tereyağı eritti ve büyük bir krep için yeterince hamur döktü.

"Süslü taklalar atacak ?

"Süslü takla şeyi mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak, Iris'in onu yemek yaparken izlemek istemesine heyecanlanmamaya çalışıyor ama başaramıyordu. İki haftadır ilk kez ne yaptığını bildiğini, kontrolün kendisinde olduğunu hissediyordu. Sanki gerçek benliği yerine oturmaya başlamıştı.

"Spatula kullanmadan tavaya hafifçe vurup krebi çevirdiğiniz şey.

Archer ona ukala bir sırıtış fırlattı ve bileğinin bir hareketiyle krepı çevirdi. Iris alkışladı ve kendini her şeyi yapabilecekmiş gibi hissetti.

Krepı aralarındaki tezgâhta duran tabağa kaydırđı ve Iris'e bir çatal uzattı. Iris bir ısırık almadan önce bakışları onunkilere kaydđ. Archer şu anda pek çok konuda başarısız olabilirdi ama yine de bir kadının kendisinden hoşlandığını anlıyordu ve Iris'in gözlerindeki sıcaklık reddedilemezdi.

Yavaşça çiğnedi, dudaklarından küçük bir mutluluk iç çekişi çıktı. Archer dikkatle izliyor, kararı bekliyordu.

"Çok lezzetli," dedi bir parça daha alarak. "Ama aynı şey değıl.

Archer şimdi tezgâha yaslanmış, dirseklerini pürüzsüz yüzeye dayamıştı. Kendi krep çatalını aldı. "Nesi var bunun?

Iris omuz silkti. "Çok iyi olduğunu söylersem tuhaf mı olur?" "Çok iyi mi?

'Tadı çok güzel. Çok kabarık. Sanırım eski lokanta krepleri daha yoğundu.'

Pekâlâ, unu elemekten vazgeçtim.

"Karışımı denedin mi?" diye sordu, bir lokma daha atıştırırken. "Jemima Teyze falan mı?

"Karışım kullanarak krep yapmamı mı istiyorsun?

Iris güldü. "Tanrım, felç geçirmek üzereymişsin gibi konuşuyorsun. Bu sadece bir öneriydi.

Yüzündeki dehşete kapılmış ifadeyi sakinleştirmeye çalıştı ama cidden, bir karışım mı? İnsanlara bir karışımdan yapılmış yemek sunmasının imkânı yoktu. Bu kabul edilemezdi.

"Tarifi tekrar değiştireceğim ama karışım kullanmayacağım.

Iris krebini bitirirken ona gülümsedi. "Demek bu işte gerçekten iyisin, ha?

"Yemek pişirmek mi? Evet, umarım bu noktada öyledir. Sırttı ve daha fazla kötü karar verdi. "Yarın akşam yemeğinde evde kal ve sana gerçek yemek yapayım. Buradaki ilk birkaç gecesinde kuzeniyle yemeğe çıkmıştı ama birdenbire onu bu hayal kırıklığı yaratan krepten daha fazlasıyla beslediğinde yüzünü görmek istedi.

Tehlikeli düşünceler, Archer. Yemek pişirmek sana düşmez.

Ama diğer her şey başarısızlık gibi gelirken, Iris'in gülümsemesi başarı gibi geliyordu. Daha fazlasını istiyordu.

Iris'in gülümsemesi büyüdü. "Tamam, bana yemek yapmana izin vereceğim. Tabureden aşağı zıpladı. "İyi geceler, Archer.

Kız gözden kaybolana kadar tekrar baktığını fark etmedi.

On İkinci Bölüm

Sana yemek mi hazırlıyor? Orada neler oluyor, Iris?'

"Bex, sakın ol. Olive okuldayken Iris saat ondaki aerobik dersine gidiyordu. Aslında bugün zamanında yetişmişlerdi ve kuzeni arayıp keyfini kaçırana kadar bu konuda oldukça iyi hissediyordu. Belki de gece geç saatlere kadar süren sohbetten, krep testinden ve ardından gelen akşam yemeği davetinden bahsetmemeliydi ama bu bir randevu falan değildi.

'Olive ve kendisi için akşam yemeği hazırlıyor ve benim de onlara katılmamı teklif etti. Mantıklı. Aynı evde yaşıyoruz, o evdeyken ben evde olamam.

Kuzeninin acı dolu iç çekişi hoparlörden net bir şekilde duyuluyordu. 'Aranızdaki çizgiyi çok net tutmalısın, Iris. O senin patronun.

'Bunun farkındayım, teşekkür ederim. Ve hiçbir şey olmadı bile!' Yemek pişirirken hafifçe süzölmek dışında, o sadece bir insandı. Ve yeni patronunun ne kadar seksi olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Ama Bex'in düşündüğünün aksine, kendini tutabilirdi. Sırf bir erkek buldu diye

Seksi olması hemen üzerine atlaması gerektiği anlamına gelmiyordu. Buradaki sınırların farkındaydı ama lezzetli (ve bedava) bir yemeği geri çevirecek değildi.

"Her neyse, bugün derse geliyor musun?"

'Hayır, bugün olmaz. Birkaç ders daha aldım.'

"Tamam, sana sonra mesaj atarım."

"Dikkatli ol, Iris. Eğer bu adamla işler yolunda gitmezse, hem işinden hem de kalacak yerinden olursun. Tabii teklifimi tekrar düşünmek istemiyorsan...'

Seni seviyorum, Bex! Gitmem gerek! Iris daha fazla azar işitmeden telefonu kapattı. Kızlar büyürken annelerinin hayatlarına pek çok erkeğin girip çıktığını görmüş ve bu da Bex'in tüm erkeklere karşı temkinli davranmasına neden olmuştu. Öte yandan Iris, kabul etmek istemese de annesine daha çok benziyor olabilirdi. Tıpkı iş hayatındaki sicili gibi, Iris'in ilişki sicili de pek uzun ömürlü sayılmazdı. İlişkilerini tavuk kanatlarını sevdiği gibi severdi, sıcak ve hızlı.

Annesinden öğrendiği bir şey varsa, o da romantik aşkın geçici olduğu ama seksin sürdüğü sürece eğlenceli olduğuydu. Ve her ne kadar annesi bir şeyler sona erdiğinde aşırı derecede üzgün görünmese de, annesinin gezgin ilgisinin en son zayıyatını özlemek zorunda kalan genç Iris'ti. Sonunda, annesinin son erkek arkadaşının belki bir gün yeni üvey babası olacağını ummaktan vazgeçmeyi öğrendi, ama belli ki bir hasar oluşmuştu çünkü yetişkin Iris hiçbir erkeğe fazla yaklaşılmaya zahmet etmiyordu.

İşler bu şekilde daha güvenli görünüyordu.

Ayrıca patronuyla yatacak kadar pervasız değildi.

Y'nin otoparkına girdi, spor çantasını aldı ve içeri yöneldi. O içeri girdiğinde kadınlar çoktan havuzun etrafında toplanmıştı. Oda sıcak, nemli ve klor kokuluydu. Evindeymiş gibi hissetti.

Yaşlılara egzersiz dersleri vermek, yıllar boyunca Iris'in aklından çıkmayan tek iş olmuştu. Öğrencilerini asla terk etmezdi.

"Günaydın kızlar!" dedi herkesin dikkatini çekerek.

"Günaydın, Iris!" diye bağırdı bayanlar. Iris gülümsedi. Bunlar onun insanlarıydı. Ona tam olarak ne istediklerini ve neye ihtiyaç duyduklarını söyleyebilen tam teşekküllü insanlar. Ne düşündüklerini tahmin etmek ya da açıklıktan ölüyorlar diye endişelenmek zorunda değildi. Tüm hanımlar bu sabah tamamen beslenmiş ve mutlu görünüyordu.

"Yeni işin nasıl? En sadık öğrencilerinden biri olan Carol, Iris onları teker teker panosuna işaretlerken sordu.

"İyi gidiyor.

"Olive nasıl?

Iris neredeyse gülecekti. Sanki bu kadınlar Olive'in nasıl bilmiyorlarmış gibi. Sanki sürekli 'uğradık' ya da 'buralardaydık' demiyorlarmış gibi. Archer'ın dondurucusu 'Olive nasıl' güveçleriyle dolup taşıyordu.

"Beklenebileceği kadar iyi sanırım.

"Elbette, zavalıcık.

Kadınlar daha fazlasını sormak için can atıyorlardı, Iris bunu hissedebiliyordu. Meraktan titriyorlardı. Ama Archer'ın hayatını tüm kasabanın gözleri önüne serecek değildi.

"Peki ya yaşam koşulları..." diye söze girdi Janet... "O da iyi gidiyor mu?"

Estelle alay etti. 'Hepiniz sadece o yakışıklı şefle yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorsunuz.'

Janet kıpkırmızı oldu, neredeyse mayosunun üzerindeki dev tropik çiçeklerle aynı renkteydi. "Ben öyle bir şey demedim."

"Ama sen ciddiydın."

"Hanımlar, gerçekten derse başlamalıyız," dedi Iris, kadınları tekrar işlerine yönlendirmeye çalışarak. Belki de tam olarak ne istediklerini bilmek her zaman bir lütuf değildi. Bu kadınlar ayrıntıları öğrenmek istiyordu.

'Şimdi de bizden mi saklayacaksın, Iris? Geçen yaz müzik festivalinde tanıştığın o adam hakkında her şeyi anlattın bize.'

"Ve yoga inzivasından olan."

"Ve marketteki ürün reyonunda tanıştığın adam."

Marissa, Iris'in Pablo'yla hafta sonu yaptığı terli kaçamağı ayrıntılarıyla anlatamadan Iris hemen araya girdi: "Evet, şey," dedi. Gerçekten de çenesini kapalı tutmayı öğrenmesi gerekiyordu. "O farklıydı. Bu sadece bir iş ve Archer benim patronum ve şu ana kadar işler iyi gidiyor."

Hayal kırıklığı grubun içinden süzüldü.

"Şimdi havuza girelim ve başlayalım," dedi Iris parlak bir sesle, suya giden yolu göstererek.

Carol'ın Janet'a, "Çok çekici biri," diye fısıldadığını duydu.

'Elbette öyle, ama son zamanlarda lokantaya gittin mi? O her yeri alt üst ediyor.'

"Bu vücutla bana ne isterse pişirebilir. Kadınlar kıkırdamaya başladı ve Iris havuza atladı, suyun altında yeterince uzun kalabilmeyi diliyordu"

Yetmiş ve seksen yaşlarındaki sınıfında Archer'ın kaslı kolları ve geniş göğsü hakkında şiirsel ağıtlar yakıyordu. Ama ne yazık ki akciğer kapasitesi o kadar iyi değildi. Bunun yerine egzersiz listesini açtı ve komutlar vermeye başladı.

Sonunda herkes sıraya girdi. Iris'in beyni hariç herkes, ki o da Archer'ın yemek pişirirken kollarının nasıl görüldüğüne dair kendi çalma listesini mutlu bir şekilde oynatıyordu.

Hiç yardımcı olmuyor, beyin. Hiç yardımcı olmuyor.

Olive anaokulundan eve huysuz gelmişti, bu yüzden Archer o akşam geri döndüğünde yemek pişirme programlarını izliyorlardı. Iris bu programın cazibesine şüpheyle yaklaşmıştı ama şimdi o tasarım çantanın gerçekten pastadan yapıp yapılmadığına tamamen inanmıştı.

Archer içeri girdiğinde, "Hey, eve hoş geldiniz," dedi ama ne o ne de Olive gözlerini ekrandan ayırdı.

"Hey," dedi Archer, şef ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine atarak.

'Bu kek! Buna inanamıyorum. Iris elini dizine vurdu. O pasta kesesinin gerçek olduğuna yemin edebilirdi.

"Sana söylemiştim," diye mırıldandı Olive, zaferi hâlâ ruh haline pek iyi gelmiyordu.

"Ne yiyor? Archer gözlerini Olive'den ayırmadan sordu.

"Bir Pop-Tart," dedi Iris, onun yoğun hayal kırıklığıyla yüzleşerek. Tanrım, bu adam da çocuğunun neden etrafta sessiz olduğunu merak ediyordu.

Onu. Bu yüzle nasıl ki? Hayal kırıklığına uğramış bir taştan yontulmuş gibiydi.

"Bu şeylerin ne kadar işlenmiş olduğunu biliyor musun?"

"Tadının güzel olduğunu ve ona yedirebildiğim iki şeyden biri olduğunu biliyorum.

Kaşlarını çattı. "Diğeri ne?"

Ah ha! Bay Yüksek ve Kudretli Yemek Züppesi Olive'in ne yemekten hoşlandığını da bilmiyordu.

"Çilek.

"Hmm. Mutfağa doğru yürüdü.

"Sen Pop-Tart'ını ye," diye fısıldadı Olive'e. "Huysuz babanı ben hallederim.

Olive meydan okuyan bir ısırik daha aldı.

"Aferin kızıma. Iris onun başını okşadı. Gün boyunca biraz bulanıklaşmış olsalar da, Iris'in bu sabah taktığı örgülü atkuyruğu hâlâ duruyordu. Buruşuk ve uykulu görünüyordu ve Iris itiraf etmeliydi ki bu küçük yaratık onu sevmeye başlamıştı.

Archer'ı mutfağa kadar takip etti. "Kötü bir gün müydü?" Archer kaşlarını çatarak kendine bir içki doldurdu. "İyiymi.

"Onu neyle beslememi istediğinizi hiç belirtmediniz. Eğer onaylanmış bir menü varsa, ona ihtiyacım olacak.

İç çekti, omuzları çöktü. "Hayır, özür dilerim. Ben sadece...'

"Sadece yemesini istiyorsun ve o da yiyor. Süslü Fransız yemeklerini sevmeyi ona daha sonra öğretebilirsin, tamam mı? Her seferinde bir adım.'

Başını kısa bir süre sallayana kadar bakışları okunmuyordu. "Haklısın. Bir şeyler yediği sürece sorun yok.

"Aynen öyle. Öte yandan ben Pop-Tarts dışında bir şeyler yemeye tamamen hazırım. Poşetleri fark etti

Archer tezgâhın üzerine koymuştu ve o da paketleri açmaya başladı. "Ne yapıyorsun? Onunla mutfakta sohbet etmesinin uygun olup olmadığını gerçekten bilmiyordu ama Olive'in televizyon izlerken gözetime ihtiyacı yoktu. Özellikle de Archer artık evden gizlice çıkamasın diye kapılara çocuk kilidi taktığından beri.

'Steak frites,' dedi, poşetlerden birinden patates ve bir şişe şarap çıkardı. "Bir kadeh şarap?

Patronla içmek mi? Çizgiler gittikçe bulanıklaşıyordu. Ama ne yapması gerekiyordu? Akşam yemeği hazır olana kadar odasında mı saklanacaktı? Buradaki ilk birkaç akşamını bu durumdan kaçınmak için akşam yemeğine çıkarak geçirmişti ama bu savunulamazdı. Burada yaşıyordu. Elbette akşam yemeğinde bir kadeh şarap içebilirdi.

"Tabii, teşekkürler.

'Kırmızı, tamam mı? Bu biftekle çok iyi gider.' "Kulağa hoş geliyor. Adamın şarabı doldurup çekmesini izledi.

Çantadan malzemelerin geri kalanını çıkardı ve buraya gelmeden önce onun nasıl biri olduğunu hayal edebildi. Yetkin, yetenekli. Yeteneklerine güvenen bir adam. Ve her şeyden vazgeçmişti.

Patatesleri daha önce hiç kimsenin soyduğunu görmediği kadar hızlı soyuyordu ki, "Bundan vazgeçmiş olman gerçekten inanılmaz," diye ağzından kaçırdı.

Elleri durdu. Yüzünde hafif bir kaş çatma ifadesi belirdi ve söylediklerine pişman oldu.

"Yani, sonsuza dek vazgeçtiğinden değil, ama eski hayatını bırakıp buraya, Rüya Limanı'na, lokantaya ve her şeye gelmiş olman inanılmaz... farklı olmalı.

Güldüğünü sandığı o eğlenceli oflama sesini çıkardı ve patateslere geri dönerek onları hassas dilimler halinde doğramaya başladı. Bir makine gibi. O eller hakkında haklıydı. Her türlü numarayı yapabilecek kapasitedeydi.

"Farklı demek hafif kalır. Dikkati Olive'in kanepede oturduğu yere kaydı ve bir şekilde kendi parmaklarını kesmedi. "Ama onu öylece bırakıp gidebilecek değilim.

"Pek çok insan yapar.

Doğrama işine ara verdi, yoğun bakışları tekrar kızın üzerindeydi ve birden mutfak çok sıcak oldu.

Boğazını temizledi. 'Babam kaçarken çok fazla sorun yaşamadı ve beni biliyordu. Yani...' Omuz silkti. "Onun için geri dönmüş olman büyük bir olay. Iris babasıyla sorunları olan biri olarak tanımlanmayı reddediyordu, annesini hamile bırakan adamın hayatı üzerinde bu tür bir kontrole sahip olmasına kesinlikle izin vermiyordu ama Archer'ın geri dönmüş olması büyük bir olaydı. Başka bir yöne bakabilir ve zaten kurmuş olduğu hayatına devam edebilirdi. Ama yapmadı. Buradaydı. Ve deniyordu.

Hâlâ ona bakıyordu ama hayal kırıklığına uğramış gibi değil de onu işe aldığına pişman olmamış gibi bakıyordu.

"Hey, Olive," diye seslendi Iris oturma odasına, gerginliği kırmak istiyordu. 'Buraya gelmelisin. Baban gerçek hayattaki bir yemek programı gibi. Bunu söylerken Archer'ı izledi ve kısa bir an için yüzünü aydınlatan gülümsemenin tadını çıkardı, sonra da ısırarak doğramaya devam etti. Olive, Archer'dan bir gülümseme daha koparmaya çalışmadan yanında belirdi. Daha sonra. Daha sonra tekrar deneyecekti. Çünkü artık bir tane görmüştü ve daha fazlasını istiyordu.

"Ne yapıyor? Olive onun yanındaki tabureye tırmanarak sordu.

"Patates kızartması.

"Patates kızartmasını severim.

Archer hâlâ yemeğe konsantre olmuştu ama dudakları kıpırdadı.

"Ben de," dedi Iris. "Umarım onları mahvetmez," diye yüksek sesle fısıldadı ve Olive kıkırdadı.

'Uykunda bile biftek kızartması yapabilirim. Onları mahvetmem,' dedi Archer, bir gece önce krep pişirirken ona verdiği o kendinden emin sırıtışla. Ve gerçek Archer'ı gördüğünü anladı.

'Uykuda yemek pişirmek! Vay canına, bu yemek programlarına ilginç bir hava katardı, değil mi Olive!

Küçük kızın alnı kırıştı. "Kulağa tehlikeli geliyor.

Archer kıkırdadı. "Uyanık kalacağıma söz veriyorum. Kesilmiş patatesleri soğuk su dolu bir kâseye attı ve ardından bifteği kahverengi kâğıt ambalajından çıkarmaya başladı.

"Bunu istemiyorum," dedi Olive, çiğ sığır etini görünce hemen dehşetle geri çekildi.

"Daha önce denedin mi? Archer sordu, sesi nazik ve sakindi, sanki onu korkutmamaya çalışıyordu, sanki Iris'i dinlemişti. "Denersen hoşuna gidebilir.

Başını iki yana salladı.

"Tamam," diye omuz silkti. 'Iris ve benim için daha fazla o zaman.' "Iris mi yiyor? Olive ona bakarak sordu.

'Aynen öyle. Senin parçanı yemekten mutluluk duyarım. Olive kaşlarını çatı.

"Önce ben pişireceğim," dedi Archer ona. "Tereyağı ve biberiye ile.

"Biberiye nedir?"

'Bu bir bitki. Al, kokla. Olive'e bir dal uzattı ve Olive onu minik parmaklarının arasına aldı. Burnuna götürdü ve belli belirsiz bir koku aldı. Archer'ın dudakları yine küçük bir gülümsemeye dönüşmüştü ve Iris kimin daha sevimli olduğunu bilmiyordu: Küçük burnunun altında biberiye olan Olive mi, yoksa onu izleyen Archer mı?

'Güzel kokuyor,' dedi.

'Al bakalım. Belki küçük bir ısırık alırsın.

'Ufacık bir ısırık,' diye karşı çıktı.

Archer sırttı. 'Ufacık tefecik bir ısırık. Küçük bir fare ısırığı.

Bu hoşuna gitti. Yüzü aydınlandı. 'Küçük tatlı, küçük fare ısırığı,' diye şarkı söyledi.

'Hey, bekle bir dakika! Bu artık senin parçanı alamayacağım anlamına mı geliyor? Iris alaycı bir öfkeyle söyledi ve Olive kıkırdadı.

Olive dirseklerini tezgâha dayayarak, "Sen kendi payını al," dedi. "Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu Archer'a, Iris'in azalan porsiyonuna öfkelenmesini görmezden gelerek.

"Bifteği baharatlayacağım. Yardım etmek ister misin?"

Olive'in gözleri büyüdü. "Evet!"

Archer şok ve mutluluktan uçacakmış gibi görünüyordu ama kendini tuttu ve tuzluğu Olive'e uzattı. 'Büyük bir tutam tuza ihtiyacımız var. Büyük bir tutam yapabilir misin?

Olive parmaklarıyla küçük bir çimdik hareketi yaptı. "Bunun gibi mi?"

"Daha büyük. Archer bir tutam tuz aldı ve bifteğin üzerine serpti. "İşte böyle. Şimdi de sen.

"Bunun gibi mi?

'Bu mükemmel! Çok iyi.'

Olive babasına gülümsedi ve birbirlerine benzeyen gamzeleri Iris'i neredeyse öldürüyordu. Şarabından bir yudum daha aldı ve ikilinin birlikte yemek hazırlamasını izledi, Archer yol boyunca her şeyi açıklıyor ve Olive ilgiyi içine çekiyordu. Yemek yediklerinde, Iris boğazındaki duygu yumrusunu aşip yemeğe sığabildiğine hayret etti.

İçgüdülerine güvendiği için memnundu. Bu ikisinin ona ve birbirlerine ihtiyacı vardı ve o da onları bir araya getirmeye yardım ediyordu. Ve tıpkı Mary Poppins gibi, artık ona ihtiyaçları kalmadığında, şemsiyesini kaldırarak ve buradan uçup gidecekti.

Ama bu akşamki yemek pişirme gösterisinden sonra, bunun başlangıçta düşündüğü kadar kolay olacağından emin değildi.

On Üçüncü Bölüm

Birkaç gece sonra, Iris banyodan odasına dönerken karanlık koridorda neredeyse Olive'le çarpışıyordu.

"Olive! Ne yapıyorsun yukarıda?"

Küçük kız cevap vermedi; sadece koridorda yürümeye devam etti, battaniyesi arkasından geliyordu. Yüzünde Iris'e bir korku filmini fazlasıyla hatırlatan boş bir ifade vardı. Başı boynunun üzerinde dönmeye başlamak üzere miydi?

"Olive, nereye gidiyorsun? Iris onu ana yaşam alanına kadar takip etti. Archer mutfağı temizliyordu ve onlar içeri girdiğinde başını kaldırıp baktı.

"Neler oluyor?"

Iris omuz silkti. "Emin değilim. Umarım kötü ruhlarla ilgili bir durum değildir. Tanrım, tamamen haklıydı. Çocuklar korkutucuydu. Tam bunu çözdüğünü düşündüğü anda şeytan tarafından ele geçirilmişti. Ya da onun gibi bir şey.

"Bir ne? Archer başını salladı. "Olive, yatakta olmalısın.

Kız cevap vermedi, hatta ona bakmadı bile, sadece ön kapıya doğru ilerledi ve kapı koluyla oynamaya başladı. Iris ve Archer şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Ne halt ediyor bu? Archer fısıldadı. "Kaçmaya mı çalışıyor? Uykusunda mı? Iris bunu önerdi.

"Uyurgezer olduğunu mu düşünüyorsun?

"Dürüst olmak gerekirse, şu anda en az korkutucu senaryonun bu olduğunu düşünüyorum.

Archer arkasından yaklaştı ve Iris onu takip etti. O Olive'in babasıydı. Önce o öldürülebilirdi.

"Hey, Olive," dedi usulca. "Hadi yatağa dönelim. Ellerini onun omuzlarına koydu ve onu kapıdan çalıştı.

"Dikkatli ol," diye tısladı Iris. 'Uyurgezer birini uyandırmaman gerekiyor mu?

"Bilmiyorum," diye tıslayarak karşılık verdi. "ne olur?

"Bilmiyorum! Iris'in tüyleri diken diken olmuştu. Karanlık ev ve Olive'in görmeyen gözleri onu gerçekten korkutuyordu.

" yok," diye fısıldadı Archer, sesi sert ve kararlıydı. Karanlıkta rahatlatıcı bir sestti bu. "Haydi tatlım, yatağına dön," diyerek Olive'i nazikçe odasına geri götürdü ve neyse ki Olive uykulu halinin onu yatak odasına götürmesine izin verdi. Archer onunla birlikte gitti ve Iris koridorda beklerken onu yatağına yatırdı. Her ihtimale karşı.

"O iyi mi?" diye sordu adam dışarı çıktığında, kapıyı usulca arkasından kapatarak.

"Sanırım öyle. Yine de ödümü kopardı. Arkasındaki duvara yaslandı.

'Ben de. Ürkütücüydü.'

Sırıttı. "Ürkütücü mü?

"Korku filmi çocuklarına benziyordu!

'Tükettiğiniz medyayı gerçekten sorgulamaya başlıyorum. Cinayet podcast'leri ve korku filmleri mi?'

Onunla dalga mı geçiyordu?

'Genç bir rahip ve yaşlı bir rahip çağırmaya hazırdım.

Archer güldü. Ses sessiz evin içinde alçak ve gürdü. Iris arkasındaki duvara yaslandı ve yere doğru kaydı. Archer ona mutfığa dönüp onu orada yalnız bırakacakmış gibi baktı ama onun yerine kendi duvarından aşağı kayarak Iris'in pozisyonunu taklit etti.

"Şimdi evden çıkıp çıkmayacağını merak ederek nasıl uyuyacağımı bilmiyorum. Alaycı sırtışı gitmişti ve şimdi sadece yorgun ve endişeli görünüyordu. Iris'e burada olmak için ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini, kızı için ne kadar çok şeyi feda ettiğini bir kez daha hatırlattı.

"Şu kilitleri tak. Dışarı çıkabileceğini sanmıyorum.'

Başını salladı ama yine de kuşkuyla görünüyordu, sanki entelektüel olarak onun zarar görmeyeceğini biliyordu ama bir yanı hep onun zarar göreceğinden endişeleniyordu.

Ebeveynlik, dostum, ne akıl tutulması.

"Sanırım böyle olacak," dedi sessizce, sanki artık onunla konuşmuyormuş gibi. Ayağı onunkine sürtünerek temasın rahatlığını aradı. 'Her şey birbiri ardına geliyor. Yemek yeme olayını daha yeni çözdük, şimdi de uykusunda kaçmaya çalışıyor.

Ciddi bir andı. Çocuğu için endişeleniyordu ama tüm bu olan bitenin çılgınlığıyla ilgili bir şey Iris'e komik gelmişti.

Kıkırdamaya başladı ve bir eliyle ağzını kapattı. Archer şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Gülüyor musun?"

Kendini tutma çabası omuzlarını titretti. "Evet?" diye ciyakladı. "Özür dilerim ama bu biraz komik. İkimizi de tamamen korkuttu.

Archer başını salladı ama yüzündeki gülümseme geri gelmeye başlamıştı.

"Sanırım bu bir "gülmezsen ağlarsın" anı," dedi kıkırdamalar arasında. "İkimiz de boyumuzdan büyük işlere kalkıştık. Muhtemelen patronuna itiraf etmesi gereken bir şey değildi ama bu şekilde daha iyi hissediyordu, bu işte birlikte olduklarını, Olive ile nasıl başa çıkacaklarını birlikte çözeceklerini.

Şimdilik.

Iris, Archer'ın işleri kendi başına halledebileceğinden emin olana kadar birlikte olacaklardı ve sonra ayrılacaktı çünkü bu... bu düzeyde endişe, yorgunluk ve... ve tamamen çaresizlik uzun vadede imzalamayı planladığı bir şey değildi.

Ebeveynlik ona göre değildi.

"Yani onu gerçekten bilmiyor muydun? Iris işe girdiğinden beri sormak için can attığı soruyu sordu.

"Hiçbir fikrim yoktu.

"Sen ve annesi...

"Aynı restoranda çalıştık, birkaç kez yattık ve sonra ben Avrupa'ya gittim. Ondan sonra bir daha haber alamadım.

"Vay canına.

"Evet," diye iç geçirdi.

Iris böyle bir haberin kucağına düştüğünü hayal bile edemezdi.

"Çocuk istiyor musun?" diye sordu.

"Tanrım, hayır," diye ağzından kaçırdı ve hemen ardından tepkisinden dolayı kendini kötü hissetti. "Üzgünüm," diye yüzünü buruşturdu. "Yani, çocuklar harika, sadece kendimi hiçbir zaman bir anne olarak hayal etmedim... Peki ya sen?" diye devam etti, karanlıkta daha cesur hissederek. "Her zaman baba olmak istedin mi?"

"Tanrım, hayır," diye yineledi, alaycı bir gülümsemeyle, koridorun karşısındaki Iris'le göz göze geldi. "Ama işte buradayım.

Ona gülümsedi. "Sanırım eski hayatın çocuk sahibi olmaya pek elverişli değildi.

Kesinlikle hayır. Bir sürü geç gece, uzun saatler. İnsanların bu yaşam tarzına çocukları nasıl sığdırdıklarından emin değilim.

'Ama işte buradasın,' diye fısıldadı.

Henüz bunu kendisine itiraf ettiğinden emin değildi ama Iris onun artık her şeyi kabul ettiğini biliyordu. Archer Olive'in babasıydı ve hiçbir yere gitmiyordu. Olive için en iyi olanı yapacaktı. Iris bunu görebiliyordu, karanlıkta bile, Archer'ın bir haftalık uykuya ihtiyacı varmış gibi görünmesine rağmen. Farkında olsun ya da olmasın, Archer iyi bir babaydı.

Archer'ın ayağı tekrar onunkine bastı. "Teşekkürler," dedi.

"Ne için? Çocuğunuzun ele geçirildiğine inandığınız için mi?"

Kahkahası karanlıkta bir okşayış gibi üzerine döküldü. "Hayır, sadece... beni neşelendirdiğin için sanırım.

Ona bakıyordu, bakışları yüzünde geziniyor, çıplak omzuna iniyor ve tekrar geri dönüyordu. Iris buraya taşındığından beri onunla flört ettiğini biliyordu ve

Ayrıca onunla flört gerektiğini de biliyordu.

hiçbir şey olamazdı. Açıkçası.

Adam onun patronuydu, bu işe ihtiyacı vardı ve kesinlikle çocuklu bir adamla birlikte olmak istemiyordu. Dadı ile kaçamak yapan bir adam olarak da görülemezdi. Bu, üzerinde çalıştığı Olive için doğru olanı yapma meselesiyle kesinlikle çelişirdi.

Iris sadece onun dadısıysa her an gidebilirdi ama başka bir şeyse...

Başını iki yana salladı.

Zaten masada başka bir şey yoktu, ama küçük bir flörtün ne zararı olabilirdi ki? Iris için karşı koymak zordu. O her zaman bir flörtçü olmuştu. Şakaları, takılmaları, küçük dokunuşları severdi. Bu çok mu yanlıştı? Her zaman bir yere varmak zorunda değildi.

Gerçekten zararsızdı.

Ancak Archer'ın bakışlarıyla tekrar karşılaştığında, bu karanlık koridorda bile, sadece ayaklarını birbirine bastırmış olsalar bile, Iris bunun zararsız olmayacağını zaten biliyordu.

Karanlıkta tehlikeli görünüyordu. Saçları yine dağınıktı çünkü Iris'in parmaklarını onunkilerin yerine koymak istemesine neden olacak şekilde saçlarıyla oynuyordu ve çenesini koyu bir kirli sakal kaplıyordu. Bu yakabilirdi. Eğer onu öperse o kirli sakal tenini yakacaktı. Bu düşünceyle içinden bir ürperti geçti.

Sahip olduğu şeyi elde etmek için yaptığı özveri ve fedakârlıkları düşündü. Yaptığı işte ne kadar iyi olduğunu. Iris kendini hiçbir şeye gerçekten adamamıştı. O işten bu işe, o adamdan bu adama koşturup durmuştu.

O bir kaçtı.

Archer onu açıkça çekici buluyordu. O da onu. Ama asla birbirlerine uyum sağlayamazlardı. Dikkatsizliği, hiçbir şeye bağlı kalamaması onu çıldırtacaktı.

Ve bu hayali reddedilme bile duygularını incittiğinde başının belada olduğunu anladı.

'Yatağa gitmeliyim,' dedi. "Bu sefer gerçekten.

"Doğru. Tabii ki.

Kadın ayağa kalktı ama Archer olduğu yerde, Olive'in kapısının dışında bir nöbetçi gibi kaldı.

"Bütün gece orada mı kalacaksın?

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece biraz daha.

Iris bir süre daha ona baktı, yüzündeki endişeyi, gözlerindeki yorgunluğu gördü ve yardım etmek istedi. O gülümsemenin geri gelmesi için bir şeyler yapmak istedi.

Ama ona da söylediği gibi, boyundan büyük işlere kalkışmış. Dadı olmak için vasıfsızdı. Bu adam için bir çalışandan başka bir şey olamayacak kadar vasıfsızdı.

O da ona küçük bir baş selamı verdi ve yatağına gitti.

Hâlâ dışarıda nöbet tutup tutmadığını merak ederek uykuya dalmak uzun zaman aldı.

Bölüm On Dört

'H ey, Arch! İşler nasıl gidiyor?'

"Hey, baba. Babasının yüzü ekranı doldurdu, yüzündeki kocaman gülümseme Archer'ı neredeyse neşelendirecekti. Bunun tam olarak ne zaman olduğundan emin değildi ama bir noktada babası onun en iyi arkadaşı olmuştu. Sadece bu gerçek bile Archer'ın son on yıldır neye odaklandığı hakkında çok şey söylüyordu. Babası arkadaşlık konusunda ayakta kalan son kişiydi ve bunun tek nedeni de muhtemelen Archer'ın sorunlarıyla ilgilenmeye yasal olarak mecbur olmasıydı.

Ve bugün, bu sorunları bir perspektife oturtmak için babasının hayata karşı saçma sapan olmayan yaklaşımına ihtiyaç duyduğu bir gün gibi hissediyordu.

Archer lokantanın arkasında, geçen yüzyıl boyunca sigara molaları için kullanıldığını hayal ettiği eski bir bankta oturuyordu. Güneş parlıyordu ve hava hâlâ soğuktu ama Archer'ın bir molaya ihtiyacı vardı. Ve bir sigaraya. Ne yazık ki artık bunlardan birine izni yoktu, bu yüzden temiz havayla yetinmek zorunda kaldı.

Klasik krep tarifinden şimdilik vazgeçmişti. Onun yerine, limonlu haşhaş tohumlu bir krep koymuştu.

Bugün menüde krem fraiche vardı ve neredeyse sabahın erken saatlerinde bir isyan çıkıyordu.

Sonunda birkaç müşteriyi onları denemeye ikna etmeyi başarmıştı ve Tim ile Tammy tabaklarını bile temizlemişlerdi. Bunu bir kazanç olarak görmeye çalışıyordu ama koridorda yatarak geçirdiği uzun geceden sonra başı ağrıyordu ve umutsuzca uyumaya ihtiyacı vardı.

"Berbat görünüyorsun.

'Teşekkürler baba. Bunu söylemen çok hoş.'

Babası kıkırdadı. "Olive ile işler nasıl gidiyor?"

Olive'i bir sürü yeni aile üyesiyle bir anda bunaltmak istememişlerdi, bu yüzden babası henüz onunla telefonda bile tanışmamıştı ama Archer onu neredeyse her gün bilgilendiriyordu.

"Dün gece uyurgezerdi. "Uyurgezerlik mi? Vay canına, bu yeni bir .

Archer elini yüzünde gezdirdi. Kirli sakalı artık neredeyse sakal olmuştu ve gerçekten tıraş olması gerekiyordu. Ve muhtemelen saçlarını da kestirmeliydi. Ama bütün gece kızının uyurgezer bir şekilde sokağa çıkacağından korktuğu için bugün kendine bakım yapmak pek de önemli görünmüyordu.

'Evet, kapıya çocuk kilidi takmıştım ama yine de beni korkuttu. Koridorda uyudum,' diye itiraf etti yüzünü buruşturarak.

'Koridor mu? Tıpkı benim bebekliğimdeki gibi konuşuyorsun. Babasının yüzünde, uykusuz gecelerin ve bez patlamalarının en iğrenç öykülerini anlatırken bile, insanların çocuklarını yüzlerinde beliren o sevecen gülümseme vardı; sanki her şey korkunç olduğu kadar büyülüymüş gibi. Bu gülümseme Archer için hiçbir zaman bir anlam ifade etmemişti.

Ama Şimdi bu uyurgezerlik hikâyesini bir gün o gülümsemeyle anlatacağını hayal edebiliyordu. Ama bugün değil. Bugün sadece kendini mutsuz ve bitkin hissediyordu.

"Gerçekten mi?"

"Ah, evet. Seni eve getirdiğimizde senin için çok endiŐelenmiŐtim. Çok k   kt n! Ve senden ben sorumluydum. Kendimi çok ağır hissettim.

AđırmıŐ. Aynen  yle. Olive'i öğrendiğinden beri her Şey ağır gelmeye başlamıştı, daha önce dünyada hiçbir y k olmadan hareket ederken birdenbire hayatı ađırlaŐmıŐtı. Hepsini taŐıyabileceđinden emin değildi.

Iris'in karanlıktaki gülümsemesi, ayağını onunkine dayamıŐ hali gözünün önüne geldi. Her Şeyi daha hafif hissettirmişti. Sadece bir anlığına.

Ama onun yükünü taşımaya yardım etmek Iris'in boyunu çok aÇıyordu.

"Peki bunu nasıl başardınız?" diye sordu.

Babasının gülümsemesi büyüdü. "Yaptığımdan emin değilim. Kıkırdadı. "Hâlâ senin için sürekli endişeleniyorum.

"Benim için endiŐelenmene gerek yok baba.

Alay etti. "Oh, tamam. Bunca zamandan sonra artık duracağım.

"Yani, ben mahkum muyum? Her zaman endişelenmeye mi?" 'Hemen hemen.

"TeŐekk rl r, bu harika bir moral konuşması oldu.

Babası yine güldü. 'Her Şey daha iyi olacak, Arch. Her gece koridorda uyumayacaksın. Sana bu konuda söz verebilirim.

"Bu rahatlatıcı," dedi, ne kadar yorgun olduğu için alaycılığı daha da artmıŐtı.

Babası bunu görmezden geldi. "Dadı nasıl ?
Onun adı ne? Lilly mi? Rose?"

'Iris.'

'Doğru, bir çiçek ismi olduğunu biliyordum. Iris ile işler nasıl gidiyor?'

Archer babasına yalan söyleme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı, bu da ergenlik çağındayken ilginç bir ilişki yaşamasına neden olmuş ve çoğu zaman Cuma geceleri arkadaşlarıyla birlikte yaptıkları şeyleri itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Ama bir şekilde Iris'in aslında tatlı bir yaşlı kadın değil, çok dar, çok küçük kıyafetlerden oluşan bir gardıroba sahip muhteşem bir yoga eğitmeni olduğu gerçeğini ve bu sabah duşta kendini bir tür aşık ergen gibi onun şampuanını koklarken bulduğunu atlamayı başarmıştı.

"İyi," diye boğuk bir sesle konuştu. "Her şey yolunda gidiyor.

"İyi mi?" Babasının gözleri gözlüklerinin arkasından gibi kısıldı. 'Evet. İyi. Olive onu seviyor, yani önemli olan tek şey bu.

"Hmm. Yaşam düzeni nasıl gidiyor?"

Iris'in gecenin her saatinde omzundan kayan tişörtüyle evde dolaştığı, karanlıkta ona gülümsediği ve istemediği halde onu güldürdüğü yaşam düzeni mi? O yaşam düzeni mi?

Archer yutkundu. "Peki.

"Hmm. Babası onu inceliyordu, ama neyse ki Archer üvey annesi Cathi tarafından kurtarıldı.

"Bu Archer mı?" diye mırıldandı, yüzü ekranda babasınınkini gölgede bırakıyordu. 'Merhaba Arch! Olive nasıl? Ne zaman

onunla tanışabilecek misin?'

Archer'ın anne ve babası o lisedeyken ayrılmıştı ve babası yeniden evlendiğinde Archer'ın annesinin neredeyse her yönden zıttı olan bir eş seçmişti. Archer annesinin ara sıra sürdürdüğü bir dudak nemlendiricisinden daha fazla makyaj yaptığını hiç görmemişti ama Cathi'nin yüzü hiç eksik olmazdı, ağartılmış sarı saçları babasıyla golf oynamaktan çok daha havalı bir yere gidiyormuş gibi toplanmıştı. Archer'ın annesi bir bilim adamıydı, iklim değişikliğinin kuş göçü üzerindeki etkilerini incelemek için sürekli dünyanın bir yerlerine seyahat ederdi, Cathi ise yerel bir kaplıcada tırnak bakımı yapar ve her zaman babasıyla vakit geçirmek için evde olurdu, ikisi Archer'ın şahitliğinde mahkeme salonunda evlendikleri günden beri neredeyse birbirlerinden ayrılmazlardı.

Archer annesini seviyordu ama babasının Cathi'yi neden sevdiğini de anlıyordu. Ve Cathi Archer'a karşı her zaman nazik davranmış, asla onun yeni annesi olmaya çalışmamış, ama annesi olamadığında onun yanında olmuştu.

Merhaba Cathi. Yakında. Sadece biraz daha yerleşmesini istiyorum.'

'Elbette, bu çok mantıklı. Şimdiden çok iyi bir baba oldun, Arch. Seninle çok gurur duyuyoruz. Telefonda ona gülümsüyordu ve belki de uykusuzluktandı ama golften ve üvey annesinin aşırı sıkı sarılmalarından nefret etmesine rağmen neredeyse orada onlarla birlikte olmayı diliyordu.

"Teşekkürler. Cathi'nin bu konuda ne dediğini bildiğinden emin değildi ama yine de bunu duymak güzeldi.

"Pekâlâ Arch, gitmeliyiz. Babasının sesi Cathi'nin saçlarının arkasından bir yerlerden geliyordu.

"Ah, doğru ya! Bugün saat birde maçımız var,' dedi Cathi ve ekrandan kaybolmadan önce Archer'a bir öpücük gönderdi. "Hoşça kal tatlım!" diye seslendi.

Güle güle.

"Dayan evlat." "Sağ ol baba.

"Ve bir dahaki sefere dadı hakkında bir şeyler duymak istiyorum. Babasının yüzü, Archer'ın arkadaşlarıyla birlikte dersi kırıp okulun arkasındaki ormanda sigara içmeye gittikleri zaman içini dökmesini sağlayan aynı sert, saçma sapan yüzdü.

Archer suçluluk duygusunu yuttu. "Ah, evet. Elbette. Anlatacak pek bir şey yok.'

Babası kaşlarını çattı.

Archer da kaşlarını çattı.

"Seninle yarın konuşuruz," dedi babası. "Seni seviyorum, Arch. Archer iç çekti. "Ben de seni seviyorum.

Aramayı sonlandırdı ve telefona bakarak oturdu. Babasının örneğine nasıl yetişebileceğini hayal bile edemiyordu. Sanki adam ne yapacağını bilerek doğmuştu. Gerçi Archer babasının ne zaman emin olamadığını ya da bir şeyleri berbat ettiğini hatırlayamayacak kadar küçüktü. Beş yaş hâlâ çok mu küçüktü? Yoksa Olive, gelecekteki terapistine aktarmak için onun her bir çuvalldamasını hatırlayacak mıydı?

Tanrım, şu anki terapistine ne söylediğini ancak hayal edebiliyordu!

Başını ellerinin arasına alarak inledi.

"Uh, şef? Maribel yüzünde endişeli bir ifadeyle arka kapıya doğru eğilmişti.

"Evet? tuğla duvara yaslanarak doğruldu ve en azından biraz yetkin görünmeye çalıştı.

Cyrus sandviçler için kabak kalmadığını söyledi. "Bu nasıl olabilir?

Maribel ona küçük bir gülümseme verdi. "O sebzeli sandviç için çok fazla öğle yemeği siparişi var.

"Oh. Göğsünü gurur gibi bir şey doldurdu. Bunun nasıl bir his olduğunu hatırladı. "Ona bugün için yaz kabağı yazmasını söyle.

"Anladım. Tekrar içeri girmek için dönecekti ama ona bir kez daha baktı. "Bir sorun mu var?

Neredeyse başını sallayıp bir sorun olduğunu inkâr edecekti ama Maribel'in çocukları vardı ve bu bir köyü gerektirirdi, değil mi?

'Olive dün gece uyurgezerdi. Gecenin bir yarısı dışarı çıkmasından endişeleniyorum.'

"Oh, bir uyurgezerim vardı.

"Öyle mi? Lütfen bana on üç yaşına gelene kadar kapılarının önünde uyumak zorunda kalmadığınızı söyleyin.

Güldü. 'Hayır, hayır. Sadece kapıya zil takın.'

"Ziller mi?

'Evet, Noel süslerinden birkaçını çıkardık ve kapı kolunun etrafına bağladık. Böylece kapıyı açmaya çalıştığında onu duyduk.

"Bu harika.

"Ebeveynlik sizi becerikli yapar.

"Dört gözle beklenecek bir şey sanırım.

Ona sempatik bir gülümseme daha verdi, ama onun için üzölmüş gibi değil, sadece ne demek istediğini anladığını göstermek için.

geçiyor.

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa," dedi, "benim çocuğum hiçbir yere gitmeye alışmazdı. Onu sadece kanepede ya da bazen kız kardeşinin odasında bulurduk. Bir keresinde köpeğin yatağına kıvrılıp tekrar uyumuştu.

Kıkırdadı. 'Bu beni daha iyi hissettiriyor aslında. Teşekkürler.'

"Elbette, şef. Bir şeye ihtiyacınız olursa ben buradayım. Küçük bir gülümsemeyle başını eğdi ve lokantaya geri döndü.

Ve tıpkı dün gece Iris'le olduğu gibi, her şey biraz daha hafifledi.

On Beşinci Bölüm

İki gün sonra Archer, yeni aile hayatıyla iş hayatını dengelemesi gerektiği konusunda ısrar eden Gladys'in zorlamasıyla izinliydi. Günün ilk yarısında onu evin içinde volta atarken izleyen Iris, Archer onu çıldırttığı için bahar çiftçi pazarına gitmelerini önerdi. Archer bunun üzerine canlanmıştı ve her ne kadar lokanta için bir şeyler almayı planladığı belli olsa da, Iris bunun yine de bir izin günü sayılacağını düşündü. Özellikle de Olive de geziye için.

Ahırlar arasında ilerlerken Iris onu elinden sıkı sıkı tutuyordu. Eğer bir tasma olsaydı, kesinlikle onu kullanırdı. Bu çocuğa bir saniye bile güvenmemişti. Hele o küçük uyurgezerlik olayından sonra.

"Çilek alabilir miyiz? Olive sordu.

"Henüz mevsimi değil," dedi Archer ve Olive kaşlarını çattı.

Etrafına baktığında çoğunlukla marul ve Olive'in hemen reddedeceğinden emin olduğu diğer yeşillikleri görmesine rağmen Iris, "En az onun kadar iyi başka bir şey buluruz," diye onu temin etti.

"Oldukça iyi bir seçim," dedi Archer, onlar yürürken her masayı inceleyerek.

Iris kuru bir sesle, "Paris olmayabiliriz ama çiftçi pazarının nasıl kurulacağını biliyoruz," deyince Archer gözlerini devirdi.

"Peki, ne alacaksın?" diye sordu.

"Önce bir tur atmayı ve herkesin ne sunduğunu görmeyi seviyorum.

"Elbette, mantıklı," dedi Iris, birkaç öğrencisini fark edip onlara el sallayarak.

"Roka iyi görünüyor," dedi Archer, alnı düşünceli bir şekilde kırışmıştı. Bu onu yemek yaparken izlemeye benziyordu. Şef modundaydı. Iris gülümsemesini bastırdı. Bugün dışarıda çok fazla komşu vardı ve ihtiyacı olan son şey, yüzünde aptalca bir sırıtışla patronuna bakarak dedikodu değirmenini harekete geçirmektir.

"YAVRULAR!!! Olive'in çığlığı Iris'in yolunu kesti ve neredeyse kalp krizi geçirmesine neden oluyordu. Kafasını kaldırdığında Kira, Bennett ve sürülerinin yarısını gördü. "Hadi gidip onları görelim!!! Olive, kalabalığın arasından Iris'i peşinden sürükledi.

"Elizabeth ve Benny'yi çiftçi pazarına mı getirdin?" diye sordu Iris Kira'ya yaklaşırlarken.

Kira gülümseyerek büyük köpeklerin başlarını okşadı. "Çok iyi davranıyorlar.

Bennett güldü. "Evet, Benny Annie'nin standından sadece bir fıstık ezmeli kurabiye kaptı.

"Bu bir yanlış anlaşılmaydı," dedi Kira. "Ve biz bunun bedelini ödedik.

"Yavru köpekleri sevebilir miyim? Olive gözlerini kocaman açarak sordu. Bennett'in en büyük köpeği olan Elizabeth neredeyse onun boyundaydı,

Olive'e baktı, dili ağzından dışarı sarkıyordu. "Elbette," dedi Kira, Olive'in hizasına çömelerek. "Tam burayı kaşımanızdan hoşlanıyor. Köpeğin kulaklarının arasını kaşıyarak gösterdi ve Olive de onu etti,

Köpek ona yaklaştığında yüzü aydınlandı.

Iris gülümsedi ve Archer'a bakmak için başını kaldırdı ama görünüşe göre onu kaybetmişlerdi.

"Seni Archer'la tanıştıracaktım," dedi. "Ama o gitti.

Bennett güldü. "Yeni işinde işler nasıl gidiyor?"

Iris omuz silkti. "Sorun değil.

"Ah, peki şefle hayat nasıl gidiyor? Kira yüzünde bilmiş bir sırıtışla ayağa kalkarak sordu.

"Ayrıca iyi.

İyiymiş, yani onun ne kadar iyi olduğunu düşünerek çok fazla zaman geçiriyordu.

Kira'nın sırıtışı büyüdü.

Ama neyse ki Olive, Benny'yi okşamaya devam etmişti ve şimdi tüm yüzünü yalıyordu ve keyifli kıkırdamaları Kira'nın dikkatini çekti.

"Oh, senden hoşlanıyor!" dedi ve Olive gülümsedi.

Iris gülerek, 'Muhtemelen tadı akçaağaç şurubu gibidir,' dedi.

"Benny'nin kalbine giden yol bu. "Iris, bir köpek alabilir miyiz?"

"Bu baban için bir soru.

"Nerede o? Olive sordu. "Ona hemen şimdi sormam gerek. Kira güldü. "Ruhunu sevdim, evlat.

Bennett pek de masum olmayan bir gülümsemeye, sanki Iris'in yapması gereken son şeyin seksi patronuyla yalnız vakit geçirmek olduğunu biliyormuş gibi, "Neden biz burada Olive'le kalmıyoruz, sen de gidip onu bul," dedi. Bu kasabaya biraz fazla uyum sağlamaya . Hem o hem de Kira.

"Evet! Olive, Iris'in vermek üzere olduğu cevabı kesti. "Ben köpeklerle kalacağım, sen de gidip babamı bul ve ona soralım.

Iris, Bennett ve Kira'nın işbirlikçi gülümsemeleri arasında bir ileri bir geri baktı ve sonra yenilgiyle iç çekti. "Peki. Gidip onu bulacağım. Uzun sürmez.

"İyi eğlenceler! Kira göz kırparak söyledi.

Iris bu yorumu görmezden gelerek, "Gözlerini ondan ayırma," dedi. "Geziniyor.

'Bu çocuğun bu köpekleri isteyerek terk edeceğini düşünüyorsanız, o zaman demektir, ancak çok yakından edeceğiz. Söz veriyorum. Kira ciddi bir yeminle elini kalbine götürdü ve Iris Archer'ı bulmaya gitmeden önce ona ters ters baktı.

Zor olmadı. Etrafında yarım düzine septuagenarians ve kitap kulübünün çoğu vardı.

"Bir uyurgezerim vardı! Iris yaklaşırken Marissa ona anlatıyordu. "Küçük adam kendini hep en tuhaf yerlerde buluyordu. Bir sabah onu arka bahçedeki ağaç evinde buldum. Bu çok komikmiş gibi güldü ama Archer dehşete düşmüş görünüyordu.

"Dışarıda mı?" diye mırıldandı.

"Merak etme, eninde sonunda büyürler.

"Doğru. Bu çok... rahatlatıcı.

"Geçen hafta bıraktığım fırında zitiyi denedin mi? Carol, Archer'a yaklaşmak için arkadaşını kenara iterek sordu. Iris gülmek için kendini zor tuttu. "Bir şefin fikrini almak isterdim.

"Bana sorarsan her zaman biraz kuru," diye mırıldandı Estelle ve Iris'in ağzından bir kahkaha kaçtı.

"Ben... uh..." Archer durakladı.

Iris kasabanın bıraktığı yemeklerin çoğunun hâlâ donmuş olduğunu biliyordu. Onu gördüğünde Archer'ın yüzünü bir rahatlama kapladı, sanki onu sadece üç kişi olduklarını ve bu kadar çok tüketemeyeceklerini açıklamak zorunda kalmaktan kurtaracağını biliyordu. Ayrıca kendisinin bir yemek züppesi olduğunu da.

"Pekâlâ hanımlar, yeni erkeği taciz etme zamanı sona .
'

"Oh, Iris, hiç eğlenceli değilsin. Marissa kıkırdadı. "Sınıfta görüşürüz kızlar.

"Hoşça kal, tatlım. Carol onun yanağına hızlı bir öpücük kondurdu, ardından diğer hanımlar da ona sarıldılar, omuzlarını okşadılar ve vedalaştılar.

Bayanlar uzaklaşırken, "Hayranlarınız mı?" diye sordu. Iris gülümseyerek, "Birçoğundan bazıları," dedi.

"Olive nerede?

"Kira, Bennett ve köpekleriyle birlikte. Kendini hazırlamalısın çünkü şimdi o da bir tane istiyor.

"Oh, Tanrım. Ona bir köpek mi almam gerekiyor? Sesindeki panik çok açıktı.

Iris gülerek başını salladı. "Ona bir köpek almak zorunda değilsin.

"Tamam, güzel. Bir köpeği idare edebileceğimizi sanmıyorum.'

Iris, bir parçası olmak istediğinden hiç de emin olmadığı bizleri görmezden geldi ve Archer'ın koluna asılı kanvas çantayı karıştırmaya başladı. "Ne aldın?"

"Çoğunlukla taze otlar, biraz marul, roka..." "Her şey yeşil.

"Daha sezonun başındayız.

Iris kaşlarını çattı. "Benimle gel. Kolunu Iris'in koluna doladı ve onu kalabalığın içinden çekti.

Fırın masasına vardıklarında, 'Merhaba Annie, merhaba George,' dedi "Burası," dedi Archer'a dönerek, "pazardaki en iyi masa. Ve unlu mamuller her zaman mevsimindedir.

Gülümsedi, yanağında bir gamze belirdi ve Iris şehrin ortasında patronunun yüzünü yalamak gibi uygunsuz bir şey yapmamak için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Merhaba Iris, merhaba Archer, size ne getirebilirim? Annie sordu.

Iris uygunsuz düşünceleri kafasından silkeledi ve dikkatini lezzetlerle dolu masaya verdi. Kurabiye, kakuleli burgular, küçük tavşan ve civciv şeklinde şekerli kurabiyeler, çikolatalı çörekler ve buzlu limonlu kek önlerine serilmişti. Annie bu hafta kendini aşmıştı.

"İki dilim kek alacağız ve..." Archer'a döndü, "Olive ne ister sence?"

Olive'in ne isteyebileceğini düşünürken alını konsantrasyonla çatıldı ve bu düşünce neredeyse Iris'i öldürüyordu. Konu çocuğu olduğunda çok düşünceliydi.

"Tavşan kurabiyesi.

"Mükemmel seçimler," dedi Annie, ikramları bir torbaya koyup ödeme için Iris'in kartını alırken. "Pazar hoşunuza gitti mi?" diye sordu Archer'a.

Aslında öyleyim.

Annie güldü. "O kadar şaşırmış görünme.

Gülümsedi. "Özür dilerim. Pislik gibi davranmak istememiştim.'

"Bazen olur böyle şeyler," diye bitirdi Iris koluna vurarak. "Teşekkürler Annie!" diye seslenerek Archer'ı bir sonraki duraklarına doğru çekti. "Olive'e dönmeden önce bir şey daha var.

Kolunu onunkine , elini onun pazusunun kıvrımına koydu. Onunla yan yana yürümek güzeldi. Birlikte evden dışarı çıkmak güzeldi.

Çiftçi pazarına dostça bir başka bir şey olamazdı ama Archer'ın kolunu elinin altında hissetmekten ve ara sıra kalçasının onunkine değmesinden zevk almasına izin vardı. Öyle değil miydi? Elbette öyleydi.

İşin tek tehlikeli yanı, birlikte geçirdikleri bu güzel günün, onun daha fazlasını istemesine yol açabilecek olmasıydı.

"İşte geldik. Çiçekçinin masasının önünde durdular. "Bir sürü renk var," diyerek ona sırttı ve onun da karşılık veren gülümsemesiyle midesi bulandı ve yanakları ısındı.

"Güzel," dedi, gözleri hâlâ onun yüzündeydi ve lanet olsun, burada, gün ışığında çok yakışıklıydı. Bütün bu temiz hava başının dönmesine neden oluyordu.

Bugün standı yöneten Lupita boğazını temizledi ve Iris bakışlarını Archer'ınkilerden ayırdı.

"Hey, Lu.

"Merhaba Iris. Lupita Iris'ten Archer'a baktı, yüzünde bilmiş bir ifade vardı ama Iris başka biriyle uğraşamazdı.

busybody Dreamer bugün.

"Bir demet sarı lale ve bir demet pembe lale lütfen," dedi Iris, kadın Archer ya da Olive, yaşam düzenleri ya da Archer'ın aile geçmişi hakkında herhangi bir soru sormadan önce.

"Buyurun. Lupita, Iris'e kahverengi kâğıda sarılı iki demet çiçek uzattı ve Archer, Iris kendi kartını alamadan kendi kartını uzattı.

'Teşekkürler, Lu. Salı günü bahar çelengi yapma dersimde görüşürüz,' dedi Iris uzaklaşmadan önce. Archer'a şaka yollu, "Bana çiçek almanı sağlamaya çalışmıyordum," dedi ama Archer'ın yine dikkatle kendisine baktığını fark etti.

"Sana çiçek almamın sakıncası yok.

"Profesyonel bir şekilde elbette," dedi, yüzündeki alaycı gülümsemeye engel olamadan.

"Elbette," dedi hafif bir gülümsemeyle. Başını kızın kulağına yaklaştırdı ve sözleri kızın yanağında sıcak bir etki bıraktı. Adamın eli kızın sırtının alt kısmına doğru kayarak kalabalığın arasında ona rehberlik etti. Parmaklarının vücuduna baskı, kadının omurgasında kıvılcımlar çıkmasına neden oldu.

Ama Archer'ın büyük, sıcak elini hissetmekten daha güçlü olan şey, kasabanın onları izlediğini hissetmekti. Ve Iris bu kasabayı tanıyordu. Nasıl düşündüklerini ve nasıl konuştuklarını biliyordu. Ve eğer Archer'la aralarında uygunsuz bir şeyler olduğunu düşünürlerse, bu onun velayet anlaşması için ne anlama gelirdi?

Resmi olarak birlikte olsalar kasaba muhtemelen çok sevinirdi ama Archer sağda solda sıradan kaçamaklar yapan biri olarak görülemezdi. Küçük bir kız için nasıl bir ortam olabilir ki? Bunu boş verin.

Iris'in büyüdüğü ortam tam da buydu ve belki biraz bağıllık sorunu dışında gayet iyi yetişmişti.

Ama bunun bir önemi yoktu. Archer'ın sorumluluk sahibi bir baba olarak görülmesi gerekiyordu.

Ve buna engel olamazdı.

"Muhtemelen Olive'i bulmalıyız," dedi, son kulübeyi geçip Olive ve Kira'yı en son gördüğü çimenlik alana doğru sert bir sağa dönerek. Archer'ın eli sırtından düştü ve onun yokluğuna üzölmeyi reddetti. Archer'la kendi evinin mahremiyetinde flört etmek bir şeydi ama burada dikkatli olmaları gerekiyordu.

Bu düşünceli adama ve küçük kızına karşı dikkatli olmalıydı. İsteyeceğı son şey ikisine de sorun çıkarmaktı.

On Altıncı Bölüm

II

Harika bir fikrim var," diye açıkladı Iris mutfağa girerken. Bu akşam yoga dersi vardı, bu yüzden Archer onu Olive'le akşam yemeğinde görememişti. Sessiz ve garip bir yemek olmuştu ama kızı üzerinde bolca tereyağı ve parmesan olan iki porsiyon makarna yemişti, bu yüzden onu da konuşmaya zorlamayacaktı. Her seferinde bir şey.

"Öyle mi?" diye sordu.

'Bir kasaba toplantısı,' dedi muzaffer bir edayla, sanki bu ona mantıklı gelmeliymiş gibi.

"Ne olmuş ona?"

"Ah, doğru ya, senin dışarıdan biri olduğunu unutmuşum," dedi alaycı bir gülümsemeyle. 'Dream Harbor'da iki haftada bir düzenlenen kasaba toplantılarında insanlar toplumla ilgili her türlü konuyu gündeme getirebiliyor.

'Tamam...'

Kız sinirli bir nefes verdi ve adam onun heyecanlandığında ne kadar sevimli olduğunu fark etmemeye çalıştı. Ama bu imkânsızdı. Çok sevimli bir kadındı. Kadın onu çiftçi pazarına götürürken fark imkânsızdı.

Dün ve şimdi her zamanki taburesine zıplarken, gözleri harika fikriyle parlarken bu imkansızdı.

"Gidip krep tarifi hakkında fikri olan var mı diye sorabiliriz diye düşündüm.

Ellerini omzunda asılı duran havluya sildi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Iris'in bakışlarının pazularına kaymasını sağlamak için öyle durmuyordu, sadece bu şekilde rahattı. Ve eğer Iris kollarını fark ettiyse, bu onun suçu değildi.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi. 'Bu krep tarifi üzerinde kasabada bir tür fikir birliği sağlamaya çalışmamı mı istiyorsunuz?

"Geçen hafta kreplerin içine haşhaş tohumu koyduğunu duydum, Archer. Suçlarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Ben yaptım.

"İnsanlar bundan hoşlanmadı.

"Biliyorum.

"Tamam, sanırım bu deneyeceğimiz şeyler hakkında daha fazla fikir edinmek için iyi bir yol olabilir.

"Hiç sanmıyorum.

Yüzü düştü ve kendini tekmelemek istedi ama Iris'i memnun etmek öncelikler listesinde olması gereken bir şey değildi. Lokantayı ayakta tutmak ve Olive'i hayatta tutmak onun öncelikleriydi. Dadının gülümsemesini görmek değil.

'Burası artık benim lokantam ve menüden ben sorumluyum. En iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapacağım.

Ona tekrar baktığında gözlerinde yeni bir şey vardı, ondan görmediği bir şey. Kızgın görünüyordu.

"Nasıl bir şey?" diye sordu biraz alay ederek.

"Neye benziyor?"

'Kendinize bu kadar güvenmek, her şeyin en iyisini bildiğinizi düşünmek?"

"Ben-

'Hayır, gerçekten merak ediyorum, çünkü hiçbir şey hakkında böyle hissetmedim, gerçekten. Ne olmak istediğimi ya da ne yapmak istediğimi hiçbir zaman tam olarak bilemedim ve oradan oraya sürüklendim, ama sen,' yine o küçük alay, 'ne yapmak istediğini tam olarak biliyorsun. büyük ve önemli bir şefsin ve uzmansın, bu yüzden-'

"Değilim," dedi, sesi keskindi, onun küçük konuşmasını kesiyordu. 'Artık değilim. Burada zar zor tutunuyorum, Iris.'

Bakışlarını onun üzerinde tuttu, yeşil gözleri onun her güvensizliğine odaklanmıştı. Çenesini kaldırdı. "Hayatım boyunca burada yaşadım," dedi. 'Pek çok şey değişti çünkü her şey değişir ama bu krepler hayatım boyunca hep aynı kaldı. Bunda bir rahatlık var Archer. İnsanlar bunu sever. Buna ihtiyaçları vardır. Benim de ihtiyacım var.

"Öyle mi?"

Omuz silkti, sanki bu konuşmayı başlatırken niyet ettiğinden daha fazlasını görmesine izin vermiş gibiydi. "Bu lokanta kasabada yaşlıların çocukken gittiklerini hatırladıkları birkaç yerden biri. Onlar için önemli, bu yüzden benim için de önemli.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum.

"Ne?"

'Hayatında ne yapmak istediğini bilmediğini, kendine güvenmediğini. Iris, yaptığın işte harikasın. Yaptığın her şeyde.' Henüz onun mücadelesini görmemişti.

herhangi bir şeyle. Onun durduğu yerden, Iris sürüklenmiyordu, süzülüyordu. Süzülüyor, dans ediyor, gülüyor ve herkesin hayatını daha iyi hale getiriyordu. Onun hayatını da güzelleştirdi. Her şey dağılıyormuş gibi hissettiğinde bile.

"Hayır. İltifatını elinin tersiyle itti. "Ne derler bilirsin - "Her işin ustası, hiçbirinin ustası değildir"- ya da buna benzer bir şey.

'Kimse hiçbir şeyin ustası değildir. Bana bir bakın. Krep bile yapamıyorum. Tezgâhın üzerindeki dağınıklığı işaret ederek onun kendisini affetmesini, kendisiyle ilgili gerçeği görmesini istedi.

Mutfağın yumuşak ışığı saçlarındaki altın rengini yakalayıp ona küçük bir gülümseme verdi. Ve o sadece çok...

Cazip.

"Bu neyden?" diye sordu. Gözleri aşağıya kaymıştı ve adamın kolundaki yara izlerinden birini işaret ediyordu; ön kolunun üst kısmında, bileğinin hemen üstünden geçen uzun bir yara iziydi bu.

"Fırın. Profesörüne kendini kanıtlamak için çaresizce çok hızlı hareket ediyordu ve yeni bir parti kruvasan çıkarırken kolu sıcak fırın rafına çarpmıştı. Yaralanmaya hakaret eklemek için korkunç çıktılar ve profesörü aslında tüm pastacılık sınıfının önünde bir parçasını tükürmüştü. Archer haftanın geri kalanında hiç uyumamıştı. Kruvasanları yedi ve nefes aldı, mükemmel olana kadar parti parti pişirdi. Çünkü başarısız olmamıştı.

Ya da en azından eski hayatında öyle değildi.

Bunu düşünmek bile onu yoruyordu.

"Peki ya bu?" Parmağı kolunun üzerinde gezinerek başka bir yara izini işaret etti.

"Dökme demir tava.

"Peki ya bu? Tek parmağını bileğinin alt tarafındaki yara izinin üzerinde gezdirdi ve dokunuşu teninde kıvılcımlar yarattı. Tekrar ona bakıyordu, başı eğikti, gözleri meraklıydı.

Ve birden eski hayatı yok oldu.

Gerçek olan tek şey bu mutfaktı. Bu mutfak ve Iris'in parmak ucunun kolunda bıraktığı kabarık tüyler.

Onu yatağa götürmek istedi.

Onu yatırmak istedi.

O istedi.

"Kırık cam," dedi, sesi ona yapmak istediği her şeyle sertleşmişti. Ona yapamadığı şeylerle.

Şu anda yapamayacağı çok fazla şey vardı.

Hayal kırıklığı içinde homurdanmak istedi.

"Aşçılığın bu kadar tehlikeli bir iş olduğunu bilmiyordum. Parmağı hâlâ onun üzerindeydi ve yara izinin üzerinde ileri geri geziniyordu.

"Restoran mutfakları çok yoğun olabiliyor," diye söze girdi, kontrolü sağlamak için mücadele ediyordu. 'Çok sayıda hızlı hareket eden parça var. Buna ısı ve keskin nesneler de eklenince bazen tehlikeli olabiliyor.

Kadın elini çekti ve Archer göğsünde hissettiği ürpertici iç çekişi bastırmak zorunda kaldı. Iris'i dadısı olarak işe almanın kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Ondan etkilendiğini biliyordu. Bekâr bir kadının çatısı altında yaşamasının her ikisi için de ne kadar tehlikeli bir durum olduğunu biliyordu.

Ama bu düşündüğünden çok daha kötüydü.

Eğer Iris öyle bakacak ve dokunacaksa...

Ne yapacaktı ki?

Buraya taşındığından beri sigara içmemiştir ama bırakmamış olmayı diledi.

"Bu gece ne tür bir şey deniyorsun?"

Archer göz kırptı. Krep. O oldu konuşmak onu yatağa götürmeyi düşünürken krepler

hakkında.

"Ayrılan.

"Nefis. Parmağıyla hamurun aktığı kâsenin kenarını sildi ve kâseyi ağzına götürdü. Archer onun bileğini yakaladı.

"Hey!

"Ne yapıyorsun?" diye sordu daha da yaklaşarak. Ne yapıyordu? Neden ona dokunuyordu? Neden tezgahın üzerinden ona doğru eğiliyordu? Neden tüm dikkatini onun tatlı ağzına vermişti? Belli ki aklını kaçırmıştı ama kız o lanet gözleri ve muzip gülümsemesiyle onu kendine çekiyordu. Geri dönmüştü ve öyle kalmasını istiyordu. Onu üzmüş olmaktan, kendini beğenmiş piç eğilimlerine kaymış olmaktan hoşlanmıyordu. Artık o adam olmak istemediğini fark etti. En azından Iris'in yanında.

"Hamuru yalamak. Yalama kelimesi içime ateş düşürdü. damarlarında ve kafasında milyonlarca uygunsuz düşünce dolaşıyordu.

"Çiğ hamur yememelisin. Adam hâlâ kızın bileğini tutuyordu ve kızın nabzı parmaklarının altında dalgalanıyordu. Dili alt dudağında gezindi ve Archer neredeyse inleyecekti.

"Sadece biraz alacaktım. Hamur parmağından aşağı damlıyordu.

'Muhtemelen önce tadına bakmalıyım. İyi olduğundan emin olmak için. Sesi alçak ve sertti ve çok yakındılar ve nabızı hızlanmıştı ve bu kötü bir fikirdi ve... Iris'in parmağını ağzına alıp yalayarak temizlerken aklı karıştı. Dilini parmağın uzunluğu boyunca gezdirdi, az önce tenini okşayan parmağın ucunu ısırıldı ve sessiz bir patlamayla bıraktı.

Gözleri büyüdü ama geri çekilmedi. Onun yerine dudaklarından küçük bir inilti kaçtı. Tanrım, onu tezgâhın üzerine çekmek ve geri kalanını yalamak istiyordu. Bu düşünce ona çarptı. Bu içgüdüsel bir ihtiyaçtı, vücudunun her santimetresinden gelen bir talepti.

Aklının ona durması için bağırmasına aldırılmıyordu! Geri dönmesi ve geçmemesi gereken çizgiyi bulması için!

Artık o sesi duyamıyordu.

Tek duyabildiği Iris'in nefesinin kendi nefesine karışmasıydı, sanki ikisi de buraya koşarak gelmişlerdi. Onu kendine doğru çekti, eli hâlâ bileğindeydi, dilinde hâlâ krep hamurunun tadı vardı.

Bakışları adamın ağzına kaydı ve orada oyalandı. Sanki onun dudaklarına ne yapmak istediğini düşünüyormuş gibi kendi dudaklarını yaladı.

"Archer. Adı bir gibi geliyordu.

"Bana durmamı söyle," diye neredeyse yalvarıyordu. Eğer ona durmasını söylerse, . Uzaklaşacak ve bunu hiç yapmamış, onun tenini hiç tatmamış gibi davranabileceklerdi. "Bana söyle Iris ve odana geri dön.

Küçük bir inilti daha.

Artık burnunu kızın yanağının yumuşak derisinde gezdirebilecek kadar yakındı. Onu öpecekti. Dadısını öpecek ve her şeyi mahvedecekti ama kendini durduramadı, geri çekilemedi. Çekmek istemedi.

Ta ki uzaktan gelen Noel çanlarının sesini duyana kadar...? 'Ne...' Iris'in sesi uzakta ve hülyalı geliyordu.

Kız ona sırtını dönmüştü ve adam onu geri istiyordu ama kız bileğini çekiştirerek taburesinden iniyor ve kapıya doğru ilerliyordu.

Olive'in bir kez daha uykusunda dışarı çıkmaya çalıştığı ön kapı, her denemesinde kapıdaki Noel zillerini çalıyordu.

İsa.

Havanın ciğerlerinden çıkmasına, mutfak ve oturma odasının bilincine geri dönmesine, vücudunun Iris'in elindeki hissinden kurtulmasına izin verdi.

Neredeyse onu öpecekti.

Neredeyse her şeyi mahvediyordu.

"Hadi evlat," diye fısıldadı Iris, Olive'i onun yanından geçirip koridora geri götürürken. "Yatma vakti geldi.

Olive'i izin verdi. Mutfakta bekledi. Olive geri gelmedi.

On Yedinci Bölüm

Birkaç gün sonra Iris, Hazel'ın küçük yemek masasında oturmuş bir fincan çay yudumluyordu.

"Yani hatırlamıyor mu? Hazel bakışlarını Olive ve Noah'ın sehpanın üzerinde dama oynadıkları yere çevirerek sordu. Yeğenleri Cece ve Ivy de yanlarındaki halıya yayılmış, boyama kitaplarını boyuyorlardı. Hazel'ın aklına turistlere satmak için Balkabağı Baharatlı boyama kitapları yapmak gibi parlak bir fikir gelmişti ama yerel halk da bu kitapları çok seviyordu. Iris bir tanesine bizzat sahipti ve Noel için annesine göndermişti. Bu ay şimdiden iki kez tükenmişti. Kızlar şu anda, mor balkabakları ve vitrinde pembe bir Casper'la tamamlanan Balkabağı Baharatı Kafe'nin çok yaratıcı bir yorumu üzerinde çalışıyorlardı.

Hazel'ın kulübesinin düzeni Archer'inkine benziyordu, mutfak duvarları olması ve oturma odasından ayrı olması dışında, ama Hazel oturma alanının bir köşesini yemek masası olarak kullanmıştı. Iris, bulunduğu noktadan Olive'in Noah'nın üç pulunu zıplattığını görebiliyordu. O inerken küçük kız zaferle gülümsüyordu.

"Hayır. Ona sordum ve bana deliymişim gibi baktı.

"Hmm. Çayından bir yudum daha alan Hazel'ın kaşları çatıldı.

"Her neyse, gündüz ziyaretine gelirsek gece buraya gelmeye çalışmaktan vazgeçer diye düşündüm.

"Denemeye değer," dedi Hazel. 'Ve Ivy ve Cece hafta sonu için buradayken mükemmel bir zamandı.

"Evet, Olive'i seviyoruz! Ivy oturma odasındaki pozisyonundan bağırdı ve Olive ona utangaç bir gülümseme verdi. Kızlar daha bir saat önce tanışmışlardı ama kuzenler Olive'in en sevdikleri amcalarıyla oynarken onlara katılmasına izin vermekten mutluydular. Dörtlü çoktan eşleşen dostluk bilezikleri yapmıştı.

'Evet, biz de Olive'i seviyoruz,' dedi Hazel. "Cate ile yakın mıydınız? Iris sordu.

"Pek değil. Ama Olive'i her zaman kitapçıya getirirdi.

Iris kendini Cate'i daha iyi tanımış olmayı dilerken buldu. Belki bu, Olive'in tüm bu olanları atlatmasına yardımcı olabilirdi. Olive'in terapisti Dr. Bloomfield ona çocukların dirençli olduğunu söylemiş olsa da, Iris annesini bu kadar genç yaşta kaybetmeyi hâlâ hayal edemiyordu. Ya da şimdi, bu konuda.

"Noah, lütfen bana onun kazanmasına izin verdiğini söyle," dedi Iris, Olive için duyduğu melankoliden sıyrılarak. Eğer küçük kız Noah'nın korkunç dama becerilerine gülebiliyorsa, o da gülebilirdi.

'Keşke yapabilseydim,' dedi. "Ama o bir katil. "Olive dama oyununda en iyisidir," dedi Cece, ayağa kalkarak sehpanın yanında.

"Evet, dama oyununda en iyisi," diye tekrarladı Ivy ve kuzeni ona taklit edilmekten hoşlanmadığını ama yeni arkadaşlarına iltifat etmek için buna izin vereceğini belirten bir bakış attı.

"Aferin kızıma, Olive," dedi Hazel. "Ona merhamet gösterme. "Teşekkürler bebeğim.

Hazel ona sıırttı, o da göz kırptı.

"Planladığınız gezi nasıl gidiyor? Iris sordu.

"Mağazadan ayrılma konusunda hâlâ endişeliyim ama Noah beni neredeyse gitmemiz gerektiğine ikna etti.

"Kesinlikle gidiyoruz," diye seslendi ve Hazel gözlerini devirdi.

"Göreceğiz.

Iris gülümsedi. Olive'in neden buraya gizlice gelmeye çalıştığını anlamıştı. Burası çok güzeldi. Sanki bir ev gibiydi, sanki burada birbirini seven insanlar yaşıyordu. Bunu hissedebiliyordunuz. Archer'ın evi hâlâ taze boya ve Ikea mobilyaları gibi kokuyordu.

"Hey, Olive," dedi Iris, aklına bir fikir gelmişti. "En sevdiğin renk ne?

"Sarı," diye yanıtladı tereddüt etmeden. Iris en sevdiği rengi söyleyen bir anaokulu öğrencisinin özgüvenine sahip olabilseydi, her şey hazır olurdu.

"Odanı yeniden boyamalıyız.

Olive'in başı hızla dönüp ona bakınca, Iris'in kötü ruh korkuları neredeyse yeniden alevlendi.

"Gerçekten mi?! Sarıya mı boyayayım?' Iris omuz silkti. "Elbette.

"Yaşasın! Olive ayağa kalkmış dans ediyordu ve kızlar da ona katılarak 'Sarı! Sarı!' Ve dama oyunu

unutulmuş.

"Archer'a sorman gerekmez mi?" diye sordu Hazel, Noah dansa katılırken yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Muhtemelen. Ama aldıracağını sanmıyorum. Aslında bunu hiç bilmiyordu ama Archer iki gece önce parmağını yaladıktan sonra ondan uzak durmaya başlamıştı. Yeniden dekore etmekle ilgili bir sohbet için kendini pek hazır hissetmiyordu. Hele de sırf Archer onu başka yerlerinden yalasın diye o koca hamuru kafasından aşağı dökmek üzereyken.

Uzak durmak en iyisi gibi görünüyordu.

"Patronunla yatmak hakkında ne düşünüyorsun?" diye ağzından kaçırdı ve Noah dansın ortasında dondu kaldı.

"Hey, kızlar!" dedi, çok yüksek sesle. "Bu dans partisini dışarıya taşımaya ne dersiniz?

"Evet!" diye bağırdılar.

Yan kapıdan hızla çıkan kızları takip etti ve çıkarken Iris'e eğlenen bir gülümseme gönderdi.

Hazel dönüp ona baktı, kaşları soruyla kalkıktı. "Orada neler oluyor, Iris?

Iris şu anda hissettiği dramın etkisiyle iç çekti, ki bu çok fazlaydı.

"Neredeyse beni öpüyordu.

'O Ne?!' Hazel baktı öldürücü. 'Bu kabul edilemez. Tamamen uygunsuz.'

"Hazel...

"Bu ne cüret? Buradaki tüm gücün kendisinde olduğunun farkında değil mi?

"Hazel...

"Yani, gerçekten, durumdan bu şekilde faydalanmak.
Hazel!

Arkadaşı şaşkınlıkla gözlerini kırpmıştırdı.

"Ne?" "Bunu yapmasını yüzde bin ben
istedim.

"Oh. Gözlüklerinin arkasından gözleri büyüdü. "Huh.

"Evet, biliyorum.

"Peki, ne yapacaksın?

Iris inledi. "Bilmiyorum! Yani, objektif olarak, bunun çok kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Bu işe ihtiyacım var ve hatta artık Olive'den hoşlanıyorum ve onunla uğraşmak istemiyorum... iyileşme süreciyle. Ayrıca, yaşamak için bedava bir yer harika oldu. Banka hesabımda ilk kez biraz para var... belki de hiç.

Hazel başını salladı. "Tamam, güzel. Sanırım cevabınız bu."

Ama Iris bu cevaptan nefret etti.

"Öte yandan," diye söze başladı ve Hazel gözlerini kapatıp içini çekti. "Sadece beni dinle! Diğer yandan, o gerçekten çok seksi! Tamam, bu kulağa pek de iyi bir gerekçe gibi gelmiyordu.

'Iris, bir sürü insan seksi. Git başka bir seksi insan bul.'

Iris yine inledi. Farklı bir ateşli insan istemiyordu ve belki de bu onu her şeyden çok endişelendirmeliydi ama şimdi Hazel'ı bunun iyi bir fikir olduğuna ikna etme görevindeydi. Sanki yetkili kişi Hazel'mış ve onun izniyle Iris ateşli şefle suçluluk duymadan seks yapabilirmiş gibi.

"Sadece bu değil!" Aynı zamanda kendini adanmış, ısrarcı ve seksiydi ve o ön kollar onun rüyalarına giriyordu ve ...

yoldan çıkıyordu. Kızı için geri gelmişti. İsteddiği zaman onurlu ve tatlıydı ve yetenekliydi, çok yetenekliydi. Hazel hiç yetkinlik pornosu diye bir şey duymamış mıydı? Bu adamı sebzeleri doğrarken izlemek Iris'i uzun zamandır hiç olmadığı kadar azdırmıştı.

Archer'ın en iyi özelliklerini sıralamak yerine, "Aramızda bir gerginlik var," dedi. "Belki de bunu sistemlerimizden atmamız gerekiyordur? Kimsenin bilmesine gerek yoktu. Görünüşe göre Hazel hariç.

Hazel bardağının kenarından ona Iris'in gelmiş geçmiş en aptal insan olduğunu düşünerek baktı. Öyle olması çok mümkündü.

"Bunun dünya tarihinde herhangi biri için işe yaradığını gerçekten düşünüyor musun? Hazel sordu. 'Seks ne zaman bir şeylerden uzaklaşmayı kolaylaştırdı ki?

"Gerçekten kötü olduğunda mı?" diye sordu Iris.

"Yani Archer'la seks yapmak istiyorsun çünkü bunun gerçekten kötü olacağını ve bundan sonra hiçbir sorun yaşamadan yoluna devam edip onun için çalışabileceğini mi düşünüyorsun?

Lanet olsun, Hazel ve onun lanet mantığı. Iris bunu başka biriyle denemeliydi. Kira bugün neyin peşindeydi? Her zaman şüpheli seçimler yapardı.

"Hayır," diye itiraf etti Iris. "Hiç de kötü olacağını sanmıyorum. Archer'ın parmağındaki dilinin hamuru yalayıp yuttuğu hissi vücudunda yankılandı, anısı neredeyse gerçeği kadar güçlüydü. Hayır, hiç de kötü olmazdı. Eğer bu dil ona sadece parmağını yalayarak bile böyle hissettirebiliyorsa, yaladığında neler yapabileceğini bir hayal edin-

"Tamam, bence seksi masadan kaldırmalısın. Ya da masada yap.

Iris başını salladı. "Doğru. Tabii ki. Yüzde yüz haklısın. Aptal değildi. Mutfağın loş ışığında onunla konuşmak, kollarına bakmak, onunla flört etmek, gömleğinin kolundan aşağı kaymasına izin vermek, neredeyse şort bile olmayan şortunu sergilemek için odasından her gizlice çıktığında ne yaptığını biliyordu. Onun savunmasını kırmıştı.

Yapmaya çalıştığı tek şey kendisine, kızına ve tüm kasabaya baba olduğunu kanıtlamaktı. Dadı tarafından baştan çıkarılmak muhtemelen davasına yardımcı olmayacaktı.

Tanrım, çok kötüydü.

Noah ve kızlar koşarak eve geri döndüler.

"Güvenli mi?" diye sordu saçlarındaki suyu silkeleyerek. "Yağmur yağmaya başladı. Koridordaki dolaptan bir havlu aldı ve Olive'in başına attı. Olive havlunun altından kıkırdadı.

"Güvenli," dedi Iris ve Hazel kaşlarını kaldırdı. 'Güvenli! Haklısın. Bundan sonra işleri tamamen profesyonelce yürüteceğim.

Hazel hâlâ şüpheli görünüyordu ve Iris de hâlâ şüpheli hissediyordu ama artık kararlıydı. Artık patronla flört etmek yok. Artık seksi gözler ve müstehcen gülümsemeler yok. Yoktu. O tamamen iş adamıydı.

Ha! Iris'e hiçbir zaman 'tüm iş' denmemişti ama bunu yapabilirdi. Ayağa kalktı ve Olive'in kurulanmasına yardım etmek için yanına gitti. Havluyu başının üzerinde ovuşturdu ve hâlâ altından gelen kıkırdamaların tadını çıkardı. Archer'la işleri berbat ederse, kesinlikle gitmesi gerekecekti. Ve garip bir şekilde, bu çocuktan ayrılmak istemiyordu.

Eğer giderse Olive'in nasıl hissedeceğini düşünmek istemiyordu.

Olive'in onu o kadar da sevdiğini düşünmüyordu ama ona tahammül ediyordu. Onunla konuşuyor ve hatta ara sıra Iris'in verdiği yemekleri yiyordu ve açıkçası bu şu anda çok fazla gibi görünüyordu. Olive'in hayatında yeni bir yetişkine alışmak zorunda kalacağını düşünmek istemiyordu. Henüz değil.

"Tamamen kuru mu?" diye sordu havluyu çekerek. Olive'in saçları başının etrafında dağınık bir haldeydi. Cece ve Ivy üzerlerinde hâlâ havlularla dolaşıyor, hayalet ya da zombi taklidi . Belli değildi. Olive Iris'e dönmeden önce onlara güldü.

"Akşam yemeğinde dondurma yiyebilir miyiz?" diye sordu.

"Zorlama, evlat. Babana o pembe kabus odayı yeniden boyayacağımız haberini vermemiz gerekiyor.

Olive kaşlarını çattı.

"Oh, dur. Baban iyi bir aşçı. Belki bu gece yine yardım etmene izin verir.'

Bu Olive'in biraz neşelenmesini sağladı.

Hazel kapıda onlara katılarak, "İşte, bir şemsiye al," dedi.

"Şu anda gerçekten yağmur yağıyor.

Teşekkürler. Moral konuşması için de teşekkürler.' "Her zaman.

"Dama oyunu için de teşekkürler, Noah.

Olive'e sahte bir bakış atarak, "Hâlâ rövanş istiyorum," dedi.

Olive sıırttı.

"Bakalım bunu ayarlayabilecek miyiz," dedi Iris gülerek.
"Ama gündüz vakti ve izin alarak, değil mi Olive?"

Iris bunun için kaşlarını çattı ama aldırmadı ve Olive'i kapıdan çıkardı.

"Güle güle, Olive! Ivy ve Cece kapı aralığından seslendi.

"Hoşça kalın kızlar! Iris, Olive'i yeni arkadaşlarına el sallamak için yağmura girdiği yerden şemsiyenin altına geri çekti.

Eve gidip Archer'la yüzleşme zamanı.

Ve onun patronundan başka bir şey değilmiş gibi davrandı.

On Sekizinci Bölüm

"Burası neden ıslak boya gibi kokuyor?" Archer Olive'in odasının kapısında durdu, kaşları çatılmıştı.

Doğru ya, Iris bütün odayı boyama fikrinden bahsetmeyi unutmuştu. Yüzünü buruşturdu. "Sadece küçük bir makyaj yapıyoruz.

"Makyaj mı?

"Evet! Ve bu gece kuruyana kadar Iris'in odasında yatıya kalacağım," dedi Olive omzunun üzerinden, küçük rulosunu duvarda bir aşağı bir yukarı hareket ettirirken. Olive okuldayken Iris odayı hazırlamıştı ve ikisi bütün öğleden sonra resim yapmışlardı, gerçi Olive o küçük rulo ile ağırlığını pek koymamıştı ve Iris'in kolları da yorulmuştu. Yüzüne dökülen bir saç telini ön koluyla fırçaladı, boyalı parmaklarını kullanmak istemiyordu. Düzgün bir ressam değildi. Tulumunun çoğu ve teninin yüzde yetmiş beşi düğün çiçeği sarısına bulanmış durumdaydı.

Özür dileyen bir gülümsemeyle, 'Umarım sorun olmaz,' dedi.

Archer kapı aralığındaki pozisyonundan ters ters baktı. "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

Iris Olive'e baktı ve küçük kız Iris'in bu konuda tek başına olduğunu söylercesine omuz silkti. "Çok teşekkürler evlat," diye mırıldandı Iris, Archer'ın peşinden koridora ve mutfığa doğru yürürken, boya konusunda önce ona danışmadığı için azarlanmaya tamamen hazırды. Kontrol etmeliydi. Bunu o da biliyordu. Ama ondan vebadan kaçır gibi kaçarken kontrol etmek zordu. Çok seksi bir vebadan.

'Sanırım sana bir özür borçluyum,' dedi.

Iris gözlerini kırpıştırdı. "Öyle mi? Beklediğı şey bu değildi.

"Evet, biliyorum. Geçen gece hakkında..."

Ah, şu. Iris'in çok bilinçli olarak düşünmediğı şey. Archer'ın dilinin teninde olması ve tüm yoğun enerjisinin doğrudan ona odaklanması, sanki onu tezgâhın üzerine koymak ve o dili çok daha ilginç şekillerde kullanmak istiyormuş gibi. Bu sabah duşta kesinlikle bunu düşünerek kalkmamıştı.

Bu uygunsuz olurdu.

"Bunu yapmamalıydım. Ben... ben... ben ne düşünüyordum bilmiyorum. Özür dilerim.'

"Oh.

Kendisine kızgınmış gibi bir elini kabaca saçlarında gezdirdi. 'Belki de bu iş yürümüyor. Seni rahatsız etmek istemiyorum ve belli ki etmişim...'

'Rahatım! Çok rahatım. Gerçekten, özür dilemeye gerek yok.'

"Iris.

"Ben iyiyim.

"Iris, seni yaladım.

Tanrım, neden bunu yüksek sesle söyledi?! Yalamak kelimesi

sert ağzından çıkan ses kesinlikle iğrençti.

"O kadar da büyük bir mesele değildi. Ya da öyle olması gerekmiyor. Bunu unutabiliriz. Yüzündeki saçları savurdu ve bu konuşma için çoğunlukla sarı olmamayı diledi.

Adamın kaşları kızın itirazlarıyla daha da çatılmıştı.

"Bak, Archer. Hepsi senin suçun değildi. Yanaklarının kızardığını hissetti. Bununla yüz yüze gelmeyi hiç planlamamıştı ama işte buradaydı. "Ben de seninle flört ediyordum. Karşılıklıydı.

Arka dişlerini gıcırdatıyormuş gibi çenesinde bir kas seğirdi.

'Ama sen haklıydın,' diye devam etti. 'Bu işi profesyonelce yürütmeliyiz. Ben de bunu yapmaya tamamen niyetliyim. Şu andan itibaren. Tamam mı? Gerçekten de kovulmak istemiyordu. Şimdi olmazdı. Olive'le işler iyi giderken ve biraz fazladan parası varken ve yaşamak için yeni bir yer bulmak istemezken olmazdı.

Hafifçe gevşedi, bakışları hâlâ onu kavırıyordu.

Sonunda yumuşadı. "Tamam, .

Iris rahat bir nefes aldı. "Harika. "Ama, Iris...

Öyle mi?

"Evimi yeniden dekore etmeden önce bana sormanız gerekiyor. Doğru. Özür dilerim.'

Biraz daha yumuşadı, kaşları düzeldi. "Ama Olive'in odasını onun için daha ev gibi yapmanıza sevindim.

Iris gülümsedi. "Bir şey değil.

Başını salladı. "Tamam. Tamam, ben yemekten önce duş alacağım ama sen kalabilirsin.

Gülümsemesi büyüdü. "Ne yapıyorsun?

'Bu gece süslü bir şey yok. Taze ekşi maya ile salata Nicoise.'

"Süslü değil mi? Efendim, buraya taşınmadan önce haftanın yedi gününden beşinde akşam yemeğinde mısır gevreği yiyordum.

Bu ifade karşısında gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu ve Iris gülmekten kendini alamadı.

"Akşam yemeği yedide. Adam banyoya doğru yürüdü ve Iris onun duş almak için soyunduğunu kesinlikle hayal etmemiştir. Bunun için zamanı yoktu. Boyaması gereken bir yatak odası vardı.

"Ben yokken bitirmedin mi?" diye bağırdı alaycı bir dehşetle Olive'in odasına geri döndüğünde. "Seni neden işe aldım ki?

Olive güldü. "Tepeye ulaşamıyorum!

"Oh, doğru. Sen kıyasın. Iris kaşlarını çattı ve Olive biraz daha kıkırdadı. "Unutmuşum.

"Ben bir çocuğum!

"Bu çok şeyi açıklıyor. Olive'in saçlarını okşadı. 'Hadi, yemekten önce işimizi bitirelim. Baban güzel bir şeyler hazırlıyor.

Olive burnunu kırıstırdı. "Senin için mi iyi yoksa benim için mi?" "Sadece Pop-Tarts ile hayatta kalamazsın, evlat. Güven bana. Daha önce denedim.'

"Hmph.

Olive artık resim yapmıyordu. Aslında, artık ayakta bile durmuyordu.

'Saçına boya bulaşıyor,' dedi Iris.

"Umurumda değil.

Iris onun yüzükoyun yatan bedeninin üzerine çıktı.

"Keyfine bak. "Iris?

Öyle mi?

"Annem beni hala görebilir mi?

Oof. Alarm zilleri hemen çalmaya başladı. Bu konuşma için yeterli değildi. Ama Olive kocaman, yuvarlak gözlerle ve büyük bir hüznle ona bakıyordu. Beş yaşındaki bir çocuğun asla taşımaması gereken bir üzüntü. Iris'in onu kucaklayıp yumuşak bir şeye sararak güvende tutma isteği uyandırdı.

İç çekti. "Gerçekten bilmiyorum.

"Büyükannem yapabileceğini söylüyor.

"Büyükanneler oldukça akıllıdır, o yüzden muhtemelen haklıdır. Iris, Olive'in yanındaki plastik örtünün üzerine oturdu. "Sevdiğimiz insanların bizi gerçekten terk ettiğini sanmıyorum.

"Yani, beni görebiliyor mu?

Ölümünden sonra ne olduğuna dair soyut, felsefi düşünceler için uygun bir zaman değildi. Bu bebek annesini özlemişti. Ve bu noktada Iris onu daha iyi hissettirmek için her şeyi söyleyebilirdi.

"Evet, seni görebiliyor.

Olive gülümsedi. "Sence yeni odamı beğenecek mi?

Iris boğazında yükselen tüm rahatsız edici duyguları yuttu.

"Bence buna bayılacak.

Olive bir elini Iris'in bacağında aşağı yukarı gezdiriyordu ve Iris onun bunu yaptığının farkında olup olmadığını merak ediyordu. Olive ilk kez ona dokunmak için elini uzatmıştı.

"Ben küçükken ölen bir komşum vardı," dedi Iris ona, Josie'yi ve birlikte geçirdikleri sessiz öğleden sonralarını düşünerek. Josie'nin öylece var olmayı bırakması ona hiç mantıklı gelmemiştir. En sevdiği pembe dizilerde ve özel Pazar sosunda hâlâ oradaydı. Iris onun gittiğini düşünmeyi reddediyordu. 'Ama bazı yiyecekleri yediğimde ya da bahçede bir sinek kuşu gördüğümde onun benimle olduğunu biliyorum. Sinek kuşlarını çok severdi.

Olive uzun bir süre sessiz kaldı, küçük eli hâlâ hareket ediyor, Iris'in tulumunun dikişini izliyordu.

Bir süre sonra 'Eskiden bir bahçemiz vardı,' dedi.

'Yeni bir tane dikmek ister misin? Eminim yeniden bir tane olursa annenin hoşuna gider'.

Olive başını salladı, bakışları Iris'inkilerle buluştuğunda ciddiye.

"Tamam, anlaştık," dedi Iris, hâlâ bu konuşmayı ağlamak istemeyeceği bir yöne çekmeye çalışarak.

"Daha önce hiç babam olmamıştı," dedi Olive, Iris'in yaşına göre yaygın olduğunu öğrendiği bir şekilde konular arasında gidip geliyordu.

"Ben de.

Koridordan gelen bir ses Iris'in dikkatini çekti. Archer duştan sonra Olive'in odasında duraklamıştı. Yerde yatan ikiliye kaşlarını kaldırarak baktı ama Iris gülümseyerek her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Ya da çoğunlukla iyi.

"Ama şimdi bir tane var," dedi Olive, babasını fark etmeden. 'Evet, var. Şanslısın.

"Ben mi?

'Elbette. Baban ona ihtiyacın olduğuunda hemen geldi. İyi bir baba böyle olur. Bakışları Archer'a, onun yüzüne, ağzını çekiştiren gülümsemesine takıldı.

"Gerçekten mi?

'Elbette! Ortaya çıkmayan babalardan birini istemezsin. Güven bana.'

Olive bunu düşünürken burnu kıvrıldı ve ağzı yana doğru büküldü.

"Ama daha önce neredeydi?

"O..." Iris, Archer'ın Olive'in en başından beri neden onunla birlikte olmadığı konusunda ne düşünmesini istediğini gerçekten bilmiyordu.

"Sürpriz yaptın," dedi ikisini de şaşırtarak. Olive doğrulup oturdu. "Sürpriz mi?

'Evet, annen o kadar iyi bir iş çıkarıyordu ki hemen bir babaya ihtiyacın olmadı. Ama sonra annen ... uh...' Iris'e baktı, yüzünde panik okunuyordu, sanki bu konuşmaya hiç girmemiş olmayı diliyordu.

"Annen, babanın o yokken sana çok iyi bakacağını biliyordu," diye söze girdi Iris.

Olive kaşlarını çatı.

"Sen büyük bir sürprizdin, Olive," dedi, sesi sertti. "En iyisiydin, gerçekten.

Iris bunun ne kadarını kastettiğini bilmiyordu ama kesinlikle satıyordu.

Olive parladı. "Öyle miydin? "Evet.

"Peki ya Iris?" diye sordu, dikkatini tekrar Iris'e çevirerek. "Seni de şaşırttım mı?

"Büyük zaman.

"Gerçekten mi? Olive'in sağda solda insanları şaşırtmaktan heyecan duyduğu belliydi.

"Elbette. Senden gerçekten hoşlanmayı beklemiyordum.

"Iris, Tanrım," diye ofladı Archer ama Olive sadece başını geriye atıp güldü.

"Aslında korkunç olacağını düşünmüştüm," diye devam etti Iris. "Yapış yapış ve tuhaf olacağını düşünmüştüm.

"Ben garip değilim!

"Kesinlikle öylesin, ama ben de öyleyim, yüzden hoşuma gidiyor.

Olive şimdi ayağa kalkmış, bir o yana bir bu yana zıplıyordu. "Herkesi şaşırttım.

Archer sırtarak, "Kesinlikle öyle," dedi, yanağındaki gamze patlamıştı. Iris başka tarafa baktı.

'evlat, oyalanmayı bırak. Bu işi bitirmeliyiz.' "Yardım edeceğim," dedi Archer.

"Daha yeni duş aldın.

"Herkes bir odayı boyarken kendini boyamaz," dedi alaycı bir sırıtışla, gözleri boya sıçramış vücudunda gezinirken.

Iris ofladı. "O zaman yeterince eğlenmiyorlar. Dilini ona doğru uzattı ve o da sırıttı.

Ve az önce mutfakta yaptıkları konuşma sanki bir milyon yıl önceymiş ve artık konuyla hiç ilgisi yokmuş gibi geliyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

Nasıl olduysa, Iris rüyalarına girip kızının odasını boyarken Archer'ı Dream Harbor kasaba toplantısına katılmaya ikna etmişti. Bunun işe yarayacağına inanmıyordu ama üç haftadır lokantanın baş aşçısıydı ve hâlâ krepler hakkında şikâyetler alıyordu. Ve sebzeli sandviç ve Fransız soğan çorbası gibi diğer menü seçeneklerinden bazıları tutmuş olsa da, Iris'in söylediklerini aklından çıkaramıyordu. İnsanlar lokantaya rahatlık için geliyordu. Yüksek konforda yemek değil, sadece tanıdık bir yerde tanıdık yemeklerin konforu. Ve belki de bu onlara vermeye değer bir şeydi.

'Hayır, hayır, hayır. Oraya oturamayız. Iris kolundan çekiştirerek onu oturmak üzere olduğu yerden uzaklaştırdı.

"Neden olmasın?

"Kitap kulübü orada oturuyor.

"Yani?

Iris bıkkın bir iç çekişle ona baktı. "Onların koltuklarını öylece çalamayız.

"Ama burada bile değiller.

"Oh, burada olacaklar ve yerlerine oturacak kişi ben olmayacağım.

"Görevlendirildiler mi ?

Bir iç çekiş daha ve bir göz kırpma daha. 'Hayır. Bu sadece... bu sadece böyle. Oturdıkları yer orası.

Tabii ki. Eskiden böyleydi. Aynı koltuklar. Aynı krepler. Archer birdenbire bu plan hakkında daha az olumlu hissetmeye başlamıştı. Rüya Limanı sakinlerinin onu canlı canlı yemek üzere olduğunu hissediyordu.

"Hey! Archer'ın çiftçi pazarından tanıdığı siyah saçlı bir kadın koşarak Iris'e yaklaştı ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. O gün gerçekten tanışacak zamanları olmamıştı; Iris aniden eve gitmek için acele etmişti. "Geleceğini bilmiyordum," dedi kadın Iris'e.

"Son dakikada karar verdik.

"Ah. Kadın kurnaz bakışlarını Archer'ın yüzüne çevirdi. "Merhaba.

"Kira, bu Archer. Archer, bu benim arkadaşım Kira.'

"Hatırlıyorum. Çocuğumun artık bir köpek istemesinin sebebi sensin. Kira'nın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

'Bunun için üzgünüm ama sizinle resmen tanıştığıma memnun oldum. Çok şey duydum senin hakkında.'

"Hayır, gelmedi," diye araya girdi Iris telaşla. 'Her neyse, burada ne yapıyorsun? Bennett de burada mı?'

"Orada koltuklarımızı koruyor. Gel hadi.'

Iris kalabalığın içinde Kira'yı takip etti, Archer da arkasından. Küçük bir kasabada iki haftada bir yapılan bir toplantının böyle bir katılımıla sonuçlanacağını hiç düşünmemişti ama belki de tahmin etmeliydi. Eğer lokantalarını sunduklarını bu kadar önemsiyorlarsa, önemsiyor olmalıydılar.

diğer her şeyi de. Kendini bu kalabalığın merhametine bırakmanın akıl sağlığını bir kez daha sorguladı.

Söz konusu olan onun mutfağı, onun menüsü ve onun itibarıydı. Ve eğer eski hayalleri ölmüşse, bu yenisinde başarısız olmak istemiyordu. Daha önce hiç kitle kaynaklı bir tarif kullanmamıştı. Ama Iris onu ukala bir piç olmakla beri alışmaya çalışıyordu. Üzerinde çalıştığı yeni yumurtalı yemekler hakkında fikrini sorduğunda Cyrus'un devrileceğini düşünmüştü. Maribel'in tavsiyesi sayesinde, sabahları hazırlıklara yardım etmesi için bir aşçılık öğrencisini işe almışlardı ve bu sayede kahvaltı servisleri çok daha sorunsuz hale gelmişti.

Kadınlar toplantı alanının yan tarafındaki bir sıra katlanır sandalyenin önünde durdular. Süpermen'e çarpıcı bir benzerliği olan siyah saçlı bir adam onları selamlamak için ayağa kalktı.

"Hey, Iris.

"Merhaba Bennett. Bu Archer.' Archer'ın arkasında belirlediği yeri işaret etti.

"Hey, dostum, tanıştığımıza memnun oldum. Bennett elini uzattı ve Archer elini sıktı. "Kasaba toplantısına hoş geldiniz.

'Evet, teşekkürler. Bu kadar... geniş katılımlı olacağını tahmin etmemiştim,' dedi Archer, insanlar yerlerine oturmaya başlarken etrafına bakınarak.

Bennett kıkırdadı. "Oh, bu bütün bir şey.

"Peki sen neden buradasın? Kira, sıradaki koltuklarına doğru kayarlarken sordu.

"Archer krep önerileri isteyecek," dedi Iris.

Kira'nın kaşları kaküllerinin altına gizlenene kadar kalktı.

"Eyvah.

"İğrenç mi? Archer sordu ve kız ona oldukça uğursuz bir şekilde gülümsedi.

"Sadece, eminim sizin için önerileri olacaktır.

Iris ona ters ters baktı. "Aynen öyle. Mesele de bu zaten. İyi olacak. Rahatlatıcı olması gerektiğini tahmin ettiği bir şekilde dizini okşadı, ancak beyninde kayıtlı olan tek şey Iris'in bacağına dokunduğuydu. "Denemek için bir sürü yeni fikir bulacaksın ve eminim içlerinden biri doğru fikir olacak.

"Eskisi," diye mırıldandı.

"Herkesin istediği kişi," diye karşılık verdi adam ona baktığında küçük bir sırıtışla. Saçlarını her zamanki gibi örmüştü, tarçın ve kıvılcık karışımı saçları toplantı salonunun cıvılcık ışıkları altında bile çok güzel görünüyordu. Küçük saç tutamları örgüden kurtulmuş ve yüzünü çerçevelemişti, gözleri parlıyor ve muzipçe bakıyordu, dudakları muzip bir gülümsemeye dönüşmüştü. Sanki her zaman onunla bir konuda alay ediyormuş gibiydi.

Son birkaç gündür ikisi de nasıl davranacaklarını bilemiyorlardı. İçine düşmeye başladıkları rahatlık, onun davranışları ve vasatın altındaki özrü yüzünden bozulmuştu ve şimdi zamanlarının çoğunu Zeytin'i aralarında bir bariyer olarak tutarak geçiriyorlardı.

Ama şu anda Olive evde Kimmy'yle birlikte, günün erken saatlerinde Iris'le birlikte kurdukları battaniye kalesinde kitap okuyordu. Ve onunla Iris arasında hiçbir şey yoktu. Eliyle dizi arasında hiçbir şey yoktu.

"Haydi başlayalım. Bir adam kürsünün arkasındaki mikrofona konuştu ve geri bildirim salonda cızırdadı.

oda. "Bunun için üzgünüm," dedi yüzünü buruşturarak. "Ama en azından dikkatini çektim.

Odadaki iniltiiler arasında gülümsedi.

Archer onu belediye başkanı olarak tanıdı. Archer işe başladığından beri birkaç kez lokantaya gitmiş, her seferinde en son krep çeşidini denemiş ve her seferinde eksik bulmuştu.

Belediye Başkanı, "Bu akşam heyecan verici bir toplantımız var," diye devam etti.

Seyircilerden biri "Mayıs'ı biçmemekle mi ilgili?" diye bağırdı. "Çünkü ben anlamıyorum.

"Şey, hayır...

"Bu tozlayıcılar için!" diye bağırdı bir başkası, belediye başkanının itirazlarını görmezden gelerek.

"Arılar için bir ay boyunca çimleri berbat etmem mi gerekiyor? İlk ses bu fikirden pek memnun görünmüyordu.

'Evet, arılar için! Tozlayıcılar yoksa yiyecek de yok,' diye karşı çıktı çiçekli bir bluz giymiş yaşlı bir kadın.

"Bu biraz abartılı oldu," diye ekledi huysuz yaşlı bir adam.

Belediye Başkanı toplantıyı düzene sokmaya çalıştı ama oda, Archer'ın kadarıyla, karahindibaların yabani ot mu yoksa çiçek mi olduğu ve bir ay boyunca çimlerinizi biçmemenin dünya için gerçekten yararlı olmadığı hakkında bir tartışmaya dönüşmüştü.

Iris onun yanına doğru eğildi. 'Bu oldukça tipik bir durum. Merak etme, bir iki dakika içinde yorulurlar.

"Hmm. Kaşlarını çattı ve Iris uzanıp iki parmağını kaşlarının arasına bastırarak onu şaşırttı. "Ne yapıyorsun?

"Bu agresif alın çizgilerini düzeltiyorum. "Neden?

"Herkesi öldürecekmiş gibi görünmezsen daha iyi olacağını düşünüyorum. Kadın parmaklarını çekti ve adam onları geri istedi. Saçlarını çekiştirmelerini, sırtını deşmelerini istedi.

"Bu sadece benim yüzüm.

Başını iki yana salladı. 'Hayır, seni farklı yüzlerle gördüm. Olive'e baktığında yumuşayıp yapış yapış olman gibi.

"Ben yapış yapış olmam.

"Kesinlikle biliyorsun. Henüz farkında olmayabilirsin ama o çocuk seni parmağında oynatıyor.

"Ben mi? Odasını boyayan ve bütün gün kale inşa eden sensin.

"Bu sadece işimin bir parçası.

"Tamam, tabii. Kimi kandırıyorlardı? Olive ikisini de parmağında oynatıyordu. Nasıl sarılmasındı ki? Onlara ihtiyacı vardı. Ve Archer'a daha önce hiç ihtiyaç duyulmamıştı. Bu şekilde değil.

Etraflarındaki kargaşa azalmış, Archer'ın düşünceleri toplantıya geri dönmüştü.

"Aslında söyleyeceğim şey," dedi Belediye Başkanı Kelly, kalabalığı işaret ederek, "yepyeni, yaklaşmakta olan Çilek Festivali'ni tartışmamız gerektiğidir. Henüz bir isim bile bulamadık.

"Çilek Festivali bunun için bir isim değil mi?" Archer Iris'e fısıldadı.

Sanki bu çok saçma bir şeymiş gibi gözlerini . "Burada . Rüya Limanı daha çok ...

özenli bir isim.'

"Ancak," diye devam etti Belediye Başkanı, "buna geçmeden önce, bu gece burada dünyaca ünlü bir şefimiz var ve söyleyecekleri var.

"Geçen gün bana servis ettiği o rezil yemek için bir özür mü? Ön tarafta bir adam seslendi.

"Daha az cinayet suratu," diye fısıldadı Iris ve Archer kaşlarının çatıklığını azaltmak için elinden geleni yaptı.

"Archer, neden buraya gelmiyorsun? Belediye Başkanı heyecanla kürsüyü işaret etti.

"İyi şanslar," diye fısıldadı Kira, Archer onların sırasından çıkarken.

Ön tarafa doğru giderken karşılaştığı onaylamayan yüzlere bakılırsa, buna ihtiyacı olacaktı.

Belediye başkanı gülümseyerek ve elini sıkarak 'Hoş geldiniz şef' dedi. "Yer sizin.

Archer eklektik kalabalığa baktı. Bu akşam her yaş grubundan ve kültürel topluluktan temsilciler varmış gibi görünüyordu ve hepsi de beklenti içinde ona bakıyordu. Omuzlarını geriye attı. Bunu yapabiliirdi. Şu ana kadar hatırlayabildiğinden çok daha fazla restoranda akşam yemeği telaşıyla başa çıkmıştı. Küçük bir kasaba toplantısı o kadar da kötü olmazdı.

Eğer bu kasabada, bu lokantada sıkışıp kaldıysa, her zaman yaptığı gibi elinden geleni yapacaktı.

"Doğru," dedi. "İnsanların krepler hakkındaki duygularının farkındayım.

"Kokuyorlar!" diye bağırdı arkadan yaşlı bir kadın. Muhtemelen Iris'in bir arkadaşı.

Archer boğazını temizledi ve devam etti. "Alışık olduğunuz gibi olmadıklarının ve tarifi üzerinde çalışıyorum. İşte bu noktada vücudundaki tüm dürtüleri bastırıp 'siktir et' demesi ve en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapması gerekiyordu. "Orişinal kreplerin tadının neye benzediğine dair bir fikriniz var mı diye kontrol edeyim dedim. Tarifi doğru yapmama yardımcı olabilecek herhangi bir şey.

Kaori Kim ayağına kalktı. 'Merhaba, şef. Kaori, kitap kulübü başkanı.'

Birkaç kişi homurdandı ama Kaori onları susturdu.

"Birbirimizi zaten tanıyoruz," diye hatırlattı Archer ona, önerisini beklerken.

"Martha'yı aramayı deneyen oldu mu?" diye sordu Archer'ın yorumunu duymazdan gelerek. "Tarif onda olmaz mıydı?

'I-'

Noah, Archer'ı onaylarcasına başını sallayarak, "Kızın aklı başında değil," diye ekledi. "Ve bence kreplerde yaban mersini olmalı.

"Onu dinlemeyin," dedi kırışmış yaşlı bir adam. 'O buralı bile değil. Biz de eski krepleri geri getirmeye çalışıyoruz, içinde meyve olan yenilerini değil!

Noah güldü. "Bunu benim için açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler Norm.

Yaşlı adam kaşlarını çatarak ona doğru baktı.

Üçüncü sıradaki bir kadın, "Eğer yeni fikirler ekliyorsak, çikolata parçaları istiyorum," diye ekledi. Archer onu

kendisine evini bulan kadın olarak tanıdı. Barbara bir şey.

Archer sinirli bir şekilde elini saçlarında gezdirdi. İnsanların ona yaban mersini ve çikolata parçacıklarının krepler için popüler eklentiler olduğunu söylemesine ihtiyacı yoktu! Şefin hangi parçası

bu insanların kafası mı karışmıştı? Tanrı aşkına, nasıl yemek yapılacağını biliyordu. Tek yapması gereken, orijinal lokanta kreplerinin içinde ne olduğunu bulmaktı.

Kafeden tanıdığı bir başka kadın, Jeanie, "Bence tarçın güzel olur," diye ekledi.

Annie, 'Orijinallerinde kesinlikle daha fazla vanilya vardı,' diye itiraz etti. "Bekle, Martha'ya geri dönebilir miyiz?"

Kadın oturdu

Kaori'nin yanındaki sordu. "Ne demek "şebekeden uzakta"?

"Oh, hey, Isabel," dedi Noah. 'Brezilyalı bir kızla kaçtı.

Helikopter pilotu. Çoğu zaman hücre erişiminin tamamen dışında.

"Bunu nereden biliyorsun? Kaori sordu. Noah omuz silkti. "Gladys söyledi.

Gladys odanın arka tarafından ayağa kalktı. "Bu doğru. Ve o sadece kırk beş yaşında. Düşünebiliyor musunuz? Martha neredeyse yetmiş yaşında.

"Aferin ona!" diye bağırdı biri ve Archer yine odayı kaybetti. Bu seferki tartışma, bir ilişkide uygun yaş aralığının ne olduğundan, helikopter yolculuğunun güvenliğine ve meyvenin bir krepte yeri olup olmadığına kadar uzanıyordu.

Archer müdahale etmekte çaresizdi.

Kalabalığın içinde Iris'i buldu. Gülüyordu, yüzü eğlenceyle aydınlanmıştı. Kendi dudaklarının da yukarı kalktığını hissetti. Tüm bunlar gülünmeyecek kadar saçmaydı. Mükemmel bir tabak hazırlama, eleştirmenleri etkileme, mutfağı her gece çalışır durumda tutma baskısıyla kıyaslandığında, her şeyin bir süreliğine... aptalca... olması güzeldi. Sanki hayatı olan düdüklü tencerenin kapağı açılmıştı ve buhar yavaşça dışarı sızıyordu. Hissediyordu

Seyircilerden gelen her absürd yorum ve şakayla vücudunu terk eden gerilim.

Sonunda Martha'nın aşk hayatı ve telefonunun çekmesi hakkındaki konuşmalar kesildi ve Archer tarif için bazı öneriler aldı. Sakinlerin çoğu kreplerin kabarık olmaktan çok yoğun olması, muhtemelen yağda değil tereyağında pişirilmesi ve kesinlikle Yunan yoğurdu, ricotta peyniri ya da ayran dışında daha süslü bir şey içermemesi gerektiği konusunda hemfikirdi. Görünüşe göre, en fazla geçen Salı günü yaptığı partiye yaklaşmıştı, bu yüzden o gün ne yaptığına dair notlarını kontrol etmesi gerekecekti.

Yerine geri döndüğünde kalabalık çoğunlukla gülümsüyor ve ona doğru başını sallıyordu. Tarifi asla bulamasa bile, belki de bu kötü bir fikir değildi. En azından herkes pankekle ilgili duygularını dile getirme şansı bulmuştu. Archer'ın umursayacağını hiç düşünmediği bir şeydi bu.

Ama işte buradaydı. Yeni hayatında, yeni kasabasındaydı. Ve geldiğinden beri ilk kez bu konuda tamamen yıkılmış hissetmiyordu. Bir şef olarak işi insanları doyurmaktı ve bu insanlar krep istiyordu.

Iris'in yanındaki koltuğa kaydı ve Iris ona kocaman bir gülümseme verdi.

'İyi iş,' diye fısıldadı. 'Kalabalığı yatıştırdın. Muhtemelen şimdi sana daha iyi davranacaklardır.

"Muhtemelen mi?" diye fısıldadı, bu fırsattan ona daha da yaklaştı.

"Hiçbir söz veremem. Eğer o karabuğdaylı krepleri bir daha servis edersen, seni kasaba meydanında asarlar.

İstediğinden daha yüksek sesle güldü ama neyse ki kalabalığın şu anda tartışmakta olduğu Çilek Kraliçesi ve güzellik yarışmalarının güçlendirici mi yoksa ataerkil bir geçmişten kalma bir kalıntı mı olduğu ve Çilek Festivali için bir kraliçeye ihtiyaç duyup duymadıklarıyla ilgili bir şey onu bastırdı. Iris ona gülümsedi, gözleri dans ediyordu.

"Bizimle bir şeyler içmeye gelmelisin," dedi, hâlâ bakışlarını onun üzerinde tutarak.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

"HR'ye söylemeyeceğim, söz veriyorum. Gülümsemesi alaycı bir muziplikle doluydu ve adam onu öpmek istedi. Bunu nasıl yapabiliyordu? Her şeyi nasıl bir oyun haline getirmişti?

"Iris...

"Archer, ama. Üç haftadır baba hayatı yaşıyorsun.'

'Dört, aslında. Buraya taşındığımdan beri.'

'Dört! Bu tam bir ay demek. Gördün mü, bir gece dışarı çıkmayı hak ediyorsun.'

'Birlikte dışarı çıkamayız, Iris. Bu sadece işleri daha da karıştırır.'

Başını salladı, örgüsü omzunun üzerinden kaydı. Lastiği çekip çıkarmak ve parmaklarını gül sarısı dalgaların arasında gezdirmek, onları ellerine dolamak ve onu kendine çekmek istedi. Tam da bu yüzden doğruca eve gidip soğuk bir duş alması gerekiyordu.

'Hayır, böyle iyi,' diye ısrar etti. 'Bir grup arkadaş gideceğiz. Sadece arkadaşlarla dışarıda bir gece. Burada arkadaş istemiyor musun, Archer?'

Burada arkadaş mı istiyordu? Paris'te arkadaşları var mıydı? O kadar uzun saatler çalışmıştı ki, gördüğü tek insanlar

restoran alışanlarıydı. Elbette, birçok gece işten sonra bir şeyler içmek için dışarı çıkıyorlardı ve bu yüzden birçoğu birlikte uyuyordu, ama bu da her şeyi biraz zehirli yapan şeydi.

Düzenli arkadaşlara sahip olmak nasıl bir şey olurdu? Günde on dört saat boyunca sıcak bir mutfakta birlikte olmaya zorlandığı ve sonra da hayatında başka kimse olmadığı için birlikte içtiği insanlar değil de, sadece istediği zaman takıldığı arkadaşları?

Güzel olabilir.

'Peki,' diye kabul etti ve Iris fısıltıyla bağırdı.

Kira boynunu Iris'in etrafında döndürdü ve ona sıırttı. "Bu eğlenceli olacak," dedi Kira ve Bennett sadece başını salladı.

Bir hata yapmış olması mümkündü.

Yirminci Bölüm

M ac's oldu çarptı. Hangi oldu tipik için a kasaba toplantısı gecesi. O şeylerden sonra herkesin bir içkiye ihtiyacı vardı.

Iris, Archer'la birlikte kapıda durmuş, bir masa bulacaklarına söz veren Kira ve Bennett için kalabalık barı tarıyordu. Onun yerine önce Noah'yı gördü, boyu ve saçları onu kalabalığın içinde öne çıkarıyordu. O el salladı, Iris de karşılık verdi.

'Oradalar. Hadi gel. Archer'ın elini tuttu ve onu kalabalığın içinden çekmeye başladı. olursa olsun yapacağı şey buydu, elini tutmak, ama şimdi Archer'ın parmakları onunkilere dolanmışken başka bir şey düşünemiyordu. Parmaklar büyük ve sertti, avuç içleri nasırlıydı. Güçlü. Yetenekli. Yetenekli eller.

Neyse ki, Iris zihninin o ellerin dolaşmasını istediği tüm yerlere gitmesine izin vermeden önce arkadaşlarının takıldığı kabine vardılar. Kira, Iris'in düşündüğünü anlayabildiği şeylerden herhangi biri hakkında yorum yapamadan elini bıraktı. Iris ona, Kira'nın gülümsemesini artıran bir 'sakın ha' bakışı fırlattı.

"Başardınız! Annie, Kira'yla birlikte kabinin yanında duruyordu ve onları kucaklayarak selamladı. Archer'ın Annie'nin kucağındaki şaşkın yüzü Iris'in kıkırdamasına neden oldu.

"Tabii ki öyle," dedi Iris. "Toplantı sonrası içkiler kasaba toplantısının en güzel kısmıdır.

Logan kabindeki koltuğundan birasını Iris'e doğru kaldırarak, "Şerefe," dedi. Onun toplantıya bile gelmediğinden oldukça emindi.

Kira, "Bu da Dream Harbor'ın tuhaflığının bir başka tuhaf örneği," dedi.

"Oh, bayıldın. Annie kalçasıyla ona vurdu ve Iris arkadaşlarına gülümsedi. Logan'la birlikte Hazel, Jeanie ve George da kabine doluşmuştu bile. Noah bara götürmek üzere içki siparişlerini alıyordu, bu yüzden o sert bir elma şarabı, Archer da yerel bir bira sipariş etti.

Kitap kulübü bardaki taburelerin çoğunu kaplıyordu, okul aile birliği velileri arka köşede gürültüye boğuluyordu ve Iris'in en sevdiği aerobik öğrencilerinden birkaçı barın ortasındaki yüksek masalardan ikisinde şaraplarını yudumluyor ve kocaman bir sepet patates kızartmasıyla uğraşıyordu. Her yer karanlıktı ve tüm iyi barların olması gerektiği gibi ev gibiydi. Koyu renk ahşap, koyu renk mobilyalar, loş ışık. Yağmurlu bir Nisan akşamında olmak için mükemmel bir yer.

Barın arkasında Amber ve Isaac içki siparişlerini yetiştirmek için çabalıyordu ve Noah kendi masalarından daha fazlasını beklemeye başladı. Iris onu yemek salonunda tur atarken gördü.

"Demek şefi getirdin," dedi Annie, bakışlarını Archer'ın hâlâ Iris'in omzunun üzerinde bir yerlerde gezindiği yere çevirerek.

"Evet. Dışarıda bir geceye ihtiyacı vardı.

"Umarım gecenizi mahvetmiş olmam sorun değildir," dedi, sesi Iris'in omurgasında titreştiğini hissedebileceği derin bir gürültüydü. Kalabalık onu daha yakın durmaya zorlamıştı, konuşurken nefesi kulağını gıdıklıyordu.

"Tatlım, şehrin yarısı burada! Kira kalabalığın gürültüsünden ve hoparlörlerden gelen müzik sesinden sesini duyurabilmek için bağırdı. "Sen hiçbir şeyi çarpmadın! Iris'e doğru hafifçe eğildi.

"Şimdiden içmeye başladın mı? Iris ona sordu ve Kira göz kırptı.

"Kabini almak için erkenden buraya gelmemiz gerekti," dedi. "Ve sonra zaman geçirmek için birkaç atış yapmış olabiliriz.

"Tamam, Bennett nerede? Iris barı tarayarak sordu. Kira çakırkeyif olduğunda ilk giden şey filtresiydi. Ve Iris'in şu anda o şeyi sıkı tutmasına gerçekten ihtiyacı vardı.

"Banyo. Hemen dönecek. Kira dikkatini yeniden Archer'ın üzerinde topladı. Onu incelerken başını eğerek, "Ee," dedi. Tanrım, işte başlıyoruz. "Archie," diye devam etti Kira ve Iris Archer'ın onu düzeltmesini bekledi ama onun yerine kahkahası ensesini okşadı.

"Benim için bir tartışma ayarla. "Tamam...

"Grits ve polenta farklıdır, değil mi?

Iris rahat bir nefes aldı. Yemek sorusu mu? Sorun değildi. Archer'ın çalışanını yalamakla ne işi olduğunu sormak tamamen başka bir konuydu ve elbette Iris bunu Kira'ya çoktan anlatmıştı. Filtresini kaybetmek için sıfır içkiye ihtiyacı vardı.

Kesinlikle. İkisi de öğütölmüş mısırdan yapılır ama dokuları tamamen farklıdır. Polenta genellikle daha iridir. Ve farklı şekilde hazırlanır.

"Teşekkür ederim! Ben de öyle dedim! Kira bağırdı. 'Bennett hangi cehennemde? Ona farklı olduklarını söyledim. Bu tartışmayı kazandıktan sonra, hışımla tuvaletlere doğru gitti.

"Seni biriyle tanıştırmak istiyorum," dedi Annie, Kira'nın ardında bıraktığı tuhaf sessizliği bozarak ve Archer'ı kolundan çekştirerek.

Annie onu bara doğru götürürken omuz silkerek Iris'e baktı, o da arkasından takip etti. Patronuyla arasını daha da tuhaflaştırmamaları için bu insanların hiçbirine güvenmiyordu.

'Archer, bu Mac. Mac, Archer,' dedi Annie, iki adamın arasını işaret ederek. "Mac senin bu kasabadaki tek gerçek rakibin.

"Oh? Archer söyledi. "Ne için rekabet?

Annie bara yaslanarak, "Yemek," diye cevap verdi. Mac buraya geldiklerinden beri ona bakmayı bırakmamıştı.

"Yemeğimin iyi olduğunu mu söylüyorsun Annie?" diye sordu.

Annie iç çekerek bakışlarını ona doğru kaydırđı. "Bunu asla söylemem ve sen de bunu biliyorsun.

Başını salladı, ağzı ukala bir sırıtışa dönüştü. "Mac bir aşçıdır," dedi, açıkça herhangi bir dışarıda bırakarak

söz konusu yemeklerin değerlendirilmesi. "Ben de ikinizin tanışması gerektiğini düşündüm.

"Buraya gelip benimle konuşmak için bir bahane istemediğine emin misin? Mac yaklaşarak sordu

Annie barın karşısındaydı. Gözleri buluştu ve Iris bile sıcaklığı hissedebildi.

"Sadece komşuluk yapmaya çalışıyordum," diye Annie.

"Eminim öyledir, sevgilim.

'Yapma. Aramayın. Beni arama. Sevgilim. Mac sırttı.

Birbirlerine o kadar uzun süre baktılar ki, Iris, Annie ve Mac öpüşmeye başlamadan ya da biri bıçaklanmadan önce Archer'la birlikte kaçmayı düşünüyordu ama sonunda Annie önce davranıp bakışlarını kaçırdı.

"Siz ikiniz bir dakika..." Sevişmek için mi? Birbirinizi öldürmek için mi? "Konuşmak mı?" diye sordu Iris.

"Tabii ki hayır," dedi Annie, sanki hepsi bir tür bakışma-yarışma-ön sevişme durumuna tanık olmamışlar gibi hızlıca. "Sadece bu ikisinin ortak bir noktası olduğunu düşünmüştüm.

Mac tekrar ayağa kalktı ve Archer'a başıyla onay verdi.

'Evet, tabii ki. Ben dünyaca ünlü bir şef değilim,' dedi, Archer'ın elini barın üstünde sıkamak için karşıladı. "Ama sizinle tanıştığıma memnun oldum.

"Hey, iyi yemek iyi yemektir," dedi Archer. 'Ve şu anda bu kasabanın benim yemeğimin iyi olduğunu düşündüğünden emin değilim.

Mac alay etti. '. Burası insanlarla uğraşmaya bayılır. Eninde sonunda sakinleşeceklerdir.

"İnsanlarla uğraşmayı sevmiyorlar," dedi Annie. "Onlar sadece Dream Harbor'ı özel kılan şeyleri korumak istiyorlar.

'Ve Berbat lokanta Krep yapmak Rüya Özel liman mı?' Mac sordu.

"Krepler hakkında kötü konuşma! Iris tısladı. "Seni duyacaklar! Kalabalık bara ve Mac'e şöyle bir baktı

Güldü.

'Üzgünüm, Iris. Ve alınma dostum.'

"Alınmadım," dedi Archer. 'Zaten onları bile doğru düzgün yapamıyorum.

"Yapacaksın," dedi Iris, bir elini kolunda gezdirerek, ancak bileğine ulaştığında bakmaktan çok hoşlandığı kasları izlediğini fark etti. Elini geri çekti. "Eminim bir yolunu bulacaksın.

Archer'ın karanlık bakışları onun üzerindeydi ve bu ilgiden dolayı yanaklarının ısındığını hissetti.

Annie boğazını temizledi. "İkinizin bir dakikaya ihtiyacı var mı..." Yüzünde bilmiş bir sırıtişla kaşını kaldırarak sordu.

'Hayır. Hiçbir şey için bir dakikaya ihtiyacımız yok,' dedi Iris.

Mac sadece başını salladı. 'İşe dönmem gerek. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, şef.'

"Evet, sen de.

'Bunlar Jacob ve Darius mu? Onlarla bir hesabım var. Jacob! Annie seslenerek ona doğru gitmeye başladı ve Archer ile Iris'i yalnız bıraktı. Ya da kalabalık bir barda, arkadaşlarla dolu bir masanın yanında ne kadar yalnız o kadar yalnız. Ama yine de.

En azından Noah içeceklerini getirmişti. Elma şarabından bir yudum aldı.

"Evet," dedi, bakışlarını Archer'ın yüzüne çevirerek. Bu gece her zamanki yakışıklı haline benziyordu, biraz dağınıktı, saat beş gölgesi ve alına dökülen dağınık dalgalar halindeki saçlarıyla. Tertemiz bir mutfak işleten biri için (Maribel'in ona yogada anlattıklarına bakılırsa, Iris haklıydı. Archer çalışanlarından mükemmellik talep ediyordu ve lokanta tertemizdi.

günlerde), fiziksel görünümü her zaman biraz dağınıktı. Sanki tüm çabasını işine harcıyor ve kendine çok az zaman ayırıyordu.

Evini yönetme şekli onu çıldırtıyor olmalıydı. İşten eve döndüğünde ev nadiren temiz olurdu. Olive her zaman canlıydı ama her zaman düzenli, sevimli ya da mutlu değildi. Çoğu gün Iris hâlâ işinin ne gerektirdiğini tam olarak bilmiyordu ama Olive onun gözetiminde bir gün bile okula gitmemişti ve Iris sadece iki kez onun öğle yemeğini unutmuştu (tabii ki onun için bırakmıştı). Ama Archer ve Olive için yaptığı hiçbir şey mükemmel, lekesiz ya da kusursuz değildi.

Her şey dağınıktı.

Ama Archer bu konuda tek kelime etmemişti.

"Bence iyi geçti," diye devam etti. "Yani toplantı. Az önce Annie ve Mac arasında tanık oldukları garip enerjiyi değil. Iris'in kendisine yutacakmış gibi bakan kendi şefi vardı, Annie'nin sorunlarıyla da uğraşamazdı.

"Olabileceği kadar iyi, sanırım. Üstü açık yüksek bir masayı işaret etti ve masaya doğru ilerlediler. Tabureler başka bir masa tarafından ödünç alınmıştı ama en azından içkilerini koyacakları ve dirseklerini dayayacakları bir yerleri vardı.

"Geldiğine sevindim.

Birasından bir yudum daha aldı. 'Evet, ben de. Uzun zaman oldu. Aslında, uzun zamandır akşam 9'da dışarı çıktığımı sanmıyorum.

Iris bir an için erken yatmayı sevdiğini kastettiğini düşündü ama sonra onun genellikle gecenin bu saatinde çalıştığını fark etti.

"Temelde gececiydiniz?

Dudaklarının küçük bir ucu kadının vücudunda bir heyecan yarattı. "Temel olarak.

"Artık güneşi görebiliyor olmak güzel değil mi?

'Bilemem. Buraya geldiğimden beri yağmur yağıyor.

Iris omuz silkti. "Eninde sonunda hava açacaktır.

Adam kadehinin kenarından onu inceliyor, Iris de elma şarabı kutusunun ağzını açmaya çalışıyordu. Barın rahatlığı birdenbire çok sıcak, çok yakın gelmişti. Aralarındaki bu küçük masanın daha büyük olmasını diledi.

Adam ona öyle bakarken nasıl dostça bir profesyonellik sergileyebilirdi ki? Tüm o karanlık yoğunluk doğrudan ona yönelmişken? "Evet, şef!" deme ve istediği her şeyi yapma isteği uyandırıyor.

Uh, oh. Tehlike, Iris! Tehlike!

Bir müzik festivalinde bir yabancıнын çadırında iki gecelik terli ilişkilere ve annesinin her iki yılda bir erkek arkadaş değiştirmesine yol açan da tam olarak bu tür bir tavidir. Bu yönden, o ve annesi aynıydılar, o kıvılcımın peşinde koşuyor, sıcaktan yanıp sonra sönen erkeklere aşık oluyorlardı.

Archer tükenir miydi?

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu.

Iris gözlerini kırptırdı. Ne yapmak için? Bir bakışı kafasında bütün bir ilişkiye mi çevirecekti? Çok kolay. Çok aktif bir hayal gücü. Muhtemelen sorduğu şey bu değildi.

"Ne yapmak?

"Olaylar hakkında her zaman çok... olumlu düşünüyorsun.

"Ah, şu. Omuz silkti. 'İki ucu keskin bir kılıç. Ayrıca bu yüzden hep geç kalıyorum. İyimser insanlar aşırı

bir yere zamanında varabilecekleri konusunda iyimserdirler. Ve genellikle yanılırlar.'

Archer'ın gülümsemesi büyüdü ve işte o lanet gamze ortaya çıktı. "Sen pozitif bir insan değil misin?" diye sordu.

Archer'ın gülümsemesi çatık kaşlara dönüştü. "Gerçekten emin değilim. Çok uzun zamandır bir şeyi kafama koydum ve yaptım. Gerçekten işe yarayıp düşünmedim. Gülüşü biraz sert, biraz acıydı. "Bir süre için, aslında işlerin nasıl gideceğinin kontrolünün bende olduğunu düşündüm.

Başını iki yana salladı.

'Olive'e onun en güzel sürpriz olduğunu söylemiştin. Ciddi miydin?'

Bir süre sessiz kaldı ve Iris haddini aştığından emindi ama burada, barda her şey farklıydı. Onlar sadece içki içmeye çıkmış iki kişiydi. Bir patron ve çalışan, bir baba ve bir dadı değillerdi. Ayrıca mutfakta yalnız olmak yerine etrafları insanlarla çevriliydi. Başlarını ne kadar belaya sokabilirlerdi ki? Öyle değil mi?

"Ciddiydim. O... Ben...' Sinirli bir şekilde iç çekti. "Açıklaması zor. İlk başta, ona karşı anlık bir sevgi duymadığım için kendimi kötü hissettim, babacan bir tepki gibi, ama şimdi, bilmiyorum, bana o kocaman gözlerle baktığında...'

'Seni anlıyorum. O gözler katil.'

Archer, Iris'in Olive hakkındaki kafa karıştırıcı, dağınık ve güzel duygularına katılmasından dolayı rahatlamış gibi güldü.

Evet. Öyle. Ve o çok ... savunmasız, bize gerçekten ihtiyacı var, Iris.'

Iris sertçe yutkundu. Az önce onları bir araya getirme şekli iç dünyasında inanılmaz derecede endişe verici şeyler yapmıştı. Bundan hoşlanmış mıydı? Archer'ın onları küçük bir aile olarak görmesini istiyor muydu yoksa bu düşünce çılgınca ve korkunç muydu?

İçten içe kendini salladı. Zaten söylediği bu değildi. Sadece gerçekleri ifade ediyordu. Kelimenin tam anlamıyla kendi kendini beslemekten aciz bir çocuk olan Olive'in hem babasına hem de gün boyunca ona bakmak için çalışan kadına ihtiyacı vardı. Doğru ya. Hepsi bu kadar. Bunun için mide bulandırıcı duygulara kapılmaya gerek yok.

"Ve çok da komik," diye devam etti Archer. 'Ve, aman Tanrım, benimle yemek yapmak istediğinde? Bu kalbimi eritiyor.

Iris sırtıttı. "Gördün mü, yumuşak ve yapışkan.

Güldü. "Sanırım haklısın. Omuz silkti. "Her neyse, evet, sanırım ciddiydim. O benim için en güzel sürprizdi. Yine de eski hayatımı özlüyorum. Hem de çok. Ve o lokanta beni delirtiyor. Ve bu kasaba...'

Iris listeyi elinin tersiyle itti. 'Evet, evet. Anladım. Çocuk seni büyütüyor. Diğerleri o kadar da değil.

Sırtıttı. "Diğer şeyler de beni etkiliyor.

Aha! Haklıydı. Dışarıdayken flört etmek tekrar gündeme gelmişti. Burası güvenliydi.

"Öyle mi? Ne gibi?"

"Duş giderimi tıkayan uzun kıvılcık saçlar gibi.

Iris'in kahkahası onu o kadar şaşırttı ki neredeyse şarabını tükürecekti. "Hey!

"Çok fazla var! Bunu bir sorunmuş gibi söylemişti ama saç örgüsüne bakışı belki de hiç sorun olmadığını düşünmesine neden oldu.

Iris gülümsedi. ' kırmızı değil. Çilek sarısı.'

"Tesisat sorunlarına neden olan saın tam rengini bilmediğim için özür dilerim.

"Abartıyorsun!

Güldü. "Belki biraz. Gözleri kızın üzerinde gezindikten sonra tekrar yüzüne indi.

"Yine de duştayken beni düşündüğünü bilmek güzel," diye takıldı.

"Oh, Iris, hiçbir fikrin yok. Sözcükler alçak bir gmbrtyd, sanki duymaması gerekiyormuş gibi nefesinin altında mırıldandı. Ama duymuştu. Ve Archer' duşta onu düşündüğü fikri vücudunda sıcak ve tehlikeli bir şekilde dolaştı.

Gerçekten seksi bir ateşe tutulmuş aptal bir pervane gibi masaya doğru eğildi.

"Duşta beni mi düşünüyorsun, Archer?

Adam onun bakışlarını yakalamıştı ve kadın kapana kısılmıştı. "Iris," diye hırlayarak onu uyardı. Kız zorluyordu. Bu son derece uygunsuzdu. Ama bu onu daha da ateşli yapmıyor muydu?

"Bir de bana sor," dedi ve adamın çenesindeki kasların esnemesini ve gözlerinin kararmasını izledi. Evet, kesinlikle daha ateşliydi. Ama burada, barın ortasında gvendeydiler. Bu sadece zararsız bir flrtt.

Kendine bunu söylemeye devam et, Iris.

"Mutfağa geldiğin o geceler..." "yle mi?

"Sonrasında seni aklımdan çıkaramıyorum. Ağzın, saçların ve her zaman çıplak olan o lanet omzun. Dişlerimi üzerinde gezdirmek istiyorum.'

Nerede olduklarını ve kasabanın yarısı tarafından kuşatıldıklarını unutan Iris'in nefesi kesildi. Kadın

kalçalarını birbirine bastırdı. Eğer evde olsalardı, çoktan masanın üzerine tırmanmış ve ona saldırmış olurdu. Ama evde değillerdi.

"Sonra ne olacak?" Sesi sessizdi, nefessizdi ve neredeyse barın gürültüsü içinde kayboluyordu ama Archer'ın bakışları onun dudaklarına odaklanmıştı.

"O duşa giriyorum, senin gibi kokuyor, senin şampuanın, losyonun ve sadece... senin gibi. Ve o günün erken saatlerinde aynı yerde nasıl çıplak olduğunu düşünüyorum. Ve sana katılsaydım ne olacağını düşünüyorum.

Iris istemsiz bir inilti çıkardı ve ortam kimsenin duymayacağı kadar gürültülüydü. Aslına bakılırsa, diğer herkes burada ön sevişmeyi tam anlamıyla tırmandırdıkları gerçeğini umursamadan akşamlarına devam ediyordu.

Archer sırtıttı, gamzesi onunla alay ediyordu.

"Bana katılırsan ne yaparsın?" diye sordu, oynadıkları bu seksi tavuk oyununda ilk göz kırpan olmak istemiyordu.

Omuz silkti ve birasından bir yudum daha aldı. "Geceye göre değişir," dedi. 'Bazen sadece seni çıplak ve sabunlu düşünmek işi bitirmek için yeterli oluyor.

Isı aynı anda Iris'in yüzüne ve bacaklarının arasına vurdu.

"Diğer geceler..." Tekrar omuz silkti ve Iris çığlık atmak istedi. Diğer geceler mi, ne?! Diğer gecelerde ne düşünüyorsun? "Diğer geceler, tüm o çilek sarısı saçları yumruğuma dolamayı ve şey...

Ve ne?! Bana bir resim çiz, şef.

Ama çevresi yavaş yavaş tekrar içine sızmaya başlamıştı. Barın ortasında ne halt ediyorlardı?

Görünüşe göre Archer bunu ondan bir saniye önce fark etmişti.

Bu iş iyice çığırından çıkmıştı.

"Bu konu hakkında konuşmayı kesmeliyiz Iris, yoksa bu masadan kalkıp gitmek benim için çok zor olacak.

Bir manyak gibi kıkırdadı. "Doğru. Haklısın. Üzgünüm, bana ne oldu bilmiyorum.' Evet, ! O yaptı, sana o geldi. Gelmeyi düşünme!

'Bu benim hatamdı. Haddimi aştım,' dedi. 'Değildi.

Seni ben kışkırttım.

Bir kahkaha attı. "Bu işte iyi değiliz, Iris.

"Neyde? Birbirimizin yanında süper profesyonel olmakta mı?" "Evet, bunda.

"Biliyorum. Özür dilerim ama kendimi savunmam gerekirse, gerçekten çok seksisin. Archer'ın gülümsemesi büyüdü. "Ah, gerçekten mi?

'Bilmiyormuş gibi davranma. Bu durumu daha da kötüleştirir.

"Kendimi savunmam gerekirse, sen de çok ateşlisin. "Teşekkür ederim," dedi sırtarak.

Archer yine güldü ve bu onun çok hoşuna gitti. Bu kahkahayı bir kaşıkla yemek istedi.

"Ama bunu Olive için berbat etmek istemiyorum," dedi, birdenbire bütün gece olduğundan daha ciddi bir tavırla. 'Çok şey atlattı ve senden hoşlanıyor ve hiçbir şeyin bunu mahvetmesini istemiyorum. Sonunun asla iyi bitmeyeceğini bilecek kadar çok iş arkadaşım ile yattım.

"Elbette. Haklısın. İçkisini bitirdi, umutsuzca bir tane daha içmek istiyordu. "Merak etme, pantolonumun içinde saklayacağım.

'Onun için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum. Şimdiden çok ilerleme kaydetti.'

Iris hala çocuğun işlenmiş atıştırma lıkları yemesine izin vermenin ve kale yapmak için yemek odasındaki sandalyelerin üzerine birkaç çarşaf atmanın gerçekten çok şey yapmak olduğunu düşünmüyordu, ama Archer onu övmek istiyorsa, onu kim durdurabilirdi ki?

"Teşekkürler. İşlerin gidişatından memnun olmana sevindim.

Iris, Archer'la kaçamak yapmasının bu işi sürdürmesiyle kesinlikle uyuşmadığı konusunda hemfikir olsa da, bu konuşmanın ateşli bir edepsiz sohbetten iş performansı toplantısına dönüşmesi oldukça ezikçeydi.

'Bir içki daha alacağım,' dedi. "Sana bir tane getirmemi ister misin?

Archer cevap veremedi. Kira, Annie ve Noah ellerinde bir tepsi içkiyle masalarına geldiler.

Annie sinsi bir sırıtışla, "Siz ikiniz burada çok ciddi görünüyorsunuz," dedi. "Ama panzehirimiz var!

"Shotlar, gerçekten mi?" diye sordu Iris. Toplantı sonrası içkiler genellikle shot içermezdi ama anlaşılan bu gece büyük içkiler içeceklerdi.

Kira, "Iris, üst üste on dördüncü kış ayındayız," dedi. "İçmemiz gerek.

"Bana mantıklı geliyor," dedi Archer, bir kadeh alıp geri fırlatarak.

Kira ve Annie alkışladı.

Iris bir atış yaptı.

Ve o noktada gece biraz bulanıklaştı.

"Sarhoşken yemek yapabiliyor musun? Iris bu ihtimalden çok memnun bir şekilde sordu. Eve dönmüşlerdi ve krep bu geceyi sonlandırmak için mükemmel bir şey gibi görünüyordu. Aerobikçi kadınlarla yaptığı dans yarışmasından sonra açlıktan ölüyordu.

"Elbette yapabilirim," dedi Archer, sarhoş haliyle bile hâlâ ukala bir tavırla. Her zamankinden daha da dağınık görünüyordu, saçları alnına dökülmüştü, gözleri uykuluydu. Ama artık daha çabuk gülümsüyordu ve bu Iris'in çok hoşuna gitmişti.

Hamuru karıştırırken ona 'Gamzen var,' dedi. "Biliyorum.

"Çok şirin.

Daha büyük gülümsedi.

"Biliyorum. 'Tanrım! Çok ukalasın!'

Gecenin o saatine göre çok yüksek sesle güldü. Iris onu susturdu. 'Olive'i uyandırma! Birimizin ayık kalması gerekmiyor mu? Acil durumlar için?'

Archer karıştırırken durakladı ve bunu düşündü. "Gerçekten kötü bir baba olabilirim.

Muhtemelen tekilayla ilgili bir nedenden ötürü Iris bunu çok komik buldu. Archer şaşkınlıkla ona baktı ama sonra yine gülmeye başladı.

"Özür dilerim," dedi Iris kıkırdamalar arasında. 'Senin kötü bir baba olduğunu hiç sanmıyorum! Ama kesinlikle berbat bir dadıyım. Muhtemelen beni kovmalısın.

"Belki. O zaman sonunda seni becerebilirim.'" Iris dondu kaldı.

Archer dondu kaldı.

Iris tekrar gülmeye başlayana kadar birbirlerine baktılar. 'Aman Tanrım, Archer. Bunu gerçekten söyledin mi?'

Bir kızarıklık boynuna doğru ilerlemişti. "Hayır. Yapmamışım gibi davranalım.

"Tamam, benden hoşlanmıyormuşsun gibi davranacağız.

"Sen de benden hoşlanıyorsun," dedi, krep dökerek hamuru tavaya dökün.

"Belki de seni becerebilmek için işi bırakmalıyım.

"Tanrım, Iris. Böyle şeyler söyleme!" Şu anda fiziksel acı çekiyor gibi görünüyordu ve Iris kıkırdamasını engelleyemedi.

"Özür dilerim! Ama bu saçmalık olmaya başladı!"

Pan-flip hareketini yaptı ve Iris'in nefesi kesildi. "Bunu sarhoşken de yapabilirsin!

Archer ona göz kırptı ve o da bir kahkaha kriziyle neredeyse taburesinden devriliyordu.

"Kahvaltı hazır," dedi ve iki krep tabağına bir çırpıda yerleştirdi.

Iris hemen içine daldı. Ağız doluyken, "Bunlar gelmiş geçmiş en iyi krepler olabilir," dedi.

Archer sırttı ve Iris uzanıp serçe parmağını onun gamzesine soktu. Archer onun eline doğru döndü ve avucuna bir öpücük kondurdu. Iris'in vücuduna sıcaklık yayıldı.

"Yine parmağımı mı yalayacaksın?" diye takılmaya çalıştı ama sesi nefes nefese ve kısık çıktı.

Dudaklarını avucundan bileğine doğru götürmeden önce başını salladı. Oradaki hassas deriyi öptü ve sonra dirseğine doğru ilerleyerek kolunu öptü ve yaladı.

"Çok yumuşaksın," diye mırıldandı. 'Tuzlu ve tatlı.

Mükemmel. Iris kalbinin hızlı atışları dışında kıkırdamadan oturuyordu. Hareket ederse, konuşursa ya da gözünü kırparsa duracaktı. Ve onun hiç durmasını istemiyordu.

"Iris," diye inledi. Şimdi adaya doğru eğilmiş, onu kendine doğru çekiyordu. Dudakları pazılarının üzerindeydi, kaslarının kıvrımlarını izliyordu.

"Evet," diye fısıldadı.

Dudaklarını onun omzuna bastırdı. Nefesi Iris'in boynunda ılıktı. Iris'in yakınlıktan başı dönüyordu, barda olduğundan çok daha sarhoştı. İstemekten sarhoş olmuştu. Beklentiyle sarhoş olmuştu.

"Durmaliyız," dedi dişleri kadının boğazının çıplak derisini sıyrarak.

"Ya da..." diye nefes aldı. "Devam edebiliriz.

Adam inledi. "İkimiz de sarhoşuz.

"Bazı insanlar bunun işleri kolaylaştırdığını iddia edebilir.

"Iris. Onun adı, adamın arkasından çıkan bir törpüydü. Boğazını. Hâlâ onun boynunu öpüyordu, aynı anda hem yumuşak hem de aceleci. Iris bunu ayak parmaklarına kadar hissetti.

"Tamam, biliyorum. Haklısın.'

Archer başını kaldırdığında dudakları şişmiş, gözbebekleri kocaman açılmıştı. Tanrım, Iris hiçbir zaman baştan çıkarılmaya direnen biri olmamıştı ve şimdi tam önünde güzel bir adam vardı! İsterse onu alabilirdi. Ve normalde onu kesinlikle alırdı.

Ama pişman olacaktı.

Bu düşünce ona çarptı. Archer buna pişman olacaktı. Bunu kötü bir baba olduğunun başka bir kanıtı olarak kabul edecekti. Ve Iris bunu ona yapamazdı.

"Sadece uyuyalım, tamam mı?" dedi, vücudunun geri kalanı acı içinde çığlık atarken bile, Onu bize ver!

Archer gözlerini kırıştırdı. "Doğru. İyi fikir.'

Iris oturduğu yerden kalktı ve onun elini tuttu. "Ocağın kapalı olduğundan emin ol," dedi ve onu koridorda yatağına götürdü.

Sabah olduğuunda, onu kendi odası yerine onun odasına yönlendirdiği için tekilayı suçlayacaktı. Ama dürüst olmak gerekirse, ayık Iris'in başından beri yapmak istediği şey buydu.

Bölüm Yirmi Bir

Archer'ın alarmı sabahın dördünde çaldığında, şiddetli bir baş ağrısı, inanılmaz derecede kuru bir ağız ve çıplak göğsünün üzerinde bir kol vardı. Bu onun kolu değildi. Çok kadınsı bir koldu, ince ve pürüzsüz. Ayrıca yarı ereksiyon halindeydi ve bu teni tattığına dair belli belirsiz bir his vardı içinde. Dudaklarını Iris'in narin bileğinde gezdirmiş, kolunun iç kısmını öpmüş, boynunu dişlemişti.

Oh, lanet olsun.

Yanındaki boşluğa baktı ve Iris'i yastıklarına yüzüstü uzanmış, derin bir uykuda buldu.

Hayır, hayır, hayır.

Böyle bir şey olmadı. Dadısını yatağa götürmedi. İlk günden beri bu sonuca karşı özellikle mücadele ediyordu. Bu nasıl oldu?! Ve tam olarak ne oldu?

Pantolonunun hâlâ üzerinde olduğunu fark edince rahatladı ve anlayabildiği kadarıyla Iris en azından bir gömlek giyiyordu. Bu iyiye işaret olmalıydı, değil mi? Ya da en azından işlerin çok ileri gitmediğine dair bir işaret.

Kimi kandırıyordu? Ne olursa olsun Iris'in yatak odasında olması çok fazlaydı. Lanet olsun. Gözlerini sıkıca kapadı ve geceyi tekrar yaşamaya çalıştı. Toplantı nispeten iyi geçmişti. Sonra Iris onu bara gelmeye ikna etmişti. Duş fantezileri hakkında söylediklerini hatırlayınca neredeyse yüksek sesle inleyecekti. Ve bu sarhoş olmadan önceydi. Iris'in arkadaşlarının ısmarladığı o içkilerden çok fazla içtikten sonra ne halt etmişti?

Gecenin geri kalanından küçük küçük parçalar kafasının içinden geçti. İçkilerini yudumlarken ona sırttan Iris, bir grup yaşlı kadınla dans eden Iris, eve dönerken Uber'in arka koltuğunda kıkırdayan Iris. Tamam, anılar aslında Iris'in karşı konulmaz olduğu bir slayt gösterisiydi.

Eve geldiklerinde şaşkın bakışlı Kimmy'ye ödeme yaptığını hatırladı ve sonra... Tanrım, Iris'e krep mi yapmıştı? Yanında kıpırdandı ve tam olarak ne zaman uyandığını hissedebiliyordu. Tüm vücudu kaskatı kesilmişti.

Başını kaldırmaya zahmet etmeden yastığa doğru 'Ah oh,' diye mırıldandı.

"Evet, uh oh.

"Kahretsin.

"Çifte bok.

"Archer, dün gece ne yaptık?

Kolu hâlâ bedenindeydi, çilek kokusu hâlâ sıcak ve davetkârdı. Tanrım, keşke kalabilseydi. Onu yuvarlayabilmeyi ve dün gece Tanrı'ya şükür yapamayacak kadar sarhoş olduğu her şeyi yapabilmeyi diledi.

Ama yapamadı. Yapamadılar.

Olive iyi gidiyordu. Terapisti, evde sağladığı istikrarlı ortamın iyileşme sürecine büyük yardımı olduğunu söylüyordu. Peki Iris'le yatarsa ve kaçınılmaz olarak araları bozulursa ne olacaktı? Olive'e ne olacaktı? Yakınlarından birini daha kaybedecekti. Sırf kendi yanlış yönlendirilmiş şehvetini tatmin etmek için ona bunu yapamazdı.

Elini yüzünde gezdirdi. "Gece geç saatlerde krep yemek ve yan yana uyuyakalmak dışında bir şey yapmadığımıza eminim.

Ve boynundaki teri yalamış olabilirim.

Iris kolunu ve sıcaklığını da yanına alarak yuvarlandı.

"Tamam," dedi neredeyse kendi kendine. "Tamam, bu iyi.

"Bak, Iris...

"Lütfen özür dilemeyin. Yemin ederim ki aynı derecede benim hatamdı. Bir kez daha.'

Oturdu ve bir iniltiyle yatak başlığına yaslandı. Başını kaldırıp ona baktığında uykunun etkisiyle buruş buruş olmuştu. Saçları örgüsünden kurtulmuş ve yüzüne dolanmıştı. Yastıktan kaynaklanan kırısklık izleri bir yanağını kaplamıştı. Berbat görünüyordu. Yatağına geri sokup bir bardak su ve biraz Advil getirmek istediği sevimli bir dağınıklık gibi.

Ve bir an için Iris'i sadece hızlı bir kaçamak olarak değil, kalıcı biri olarak hayal etti. Kendisi ve kızı için orada olabilecek biri. Bakabilecekleri biri.

Bu da hayatında hiç istemediği ya da zaman ayıramadığı bir şeydi. Ama artık hayatı farklıydı. Belki şimdi

bir partnerle ilgilenecek zamanı var mıydı? Bir evi ve çocuğu vardı ve tamamen makul saatlerde çalışıyordu ve belki de bu başka şeyler de isteyebileceği anlamına geliyordu? Belki de eski hayatının zamansız ölümü yeni bir hayatın doğuşu için bir fırsattı?

İçinde Iris olan bir tane.

Ve ilk kez Olive'le burada kalmayı düşündüğünü fark etti, bu onu hayal kırıklığı ve panik sarmalına sokmamıştı.

"Kasaba toplantıları genellikle bu şekilde sona ermez," diyerek onun düşüncelerini böldü. 'Dün gece biraz anormaldi. Ben kabin ateşini suçluyorum. Nisan ayı buralarda her zaman biraz çılgınca geçer.

'Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Herkes bu kadar çok içseydi bu kasaba nasıl ayakta kalırdı bilmiyorum.

Iris ona zayıf bir gülümseme verdi. "Özür dilerim, yatağına girdim.

"Böyle sanmıyorum. "Oh, kesinlikle öyleydi.

Elinin Iris'in elinde olduğunu, onun kendisini koridorda çekiştirerek yatak odasına götürdüğünü hatırladı. Öpüştüler mi? Mutfaktaki o tedbirsiz anın ötesinde ona dokunmuş muydu?

Bu yüzden hiç tekila içmezdi.

"Merak etme," diye devam etti. "Hiç özgürlüğümü kullanmadım. "Özgürlük mü? Benimle mi?"

Gülümsemesine engel olamadı. O anda

O anda, kadının ondan istediği her şeyi alabileceğini hissediyordu. "Ne olduğunu hatırlamadığımı sanıyordum.

"Bana geri dönüyor.

Adam kadının detay vermesini bekledi ama kadın sadece "Sarhoş olduğumda çok rahat oluyorum" diye ekledi.

"Sanırım dünyada bu sarhoş özelliğine sahip tek kişi siz olabilirsiniz.

"Muhtemelen.

"Benim tişörtümü mü giyiyorsun?

Iris utangaç bir şekilde gülümsedi. "Benimkinde şurup var.

Koridorun hemen karşısında giysilerle dolu bir odası olduğunu belirtmek için bir neden yoktu. Belli ki dün gece sağlıklı düşünememişlerdi. Ayrıca, Olive onun tişörtünün içinde o kadar güzel görünüyordu ki, onu öpmeme konusundaki kararlılığı zayıflıyordu. Öperse bu Olive'i gerçekten o kadar etkiler miydi? Bunu bilmesine gerek var mıydı? Ebeveynler çocuklarından her zaman bir şeyler saklarlar.

Iris dramatik bir şekilde esnedi. "Çok erken kalkıyorsun. "Biliyorum. Eskiden bu saatte yatardım.

Adamın hâlâ yastıkların arasında yattığı yere baktığında yüzü yumuşacıktı. Hayatı altüst olmuştu ama bu konuda giderek daha az kötü hissediyordu.

"Iris?

Öyle mi?

"Eğlenceli bir gece geçirdim.

Gülümsemesi büyüdü ve loş odayı aydınlattı. "Ben de.

Sonra eğildi ve onu yanağından yumuşak ve tatlı bir şekilde öptü. Onu üzerine çekmemek için tüm gücünü, "iyi bir baba olmak ve çocuğunun hayatını mahvetmemek için gösterdiği çabanın" her zerresini harcadı.

Tam oradaydı.

"Baba! Yatak odasının kapısının önünde Olive'in sesini duyunca Archer'ın aklına hemen üç şey geldi: Bir: Olive'in

ona baba dedi! İki: Yaralı mıydı/hasta mıydı/korkmuş muydu yoksa üçünün bir kombinasyonu muydu? Üç: Iris'i burada bulursa ne olur?

Iris ise onu öpmekle doğrulmak arasında donup kalmıştı, gözleri kocaman açılmıştı ve federaller tarafından basılacaklarmış gibi dehşete kapılmıştı.

"Ne yapacağız?" diye tısladı.

'Bilmiyorum,' fısıldadı. "Baba? Olive tekrar seslendi.

"Hemen geliyorum!" diye mırıldandı.

"Iris nerede?" diye sordu kapıdan.

Iris yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım. O biliyor! Biliyor! Ne yapacağız?!" diye fısıldadı ve yataktan fırlayarak saklanacak bir yer bulmak için çılgınca odaya baktı.

Archer ayağa kalktı ve onu omuzlarından yakaladı. 'Sakin ol. O hiçbir şey bilmiyor,' diye fısıldadı.

Iris başını salladı ama hâlâ pencereden atlamaya hazırmış gibi görünüyordu. Görünüşe bakılırsa, onun kafası onunkiyle aynı yerde değildi. Iris bu sabah birlikte rahat bir yaşam hayal ederek uyanmamıştı. Tabii ki uyanmamıştı.

Bu sadece bir işti.

O sadece onun patronuydu. Flört bir patron. Ama daha fazlası değil.

Her şeyin elinden kayıp gitmesine izin vermiş ve bu yüzden Olive'in akıl sağlığını riske atmıştı.

Kapıyı açıp dışarı bakmadan önce Iris'e, "Şurada dur," diye fısıldadı.

"Sorun ne?" diye sordu Olive'e. "Iris içeride seninle mi?

'Uh...'

"İşte burada! Iris yüksek sesle seslendi, onun yanından geçerken şifonyerinden bir şey aldı. "Ben de tam bunu arıyordum... uh..." aldığı şeye baktı. 'Bu erkek deodorantı. Bayanlar için olanı beni kesmiyor. Oh, Olive, ne yapıyorsun?'

Olive ikisinin arasına baktı, onun üzerinde sadece eşofman altı, Iris'in üzerinde ise tişörtten başka bir şey yoktu ve Archer nefesini tuttu.

"Susadım," dedi. Neyse ki, beş yıllık yaşamı ona babasıyla dadısının aynı yatak odasında yarı çıplak yakalanmasının neden tuhaf olacağına dair herhangi bir neden sunmamıştı.

"Sana biraz su getireyim," dedi ve onu koridora götürürken rahatlatarak iç geçirdi. Iris'in gizlice odasına döndüğünü görmek için tam zamanında omzunun üzerinden baktı.

Koridorda yaptığı küçük utanç yürüyüşü onu tekila baş ağrısından çok daha kötü hissettirdi.

Archer akşamdan kalma olan tek Dream Harbor sakini değildi. Saat dokuzda tüm stantlar doluydu ve herkes sıcak kahve ve yağlı yiyecekler istiyordu. Archer'ın kruvasan içinde yumurta, köy sosisi ve gravyer peynirinden oluşan yeni kahvaltı sandviçi büyük ilgi gördü.

Maribel mutfağa girerken, "Bir sandviç ve iki ayranlı krep siparişi daha," diye seslendi. Archer menüde daha başarılı krep seçeneklerinden birkaçını bırakmıştı ve insanlar gerçekten de onları sipariş ediyordu.

Cyrus ızgaranın üzerine dört parça hamur döktü ve Archer sandviçi hazırladı. Gne kötü başlamasına rağmen lokanta sorunsuz çalışıyordu. Maribel ve Jess, Cyrus ve Archer'ın pişirebildiği kadar hızlı bir şekilde siparişleri yetiştiriyordu ve ilk kez müşteriler nispeten memnun görünüyordu.

Mutfaktan sadece bir kez çağrılmıştı, o da belediye başkanının dn akşamki toplantıda yaptığı katkılar için kendisine teşekkür etmesi ve kasaba halkının sevgili lokantalarında olanlarla ilgili söz sahibi olmaktan çok memnun olduklarını bildirmesi içindi.

Archer giderek bu insanların aslında krepleri o kadar da nemsemediklerine ve bunun yerine bir tür yıldırma ritüeli olarak ona işkence ettiklerine ikna oluyordu. Ama eğer testi geçiyorsa o zaman çok daha iyiydi. Özellikle de velayet anlaşmasını yeniden değerlendirme zamanı geldiğinde yardımcı olacaksa. Olive bu sabah ona baba demişti. şimdi ondan vazgeçmesinin imkânı yoktu.

En azından hayatının bir kısmı daha sorunsuz gidiyordu, çünkü bugün Iris'i, onun yanında yatarken nasıl hissettiğini düşündükçe kafası daha da karışıyordu. Neredeyse yakalanıyorlardı ve Iris'in yüzündeki dehşet ifadesi, onunla ciddi bir ilişki kurmakla hiç ilgilenmediğini anlatmaya yetiyordu.

Neyse ki kahvaltı telaşı doğrudan öğle yemeği telaşına dönüşüyordu ve Archer'ın düşünecek fazla zamanı yoktu.

"İki sebzeli sandviç, bir Fransız soğan orbası ve bir salata, şef.

"Ekşi mayalı bir BLT, bir sipariş tatlı patates kızartması ve sıcak bir kahve, şef.

"Bir yaban mersinli krep, bir sebzeli sandviç ve bir ızgara peynirli domates çorbası.

Siparişler gelmeye devam etti ve Archer ile Cyrus'un ritmi arttı. Archer sandviçleri ve salataları hazırlarken, çorbaları dağıtırken ve tabakların gönderilmeden önce güzel görüldüğünden emin olurken, Cyrus ızgarayı idare ediyordu. Burası önceki mutfaklarından farklıydı, daha küçük ve daha samimiydi. Bu kadar az çalışan olduğu için birlikte iyi çalışmaları gerekiyordu ve Archer itiraf etmeliydi ki, bu kadar az drama olan bir mutfakta çalışmak güzeldi. Sadece işlerini yapıyorlardı.

Günün sonunda Archer ter içinde kalmış, üzerine çorba ve salata sosu sıçramıştı. Cyrus ona sıırttı.

"Yine güzel bir gün, şef," dedi yaşlı adam, Archer daha fazla katkı sağlamaya başladığından beri çok daha neşeliydi.

"Kesinlikle öyleydi, şef. Archer ön koluyla alnındaki teri sildi. Cyrus gülümsedi. Archer'ın ona şef demesi hoşuna gidiyordu. Archer'a göre Cyrus şefti. Adam kırk yıldır insanlar için yemek yapıyordu. Eğer bu sizi şef yapmıyorsa, Archer ne yapar bilmiyordu.

Archer, Maribel, Jess ve işe aldıkları yeni garson Holden'a, "Bugün iyi iş çıkardınız," dedi.

Jess, "Teşekkürler şef," dedi ve ceketini alıp arka kapıdan çıktı.

"İyi geceler! Maribel onu dışarı kadar takip ederek seslendi.

Holden bulaşıkçı Meg ile sohbet ediyordu ve Meg'in kıkırdaması Archer'ın drama içermeyen mutfağını kaybetmek üzere olmadığını ummasına neden oldu.

Mutfak temizlendiğinde ve eve doğru yola çıktığında saat beşi geçiyordu. Iris'i tekrar göreceği düşüncesiyle duyduğu heyecanı görmezden geldi ve babasını aradı. Archer'ın aklını başına getirebilecek biri varsa, o da oydu.

Telefonu çevirdi ve babasını hoparlöre aldı.

"Hey, Arch!

"Selam, baba.

"Nasılsınız? Orada hava nasıl?"

Archer ön camdan kaşlarını çattı. Yağmur nihayet durmuştu ama bugün hâlâ ceket giymeyi gerektirecek kadar rüzgârlıydı. Archer daha sıcak bir havanın gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. "Harika değil.

Babası kıkırdadı. 'Burası çok güzel. Bugün on sekiz güzel delik oynadım.

Archer Boston'un dışında büyümüşü ama babası ve üvey annesi Güney Carolina'da emekli olmuşlardı ve Archer'a havanın ne kadar güzel olduğunu anlatmaktan hiç bıkmamışlardı.

"Bu harika, baba.

"Ne? Hava durumu hakkında övünmemi duymak için aramamış mıydın?" diye sordu kıkırdarak.

"Pek sayılmaz.

Ee, ne oldu? Küçük Olive nasıl? Bir dahaki sefere güzel bir hikaye seçtim.'

Archer, Olive ve babası arasında görüntülü sohbetler yapmaya başlamıştı ve babası da aradaki buzları eritmek için ona hikâyeler okumaya başlamıştı. Olive ona yeni dedesi olup olmadığını sorduğunda Archer babasının ağlayacağından emindi. Kendi gözlerinde de bir damla yaş olmadığını söylerse yalan söylemiş olur.

Bu harika baba. Olive iyi. Aslında çok iyi gidiyor.'

"Tamam, sorun nedir?

Archer boğazını temizledi. "Dadı arıyor.

"Çalışmıyor mu?

"Hayır, harika çalışıyor. Olive onu seviyor. Iris onu kabuğundan nasıl çıkaracağını ve morali bozuk olduğunda nasıl daha iyi hissettireceğini biliyor gibi görünüyor.

"Kulağa mükemmel geliyor. Peki, sorun nedir?"

'Uh... biz...'

"Archie, lütfen bana dadıyla yattığını söyleme.

Babasının böyle bir şey yapacağını biraz canını yakmıştı ama tamamen de haksız sayılmazdı.

"Hayır, pek sayılmaz. Yani, hayır. Birlikte yatmadık, birlikte uyuduk.'

"Sadede gel, evlat.

Archer iç çekti. Bu yüzden aramıştı, değil mi? Babasının sorunlara saçma sapan yaklaşımı.

"Sarhoş olduk ve aynı yatakta yattık ama hiçbir şey olmadı.

"Archer.

"Biliyorum. Bu kötü, ama yapamıyorum-'

Neyi yapamıyorsun? Bir beyefendi gibi davranamıyor musun? Seni yetiştirdiğim adam gibi davranamıyor musun?

"Öyle değil. Öyle bir şey değil. Archer sinirli bir şekilde elini yüzünde gezdirdi. Öyle değildi, değil mi? Duygularının tek taraflı olmadığını biliyordu ama bu hiçbir şeyi iyi bir fikir haline getirmiyordu.

"O zaman nasıl bir şey Arch? Çünkü ben o küçük kız için olabildiğince mutluyum ama sen bir kadını hamile bıraktın.

ve şimdi de ellerini dadının üzerinden çekemiyor musun?'

Tanrım, böyle söylediğinde Archer'ın kulağa gerçek bir pislik gibi gelmesine neden oldu.

Babasının sesi yumuşadı. 'Bak, kızın için doğru olanı yaptığını biliyorum ve bunun için seninle gurur duyuyorum. Ama dadıyla ilişkiye girmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ne kadar tatlı olursa olsun.

Sevimli olmak Iris'e karşı hissettiklerini açıklamaya yetmiyordu. Çok güzel, zeki ve komikti ve... bu hiç yardımcı olmadı.

'Haklısın baba. Tabii ki haklısın.'

Elbette öyleyim. Dadıyla yatmak mı? Bu işleri çok karmaşık hale getirir. Sonra ne olur?'

Sonra ne olacaktı? Eğer Iris'le yatarsa, Iris ne olmasını isterdi? Bunun tek seferlik bir şey olmasını ister miydi?

Yoksa daha fazlasını mı istiyordu? Bu fikrin onu korkutmaması aklını karıştırmıştı. Iris'le daha fazlası gerçekten harika olabilirdi. Zaten birlikte yaşıyorlardı. Çocuğu onu çoktan sevmişti. Belki de tüm bunlar anlamlıydı.

Ona mantıklı gelmişti. Belki Iris'i dehşete düşürecekti.

Aslında hiçbir zaman çocuk istemediğini ve bu işe sadece tahliye edilmek üzere olduğu için girdiğini iddia eden Iris, şimdi ne yapıyordu? Düşünlerini mi planlıyordu?

Bu o değildi.

Archer'ın bir eş ve aile hayali yoktu. Olabileceği en iyi şef olma, yeteneklerini mükemmelleştirme ve bir gün Michelin yıldızını kazanma hayalleri vardı. Ve şimdi her şey birbirine karışmıştı ve gerçekten ne istediğini açıkça kaybediyordu. Her zaman istediği şeyi.

"Evet, bilmiyorum. Garip olurdu sanırım. Ve Olive için yeni birini bulmak zorunda kalmayı gerçekten istemiyorum.

"İşte cevabınız. "Doğru.

Teşekkürler.'

Orada oldu onun Cevap ver. Onun mükemmel
makul, açıkça doğru cevap.

Ve bundan nefret etti.

Yirmi İkinci Bölüm

Ertesi gün, telefonu titremeye başladığında Iris sınıfa savasana yaptırıyor ve Archer'ın yatağında uyanmayı düşünmekten kaçınıyordu.

Ekrana bakarken sakın, yogi sesiyle "Kollarınızı yan tarafınıza bırakın," dedi. "Zeminin sizi karşılamak için yükseldiğini hissedin.

Olive'in okuluydu. Bu iyi bir şey olamaz, değil mi? Okullar her şeyin yolunda gittiğini haber vermek için aramazlar.

Iris telefonunu kaptı ve yoga stüdyosunun kapısına doğru parmak uçlarında ilerledi. Yaklaşık bir yıldır burada ders veriyordu, aslında uzun süredir yaptığı işlerden biriydi ve gıcırdayan döşeme tahtalarının nerede olduğunu biliyordu. Öğrencileriyle alçak sesle konuşurken onlardan kaçındı.

'Düşünceleri geldikleri gibi kabul et ve gökyüzündeki bulutlar gibi sürüklenip gitmelerine izin ver...' Koridora doğru adım atıp devasa altın Buda heykelinin yanında durakladığında sözlerini yarıda kesti.

"Alo?"

"Merhaba, Bayan Fraser ile mi görüşüyorum?"

"Evet, o benim.

"Bayan Fraser, Olive hasta. Yüz bir derece ateşi var. Gelip onu almanız gerekecek.

"Oh... uh..." Iris kapıdaki küçük pencereden geriye baktı. Sınıfı hâlâ karanlıkta gözleri kapalı, itaatkâr bir şekilde yatıyordu. Neyse ki bu ders bitmek üzereydi ama bu sabah bir ders daha vermesi gerekiyordu.

"Onu hemen gelip almam mı gerekiyor?"

Hemşire, Iris'in yargılayıcı olduğundan emin olduğu bir ses çıkardı. "Evet, Bayan Fraser. Onun yerine babasını aramam gerekmiyor mu? Olive'le ilgilenmek onun asıl işi olduğu için acil durum irtibat formlarına ilk olarak Iris'i yazmışlardı.

"Hayır, hayır. Buna gerek yok. Ben hemen geliyorum.'"Çok iyi. Teşekkür ederim.'"

Iris ona teşekkür etmek için ağzını açtı ama o telefonu çoktan kapatmıştı. Aklına okul hemşireliğinin servis soförlüğüyle birlikte dünyanın en zor işlerinden biri olduğu geldi, bu yüzden aceleyle kapattığı için hakarete uğramamaya karar verdi.

Buda'ya şöyle bir baktı. 'Sanırım gidip hasta bir çocuğa nasıl bakacağımı bulmam gerekiyor. Bana şans dile. Sınıfa gizlice geri döndü ve öğrencilerini olabildiğince hızlı ve nazik bir şekilde rahat durumlarından çıkardı.

"Tamam, duyularınızı odaya geri getirin. Gözlerinizi kırpıştırın ve hayatınızı yaşayın. Haftaya görüşürüz! Tamam, belki o kadar nazik değildi ama buradan çıkması gerekiyordu. Okul hemşiresinin sesi ciddi geliyordu ve Iris geç kalırsa başının derde gireceğinden endişeleniyordu. Kiminle başının belaya gireceğinden emin değildi ama bunu öğrenmek de istemiyordu.

O odadan çıkarken sınıfın yarısı hâlâ uyukluyordu. Arabaya doğru giderken stüdyodaki diğer öğretmenlerden biri olan Tara'ya bir sonraki dersi alıp alamayacağını sormak için hızlı bir mesaj gönderdi. Hızlı bir "Elbette!" yanıtı aldı, böylece bir sorun halledilmiş oldu.

Iris arabasına binerken Bex'i aradı ve hoparlöre verdi.

'Hey, . Senin öğretmenlik yapman gerekmiyor mu?'

Yoga stüdyosunun arkasındaki küçük otoparktan çıkarken Iris, "Öyleydi," diye cevap verdi. 'Ama Olive hastalandı. Onu okuldan almam gerekiyor.

"Oh, peki beni neden arıyorsun?

"Bilmiyorum! Hasta bir çocukla ne yapmam gerektiği konusunda bazı fikirleriniz olabileceğini düşündüm.

Bex homurdandı. "Neden böyle düşündün ki?"

"Bilmiyorum! Çünkü biraz panikliyorum.

"The Price is Right'ı aç ve ona meyve suyu içir.

Annem de böyle yapardı.'

"Tamam, evet. Bu çok mantıklı. Teşekkürler.'

"Bu dadılık işinden şimdi pişmanlık duyuyor musun?

Iris arabasını okulun önündeki park yerine çekti. "Henüz değil, ama yirmi dört saat içinde bana sor.

"İyi şanslar.

"Teşekkürler.

Iris'in zili çalması ve kilitli kapılardan geçmesine izin verilmeden önce ofis asistanı tarafından kartlanması gerekiyordu. Amerikan ilkokullarının bu durumda olmasının tüm nedenlerini aklından uzaklaştırdı. Her seferinde bir kriz ve ateşi olan bir çocuk, silah lobisinden biraz daha yönetilebilir geliyordu.

Renkli koridordan hemşire odasına doğru yürüdü. En azından ilkokullar hâlâ aynı kokuyordu. Fıstık ezmesi ve boya kalemlerinin bir karışımı. Bir öğretmen yirmi terli çocukla birlikte spor salonundan çıktı ve onun yanından geçti. Iris sıranın en arkasındaki, yer karoları arasındaki çatlaklara basmamaya çalışmakla meşgul olduğu için sürekli geride kalan küçük kıza el salladı. Iris'e aralık dişli bir sırıtışla gülümsedi.

Hemşire, beklendiği gibi, Iris geldiği için çok rahatlamış görünen, yıpranmış yaşlı bir kadındı. Diğer üç çocuk sandalyelere dizilmiş, oradan çıkarılmayı bekliyordu.

"Bu pop standını patlatmaya hazır mısın, Olive?"

Olive, Iris'in içindeki endişeyi hafifletmek için hiçbir şey yapmayan cam gözlü bir ifadeyle ona baktı.

", evlat. Iris onun sırt çantasını aldı ve Olive'i kapıdan dışarı çıkardı.

"Yirmi dört saat ateşsiz geri dönemez! Hemşire arkasından seslendi.

Duydun mu, Olive? Yirmi dört saat okul yok! Şanslısın.'

Olive ona baktı ve acınası bir şekilde öksürdü. Eyvah. Tamam, onu eve götürüp kanepede rahat ettirmenin zamanı gelmişti. Iris hasta olduğunda bunu isterdi. Pijamalarını giyip televizyonun karşısında bir fincan çayla oturmak. Çocuklar çay içebilir mi? Hmm, bunu Google'da aramalıydı. Google'da pek çok şey araması gerekecekti.

Öğle yemeği telaşı başladığında Archer'ın telefonu patlamaya başladı.

"Şef, telefonunuz çalıyor.

"Evet, duyuyorum Cyrus.

"Belki de cevap vermelisin.

Archer iç geçirdi ve ön kolunun tersiyle alnındaki teri sildi.

"Peki bu kadar yemeği kim tabaklayacak?

Cyrus omuz silkti. "Kızınızla ilgili bir şey olabilir.

Kahretsin. Tanrım, bu neden aklına bile gelmemiştii? Telefon durdu ve sonra tekrar başladı ve şimdi Archer kızıyla ilgili çok yanlış bir şey olduğuna ikna olmuştu. Bir an için var olduğunu unuttuğu kızında. Berbattı.

Paltosunun arka ofiste asılı olduğu yere doğru yürüdü ve cebinden telefonu çıkardı.

"Sorun ne?" diye sordu Iris'in numarasını görür görmez ve aramayı cevapla tuşuna bastı.

"Olive hasta.

Sırtından aşağı ter damlıyor, korku bir taş gibi içine düşüyordu.

'Ne demek hasta? Ne kadar hasta? O iyi mi? Her soruda endişesinin arttığını hissediyordu. Hasta bir çocuğa nasıl sahip olunacağını bilmiyordu. İyi bir çocuğa nasıl sahip olunacağını bile zar zor biliyordu.

"Bilmiyorum, hemşire aradı, onu okuldan almam gerekiyordu ve ben de pijamalarımızı giyip dinleneceğimizi ve meyve suyu içeceğimizi düşünmüştüm ama gerçekten çok sıcak ve halsiz ve internet çocuk Tylenol'üne ihtiyacımız olduğunu söylüyor ama yok.

hiç yok ve ne yapacağımı bilmiyorum ve üzgünüm ve bunun benim işim olduğunu biliyorum ve...'

"Iris, nefes al. Bir şekilde onun paniği onu kendi paniğinden uzaklaştırdı. En azından bir yetişkin aynı anda çıldırmamalıydı, değil mi? Bu, çocuk yetiştirme sürecinin ayrılmaz parçası gibi görünüyordu.

'Eminim iyi olacaktır,' diye devam etti. "Çocuklar her zaman hastalanır. Bu doğrudur, değil mi? Çocuklar iğrençti ve mikroplarla doluydu. Kafasının içinde yangın alarmı çalışıyormuş gibi hissetmesine rağmen, tüm bunların tamamen normal olduğundan emindi.

"Sanırım. Iris'in sesi küçük ve korkaktı ve içinden bir endişe sarsıntısı daha geçti.

"Ben eve geliyorum. Markete uğrayıp ateş düşürücü alacağım, tamam mı?"

"Tamam, teşekkür . Gerçekten özür dilerim.'

Özür dilemeyi bırak. Bu benim hatam. Evi tüm bu eşyalarla doldurmalıydım. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım, tamam mı?"

"Tamam.

Iris'le bağlantısını keser kesmez mutfağa geri döndü. Yeni eleman Holden çoktan Cyrus'un ızgaradaki yerine geçmişti ve Cyrus da tabakları hazırlıyordu.

'Merak etme şef,' dedi Jess, tepsisini yemeklerle doldurmadan önce kolunu sıvazlayarak. 'Biz hallederiz. Git Olive'le ilgilen.

Ofiste söylediği her şeyi duyabileceklerini bilmek güzeldi ama şu anda bunun için endişelenecek zamanı yoktu. Sadece gidebildiği ve lokantadan emin olabildiği için mutluydu.

da iyi olacaktı. Ne de olsa yıllardır onda varlığını sürdürüyordu. Ve bu ne kadar özgürleştirici bir düşünceydi.

"Herkes teşekkürler. Yarın görüşürüz."

Archer konserve çorba, çocuk Tylenol'ü, tuzlu burun spreyi, tamamen doğal ballı lolipoplar, koltuk altı sıcaklığına güvenmediği için çocuğun koltuk altına ve ağzına koyduğu bir termometre, canı sıkılırsa diye yeni bir Balkabağı Baharatı boyama kitabı, bir kutu Vicks VapoRub ve sakız aromalı öksürük şurubu dolu çantalarla eve vardığında, endişeden karmakarışık bir düğüm olmuştu.

Ama o artık bir babaydı ve eğer kendi muhteşem babası ona bir şey öğrettiyse, o da babaların kriz zamanlarında kendilerini bir arada tuttuklarıydı.

Olive'in uyuyakalmış olma ihtimaline karşı kapıyı sessizce açtı ama daha eşiği geçmeden Iris onu karşılamak için oradaydı.

"Buradasın," dedi ve tüm vücudu rahatlayarak sarktı. Ve bu rahatlama, onun burada olduğu ve artık her şeyin daha iyi olacağı, ona yardım edeceği fikri ona bir şeyler yaptı. Olive'in ona, Iris'in de ona ihtiyacı vardı ve bu iş yerinde ihtiyaç duyulmaktan farklıydı. Patron olmaktan, işi sıkı tutmaktan, her şeyin mükemmel gitmesini sağlamaktan farklıydı. Burada sadece ona ihtiyaçları vardı.

"Buradayım. Olive nasıl?"

Iris, Olive'in yüzünün battaniye yığınının arasından zar zor görüldüğü kanepeye doğru baktı. "Üşüdüğünü söylüyor ama cildi yanıyor ve internet ne yapmamız gerektiğine dair bir sürü güçlü fikirle dolu." Iris'in her zamanki neşesi gitmişti. Orada yoktu.

Gözlerinde muziplik, dudaklarında gülümseme yoktu. Endişeliydi. Çocuğu için endişeleniyordu. Bu ona da bir şeyler hissettirdi ama şu anda bunu keşfedecek zamanı yoktu.

Onun yerine çenesinden tuttu ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi.

'Bu gidiyor için olmak İyi, Tamam mı? Biz
Şekil Bu Dışarı.

Birlikte.'

"Birlikte," diye yineledi Iris ve kaşlarının arasındaki küçük endişe kırılgılığı yumuşadı. Olive'i yeniden sağlığına kavuşturmaktan bahsettiklerini biliyordu ama kendini, birlikte olmanın daha fazla şey ifade etmesini dilerken buldu.

Boğazını temizledi ve elinin hâlâ Iris'in yüzünde olduğunu fark etti. Elini bıraktı ve ikisi de o anın etkisinden kurtuldu.

"Tamam, pekâlâ. Her şey sırayla. Kanepeye doğru yürüdü ve yavaşça kenarına oturdu. Elinin tersini Olive'in alına koydu. Korkutucu derecede ateşliydi. Iris'in çıldırmasına şaşmamalı. "Hey Olive, ateşiniölçeceğim, tamam mı?"

'Gözbebeklerim acıyor,' dedi.

Iris'in yakınlarda gezindiğı yere baktı. "Gözbebekleri acıyor mu?"

Iris omuz silkti. 'Bunu söyleyip duruyor. Belki de gözlerinin arkasında bir baş ağrısı olduğunu kastetmiştir diye düşündüm.

"Başka bir yerin ağrıyor mu
dostum?" "Boynum
kaşınıyor.

"Boynun mu? Boğazını mı kastediyorsun?"

Olive cam gibi gözlerle ona baktı. Tanrım, ne olduğunu bile bilmeyen bir insana nasıl yardım edecektin?

kendi vücut parçaları?

"Hadi ateşini ölçelim. Iris ağızdan alınan termometreyi yıkarken o koltuk altı termometresini çıkarıp kolunun altına sıkıştırdı. İkisini de denediler ve ikisi de Olive'in ateşi olduğunu söyledi.

'Bir-oh-üç nokta sekiz! Bu gerçekten kötü, değil mi? Iris küçük dijital ekrana bakarken tısladı.

"Google yüksek ateşin çocuklarda yetişkinlerden daha yaygın olduğunu söylüyor," dedi telefonuna bakarak. 'Ona Tylenol verelim. Alnına da soğuk kompres yapabiliriz. Sıvı alıyor mu?" diye sordu Iris bir bezi ıslatmak için aceleyle mutfığa giderken.

". Gerçekten bir şey istemedi.'

"Hey, Olive," dedi Archer, tekrar yanına oturarak. 'Kendini daha iyi hissetmen için biraz ilaca ihtiyacın var. Ve biraz da meyve suyu, tamam mı? İlaçları ve bir ağız dolusu portakal suyunu içebilmesi için onu ayağa kaldırmayı başardı. "Yakında kendini daha iyi hissedeceksin evlat," dedi , saçlarını yüzünden çekerek. Çok küçük ve zavallı görünüyordu ve onu böyle görmek fiziksel olarak acı veriyordu. Bundan nefret ediyordu. Ve bunu onun için ortadan kaldıramamaktan da nefret ediyordu.

Ebeveyn olmanın bu kadar büyük bir kısmının çocuğunuzun mücadeleleri karşısında çaresiz hissetmek olduğunu hiç bilmiyordu.

"Benimle oturur musun? Olive sordu.

"Evet, tabii ki yaparım. Yastıkların yerini değiştirdi ve Olive başını onun kucağına koyarak kıvrıldı. En azından onu rahatlattığını umarak sırtında yavaş daireler çizdi. Bunun yeterli olmasını umuyordu.

Kafasını kaldırdığında, Iris yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Yüz hatlarını çabucak düzeltti ama

çok geç. Archer onun kendisine nasıl baktığını görmüştü. Hayır, ona değil, ona ve kızına, sanki her ikisine karşı da profesyonel duygulardan daha fazlasını hissediyormuş gibi.

Ve Archer kendini onun bunu yapmasını umarken buldu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Modern tıp için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Iris, şarap kadehini Archer'ınkiyle tokuşturarak.

"Şerefe.

Iris mutfak adasındaki her zamanki yerine rahat bir nefes aldı. Tylenol, Olive'in ateşini düşürmek için işe yaramıştı ve öğleden sonra The Price is Right, tavuk çorbası ve yeni boyama kitabında bulabildiği çileklere en yakın yiyecek olan balkabaklarını boyadıktan sonra, Vicks ile yağlanmış, daha fazla ilaç verilmiş ve yatağında huzur içinde uyuyordu. Iris günü sağ salim atlattıklarına inanmakta güçlük çekiyordu.

Bugün tam anlamıyla boktan bir dadılık yapmıştı ve Archer eve gelmeseydi ne yapacağını gerçekten bilmiyordu. Anlaşıldığı kadarıyla başından beri haklıydı. Çocuklar ürkütücü ve kafa karıştırıcıydı ve bir çocuğa bakmakla hiç işi yoktu.

Bu da istifa etmesinin yarı sebebiydi.

Diğer nedenler ise Archer'ın Olive'in alnındaki saçları taramasını izlediğinde yaşadığı aynı derecede dehşet verici ve kafa karıştırıcı duygulardı.

iyi olacaktı. Henüz inanmasa da o kadar iyi bir babaydı ki. Ne yaptığını bilmesede eve gelmiş ve o küçük kızla ilgilenmişti. Ve bu Iris'in içinde bir şeyler yapmıştı. Korkutucu bir şey. Geldiğinden beri Archer'la ilgili hissettiği tüm o azgın duygulardan çok farklı bir şey.

Bu onu yumuşak ve hassas hissettirdi.

Ve çocuğu olan bir adama karşı bu kadar şefkatli ve yumuşak davranamazdı. Bakmak için fazla korkutucu olduğuna çoktan karar verdiği bir çocuk, yani tam daire, hepsi kötü bir fikirdi ve bir an önce buradan gitmesi gerekiyordu.

Kendini güçlendirmek için şarabından bir yudum daha aldı. "Archer...

"Evet?" Şarabından başını kaldırdı ve bitkin görünüyordu. Bugün bir adım öne çıkmıştı ama o da endişeliydi.

"Ben... uh...

Belki de bırakmak için çok kötü bir zamandı. Onu şimdi terk etmek çok boktan olurdu, değil mi? Olive'in hastalığının ortasında ona yeni bir bakım bulmak için çabalaması gerekecekti.

Belki de bu hassas duyguları birkaç hafta daha bastırabilirdi.

'Eve gelmen için seni aramak zorunda kaldığım için üzgünüm. Topu gerçekten düşürmüşüm gibi hissediyorum.'

"Iris, çocuklarla çok fazla deneyimin olmadığını biliyorum.

"Ben... şey...

Onu durdurmak için bir elini kaldırdı. 'Ve yine de seni işe aldım. Olive'in tam da ihtiyacı olan şey oldun. O daha mutlu.

O

Benimle konuşuyor,' dedi biraz gülerek. "Bugün uyuyakaldığında elimi tuttuğunu gördün mü?"

Ondan bahsederken yüzü değişti. Artık bitkin değildi. Neredeyse parlıyordu.

Kahretsin, yine o hassas şey vardı.

"Gördüm. Bugün onunla harika bir iş çıkardınız.

"Teşekkürler. Gülümsemesi derinleşti. "Tamamen boşa kürek çekiyordum. Ama sensiz yapamazdım.

Iris alay etti. 'Baban, çocuk doktorun ve WebMD vardı. Bence sensiz de iyi olurdun. Aslında bugün paniğe kapılıp hemen destek çağırmaktan başka bir şey yapmamıştı.

"İyi. Omuz silkti. "Bunu sensiz yapmak istemezdim.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Tehlike, Iris!

Kendine rağmen gülümsedi ve o hassas nokta büyüdü.

"Kreplerden bıktım," dedi. 'Bu akşam bize gerçek bir yemek yapayım dedim.

"Gerçek yemek kulağa geliyor. Arkasına yaslanıp adamın yemek pişirmesini izledi, ellerine ve hareketlerindeki ustalığa hayran kaldı. Adam sarımsak ve taze maydanoz doğrarken onun kendisini hipnotize etmesine izin verdi. Sarımsak tavadaki sıcak zeytinyağına değdiğinde mutfak kısa sürede harika kokmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu mutfağı dolduran cızırtı sesi üzerine.

"Aglio e olio," diye cevap verdi külot eriten bir İtalyan aksanıyla. Bu kesinlikle hiçbir şeye yardımcı olmadı.

"Bunu benim için tercüme edecek misin yoksa tahmin etmeme izin mi vereceksin?"

'Zeytinyağlı ve sarımsaklı makarna. Aslında çok basit.'

"İtalyanca'da her şey kulağa daha hoş geliyor. Iris hüzünle içini çekti. Hiçbir zaman seyahat edecek kadar parası olmamıştı ama bir gün ziyaret etmek istediği yerlerin bir listesi vardı. İtalya ilk beşte yer alıyordu.

Gülümsedi ve gamzesi derinleşti. "Anlaştık.

Makarna suyu kaynadı ve içine bir avuç spagetti ve büyük bir tutam tuz attı.

"Sadece Fransız yemekleri pişirdiğinizi sanıyordum?

'En son çalıştığım restoran Fransız restoranıydı. Ama pek çok yerde çalıştım. İtalya'da bir yıl geçirdim.

"Bu inanılmaz olmalı.

"Öyleydi. Yediğim en iyi deniz ürünüydü.'

"Biliyor musun," dedi Iris, sesindeki alaycı ton geri geldi çünkü kendini tutamıyor gibiydi. 'Northville'deki Pasta Sarayı eleman arıyor. İtalyan yemekleri konusunda bu kadar tecrübeli olduğun için eminim seni aralarına almaktan heyecan duyacaklardır.

Archer ona sanki popüler bir İtalyan restoran zincirinde çalışmasını değil de çöpten yemek yemelerini önermiş gibi baktı. "Orası İtalyan yemeği servis etmiyor.

Iris gülmemek için kendini zor tutuyordu, ama yüzünü asmamak için de mücadele ediyordu. "Emin misiniz? Öyle olduğunu düşünüyor gibiler.'

Yüz ifadesi karardı. 'O yemeğin ne olduğunu bilmiyorum. öyle.'

Iris kıkırdadı. "Kabul etmelisin ki, insanlar o ekmekler için muzlar.'

"Hiçbir şeyi itiraf etmek zorunda değilim. Küçük bir kupa aldı ve makarna suyunu sarımsak ve yağla birlikte tencereye koydu. Iris ilgiyle izledi. Onu yemek züppesi olmakla suçlayacaktı ama her şey o kadar güzel görünüyor ve kokuyordu ki onunla alay etmek artık saçma geliyordu. Spagettiği süzdü ve onu da tavaya atarak makarnayı yağ ve sarımsakla kapladı. Iris'in midesi beklentiyle homurdandı.

Dolaptan iki düz beyaz kâse aldı ve her kâseye mükemmel bir makarna yuvası yerleştirdi, her porsiyonun üzerine biraz taze maydanoz ve parmesan peyniri serpti. Iris içine girip sonsuza dek o makarna yuvasında yaşamak istedi.

"Çok güzel görünüyor," diye neredeyse inliyordu. Bu adama ve makarna yapma becerisine lanet olsun! Onun sevimli babalığına direnmek bir şeydi, ama koca bir kase karbonhidrat ve peynir servis etmek tamamen başka bir şey olacaktı.

"Buon appetito.

"Tanrım, dostum. Bana sadece yemeği ver ve kes.'

Archer sırttı ve kaseyi adanın öbür ucuna kaydırıldı.

Beklendiği gibi, yemek inanılmazdı. Delicesine iyiydi. O kadar iyiydi ki bir saat önce Iris 'istifa ediyorum' konuşmasını planlarken şimdi bu adama ve yemeklerine olan sonsuz aşkını ilan etmeyi düşünüyordu. Endişe vericiydi.

Ama bu stresli günden dolayı tok ve yorgundu ve yemek, şarap ve Archer'ın gamzesi arasında, çok uzun zamandır hissetmediği rahat bir hoşnutluğa kapılmıştı. Belki de Josie'nin mutfağında bir yandan komşusunun yemek pişirmesini izlerken bir yandan da Archer'la sohbet ettiği o günlerden beri.

Annesinin son erkek arkadaşından doğum günü için istediği bisiklete kadar her şey hakkında.

İnsanlar bu yüzden mi bir partner istiyordu? Zor bir günün sonunda birlikte bir şeylerin üstesinden geldiklerini hissetmek? Bunun güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı. Her zaman annesi, teyzesi ve kuzeni vardı. Yeni kariyerler toplar gibi arkadaş toplamıştı. Ama belki bir ortağı olması farklı olabilirdi.

Burada oturup Archer'la gülüyor ve içiyorduk. Bütün gün hasta bir çocukla ilgilendikten sonra ... bu belki de kendini isterken görebileceği bir şeydi.

Bir gün.

Bugün

değil.

Çünkü bugün hâlâ onun patronuydu. Ve bugün Olive'i incitmek istemiyordu. Ve hâlâ bu sorumluluğu tam zamanlı olarak almak isteyeceğine ikna olmamıştı.

Bugün, dokuz yaşındayken Bex'in bisikletinin gidonunu devirip yüzünü kaldırıma çarptığı günden beri en çok endişelendiği gündü. Iris eve hiç bu kadar hızlı koşmamıştı, yol boyunca gözyaşları yüzünden akmış, annesinin yardıma gelmesi için çığlık atmıştı.

'Bugün zordu,' dedi boş tabağını iterek.

"Evet, ama bir yolunu bulduk. Her zamanki pozisyonlarındaydılar; Iris adanın bir tarafındaki taburesinde, Archer da diğer tarafında durmuş, arkasındaki tezgâha yaslanmıştı. Her zamanki gibi kolları göğsünde idi.

Onun daha yakın olmasını diledi. Yapmamalıydı ama yaptı. Adanın diğer ucuna doğru eğilmesini diledi.

Son seferinde, parmağını ağzına aldığı zaman. Onun böyle şeyleri daha çok yapmasını diledi.

Yapmamalıydı. Ama yaptı.

"Yatağa gitmeliyim.

"Tamam. Archer onu izliyor, ne istediğini biliyormuş ve kendisi de biliyormuş gibi karanlık gözlerle onu inceliyordu. Ama yerinden kıınıldamadı. Kıpırdamadan durdu, sadece gözleri onu taburesinden inerken takip etmek için hareket etti.

"Yemek için teşekkürler.

"Her zaman. Sesi alçak ve derindi, kadının içinde titreşiyordu. Onun kendisini istediği kadar kendisinin de onu istediği açıktı. Ama yine de hareket etmedi.

Kendini koruyordu. Olive'i koruyordu.

Dadıyla tek gecelik bir ilişkinin ikisine de faydası olmazdı. Ve sonunda Iris'e de faydası olmayacaktı.

Güçlü ol, Iris. "İyi

geceler, Archer.

Çenesindeki kaslar titredi. "İyi

geceler, Iris.

Adam sabit durdu ama kadın odasına dönerken yol boyunca onun bakışlarının sıcaklığını hissetti.

Olive ertesi gün evde hastaydı elbette. Belli ki dinlenmek için daha fazla zamana ihtiyacı vardı ve Iris yirmi dört saat ateşsiz kalma kuralını çiğneyip okul hemşiresini kızdırmak istemiyordu. Ama Archer'ı bugün işe gidebileceğine ve hasta çocuğa kendisinin bakacağına ikna etmişti. Artık reçetesiz satılan bir sürü ateş düşürücüyle donanmıştı.

ve Olive'in çeşitli semptomlara verdiği isimleri bildiğinden ('gözlerim ağrıyor' başının ağrıdığı ve ateşinin yükseldiği anlamına geliyordu, 'boynum kaşınıyor' ise boğaz ağrısı demekti) düne göre biraz daha kendinden emin hissediyordu.

Bir de Archer bu sabah saat beşte yola çıkmadan önce ona defalarca bir telefon kadar uzakta olduğunu, Iris'in istediği zaman arayabileceğini ve lokantada ne olursa olsun eve geleceğini söylemişti.

İtiraf etmeliydi ki bu onu daha iyi hissettirmişti.

"Bu sabah şu ana kadar nasıl hissediyoruz?"

Olive, güvenilir deniz gergedanı havlusu ve OJ dolu bir fincanla kanepeye kıvrılmıştı. İçmesi için buz ve pipet kullanması gerektiği ortaya çıktı.

"Daha iyi," dedi meyve suyundan bir yudum alarak. "Okula gidebilir miyim?"

Iris onun yanındaki kanepeye oturdu. "Hayır. Bugün olmaz.

"Neden?"

"Hala hastasın.

"Bugün kendimi hasta hissetmiyorum. Olive'in yüzü çok solgundu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

'Kesinlikle hala hastasın. Üzgünüm.'

Olive'in ağzı somurtarak kapandı. "Ama bugün kütüphane günü ve şimdi yeni kitap alamayacağım.

Iris sehpanın okunmamış kitap yığınınına baktı. "Bir sürü kitabın var.

"Ama ben yenilerini istiyorum.

'Eğer seni okula gönderirsem, geri gönderirler. Kurallar böyle evlat. Bütün arkadaşlarını hasta etmek istemezsin, değil mi?'

Olive, arkadaşlarının hastalanması umurunda değilmiş gibi omuz silkti, sadece yeni kitaplar istiyordu.

"Şuna ne dersin?" dedi Iris, ne onun ne de çocuğun sinirlenmemesi için elinden geleni yaparak. "İyileştiğinde seni halk kütüphanesine götüreceğim ve istediğin kadar kitap alabilirsin.

Olive'in yüzü bu söz üzerine aydınlandı. "Gerçekten mi?

"Evet.

"Yüz elli çıkarabilir miyim? Yüz elli Olive'in şu anda en sevdiği rakamdı.

"Yüz elli taşıyabilir misin?

Olive "Muhtemelen" demeden önce bunu bir dakika düşündü.

Iris gülümsedi. 'Kendine güvenini sevdim. Şimdi meyve suyunu iç.

Gün için yerleştiler, Olive başını Iris'in kucağına koyup uyuyana kadar bütün sabah onun en sevdiği programları izlediler. Yüzü sıcaktı ama sıcak değildi, Iris bunu cesaret verici buldu. Olive'in yüzündeki bir tutam siyah saçı taradı. Terden nemlenmişti ama nedense Iris bunu eskiden olduğu kadar iğrenç bulmuyordu. Şu anda sadece Olive'in kendini daha iyi hissetmesinden ve uyuklamasından memnundu, her ne kadar Iris'in şimdi çışı gelmiş ve Olive uyanana kadar sıkışmış olsa da çünkü onu uyandırmayacağı kesindi.

Olive uykuya dalmadan önce, onun en sevdiği yemek programını izliyorlardı. Iris üç şefin sürpriz malzemelerle hazırladıkları çılgın karışımları izliyordu. Programa odaklanmaya çalıştı ama beyni ısrarla Archer'a ve onu yemek yaparken izlemeyi ne kadar sevdiğine kaydı. Dağınık saçları ve kirli sakallarıyla tezat oluşturan kusursuz doğrama ve doğrama şekli hakkında. Olive için endişelendiğinde nasıl göründüğünü.

Tamam, Iris hâlâ babasıyla ilgili sorunları olduğunu reddediyordu ama Archer'ın kızıyla ilgilenmesini izlemenin ona her türlü şeyi yapmadığını söylerse koca bir yalancı olurdu. Objektif olarak ateşliydi. Bunun evrimsel bir şey olduğundan oldukça emindi, değil mi? Sanki mağara kadını beyni şöyle diyordu: Oh, yavrusuna bakabilen bir erkek? Ateşli.

Ugh. Kendi aptallığı yüzünden neredeyse yüksek sesle inleyecekti ama kucağında uyuyan kız onu susturdu. Evrimsel dürtülerden bahsetmişken, bu yaratığın küçük şirinliği belli ki onu cezbetmek için tasarlanmıştı.

Hiçbir zaman insanların bebeklerine (hepsinin aynı görüldüğünden emindi) ya da arkadaşlarının çocuklarına bakmaya gönüllü olan biri olmamıştı, ama şimdi tam bir insan olarak tanıdığı bu çocuk, Olive, onu biraz büyütüyordu.

Her şey karmakarışık.

Bir iş yapmak için buradaydı. En başta Archer'ın bu durumda olmasına üzüldüğü ve yaşamak için makul bir yere ihtiyacı olduğu için kabul etmişti. Bunu hatırlaması gerekiyordu. Archer babasının yanında çok daha iyiydi.

departmanı, o yüzden kaçtığında o kadar da kötü olmazdı, değil mi?

Olive kucağında kıpırdandı, Iris'in bacağına biraz salya aktı. Tamam, bu hâlâ iğrençti.

Başını çevirdi ve büyük, lütfen beni yeme çünkü ben çok sevimliyim gözlerini kırpıştırarak açtı. Olive'in Iris'in orada olmasından mutluymuş gibi yaptığı küçük gülümseme Iris'in kalbini tuhaf hissettirdi.

"Selam, Iris.

"Hey, evlat. İyi uyudun mu?"

'Uyumadım.'

"Tamam, özür dilerim. Benim hatam. Az önce gözlerin kapalıydı ve böyle horluyordun..." Iris en iyi süper sesli horlama taklidini yaptı ve Olive kıkırdadı.

"Değildim.

"Kesinlikle öyleydin.

"Iris?

Öyle mi?

"Yakında annem mi olacaksın?

Bu kalp hissi daha da garipleşti. Panik ve mutluluğun tuhaf bir bileşimi vücuduna yayıldı ve Iris'in başını döndürdü.

"Ben senin dadınım, unuttun mu?"

Olive doğrulup koltukta onunla yüzleşti. "Evet, ama sen bir çeşit anne gibisin.

Iris kaşlarını çattı. Bunu nasıl açıklayacaktı? "Baban isteyken seninle ilgileniyorum tatlım, ama ben anne değilim.

"Ama . . . "Ben...

şey...

'Çünkü okuldaki Addison babasının tekrar evlendiğini ve şimdi iki annesi ve bir babası olduğunu söyledi ve benim artık bir annem bile yok ve bu gerçekten adil değil. Eğer yeni babamla evlenirsen o zaman bir annem ve bir babam olur ve bu da adil olur.

Oh, Tanrım.

"Aileler gerçekten de bir sayı oyunu değildir.

Olive kaşlarını çattı.

"Demek istediğim," diye devam etti Iris. 'Önemli olan her şeyden ne kadarına sahip olduğun değil, seni seven insanların olması. Ve bunlardan bazılarına sahip olduğunuz sürece, bir aileniz var demektir. Bir babanız, bir büyükanneniz ve sizi çok seven tüm o yeni büyükanne ve büyükbabalarınız var ve bu harika bir şey.

"Peki ya sen? Sen de benim ailemdensin, değil mi?

O gözler! Iris boğazında açıklanamaz bir şekilde oluşan yumruyu yuttu.

"Ben...

Ne demesi gerekiyordu? Ben personel miyim? Baban seninle ilgilenmem için bana para mı ödüyor? Bunların hiçbirisi doğru değildi. Artık doğru olduklarından bile emin değildi. Tam olarak değil. Bu küçük insanı önemsiyordu.

"Öyleyim. Ben de seni önemsiyorum Olive.'

Olive'in kaşlarının kenarları belli belirsiz kalktı.

'Ama ben senin annen değilim. Ve babanla evlenmeyeceğim.'

Kaşları yine
çatılmıştı. "Ama
olabilirsin.

'Hayır, Olive. Kesinlikle olmaz.' Bunu durdurmak zorundaydı. Elbette Archer'a karşı bir şeyler hissediyordu ama

Onunla ya da herhangi biriyle evlenme niyeti yoktu ve tüm bu konuşma annesinin çıktığı erkeklerle ilgili çok fazla anıyı ve küçük Iris'in her seferinde belki bu erkeğin yanında kalacağına dair beslediği umudu canlandırıyordu. Annesi onunla kalmayacaktı ve Olive'in bunu anlaması gerekiyordu. Bu küçük kızın umutlarını, kendisinininkiler gibi pek çok kez boşa çıkarmayacaktı.

"Ama öğretmenim asla asla deme diyor!

Iris burnunun kenarını sıktı. Ateşi düşmüş müydü? Çünkü bu çocuğun bir an önce okula dönmesi gerekiyordu.

"Bak, Olive. Anneni özlediğini biliyorum ama ben senin yeni annen olamam. Özür dilerim.' İşte. Yara bandını yırt gitsin.

Kahretsin. Gözyaşları.

Yara bandını koparmak mı?! Çocuklar bundan nefret ederdi. Daha geçen hafta Olive'in eski yara bandını çok hızlı çekip çıkarmıştı ve Olive çığlık atmış, sonra da Iris ona bir lolipopla rüşvet verene kadar ağlamıştı.

"Gel buraya. Olive'i kucağına aldı ve de biraz sakinleşene kadar saçlarına belli belirsiz rahatlatıcı sesler çıkardı. Babasıyla evlenmek mi?! Yeni annesi mi olacaktı?! Eyvah. Olaylar endişe verici bir hızla tırmanıyordu ve Iris, Olive'in kocaman gözlerine daha fazla bakarsa her şeye teslim olabileceğinden biraz korkuyordu.

Olive'i kollarında tuttuğu süre uzadıkça, bunun dünyadaki en kötü şey olmayabileceğini düşündü.

Ki bu çılgıncaydı.

Iris çocuk istemiyordu. Dadı olmak istemiyordu. Burada, bu yapışkan, terli bebeğe sarılmak istememeliydi.

Kucağında bir çocuk vardı ve yine de buradaydı, yapış yapış ve ter içindeydi ve başka hiçbir yerde olmak istemiyordu.

Sorunun Archer olduğunu düşünmüştü, ona karşı inkar edilemez çekiciliği, onu Olive'e bakarken yakaladığında hissettiği şefkatli duygular, sanki ondan hem korkuyor hem de hoşlanıyormuş gibi. Ama ya sorun çocuksa? Ya Iris Olive'e aşık olduysa?

O zaman nasıl gidecekti?

O kocaman gözlere hiçbir zaman annesi olamayacağı gibi, her gün onunla ilgilenmeyeceğini de nasıl açıklayacaktı?

Iris büyük hatalar yapmıştı. Her şeyi yanlış hesaplamıştı. Ve şimdi sıkışmıştı. Gerçek anlamda. Olive hafif nemli bir koala ayısı gibi etrafını sarmıştı.

Iris onun saçlarına gülümsedi.

Hadi ama. Dondurma aldım. Kaşınan boynuna iyi gelir. Olive hâlâ ona yapışmışken ayağa kalktı. "Ne aromalı istiyorsun?"

"Mavi bir tane istiyorum.

Mutfağa doğru yürürlerken Iris, "Mavi bir tat değildir," diye açıklamaya çalıştı.

Iris onu bir tabureye oturtup buzlukta bir dondurma alırken Olive ona, "Mavi en güzel tattır," dedi. Kendine rağmen güldü.

"Tamam. İşte mavi aromalı bir Popsicle. Tadı tıpkı yağmur ormanlarında yetişen zor bulunan mavi Popsicle bitkisine benziyor. Olive sırtıttı. "Teşekkür . Büyük bir yudum aldı.

"Seni seviyorum Iris," dedi, hâlâ masumca dondurmasını höpürdeterek. Sözleriyle Iris'in içini parçaladığının farkında değildi.

Ayaklarını taburenin altında mutlu bir şekilde sallayarak 'Ve mavi dondurmaları seviyorum' diye şarkı söyledi.

"Beğenmene sevindim," dedi Iris, kalanını yutarken. Bu sadece bir işti. Sahip olduğu ve bıraktığı diğerleri gibi bir iş. Ve sonunda bunu da bırakacaktı.

Ama henüz değil.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ertesi Çarşamba Archer işten döndüğünde evde kimse yoktu. Olive bu hafta kendini çok daha iyi hissedip okula dönmüştü ve Archer onun ve Iris'in nerede olduklarını merak ediyordu. Iris bazen onu kitapçıya ya da yüzme pratiği yapması için havuza götürüyordu ama genellikle nerede olacaklarını Archer'a mesajla bildiriyordu.

Eşyalarını kapının yanına bıraktı ve Olive'in artık tanıdık gelen kıkırdamasını arka bahçeden duyduğunda mutfağa doğru ilerledi. Bu sesi duymak hâlâ kalbinin göğsünde çarpmasına neden oluyordu.

O bahçeye çıktığında Olive yerdeki koltuğundan sıçradı.

"Sürpriz!" diye bağırarak onun kollarına atladı. "Vay canına! Bütün bunlar da ne?" diye sordu.

"Piknik! Olive onun kollarına atıldığı gibi hızla kollarından kurtuldu ve onu çimlerin ortasına kurulmuş battaniyeye götürdü. Bir ay boyunca yağan yağmurun ardından güneş nihayet onları şerefleştirmişti ve öğleden sonra güneşinin altında çimler koyu yeşil bir renk almıştı. Her şey taze ve yeni kokuyordu. Burayı her kim kiraladıysa

Onlardan önceki ev görünüşe göre çok yıllık bitkiler ekmişti ve avlu çiçeklerle kaplıydı, önce nergisler ve şimdi de laleler. Çit boyunca bir küme süsen bile vardı.

Güzel insan Iris ona gülümseyerek oturdu.

"Evine hoş geldin," dedi. Ve bu doğru hissettirdi. Burada ikisiyle birlikteyken kendini evinde gibi hissediyordu. Daha iki ay öncesine kadar ön basamakta durup içeri girmeden önce kendine moral konuşmaları yapmak zorunda kalan bir adamdan gelen bu düşünce ne kadar da çılgıncaydı.

"Iris bugünün piknik için mükemmel bir gün olduğunu çünkü baharın ilk ılık günü olduğunu söyledi ve pazarda yerel çilekler buldu ve biz de çilekli kurabiye yaptık!

"Vay canına," dedi Archer gülerek, Olive'in battaniyenin etrafında dans ederken az önce boşalttığı tüm bilgileri özümsemeye çalışarak.

"Evet. Bugün sizin için yemek yaptık şef," dedi Iris göz kırparak ve Tanrı'ya şükür Olive buradaydı çünkü Iris'i bu battaniyeye yaslayıp her yerinden öpme arzusu bugün çok güçlüydü. Olive sanki biliyormuş gibi ona sırıttı.

"Bunların hepsi çok lezzetli görünüyor. Bakışlarının piknik şöleninden Iris'in uzun bacaklarına ve yumuşak kıvrımlarına kaymasına engel olamadı. Aynı derecede lezzetli bir kızarıklık boynuna doğru ilerledi. Iris'i pijamaları ya da yoga pantolonu ve atletten oluşan iş üniforması dışında bir şeyle nadiren görürdü.

Ama bugün, bu muhteşem güneşli Mayıs gününde, Iris çilekli ve beyaz puantiyeli lacivert bir elbise giyyordu. İnce askıları omuzlarını sıyrıyordu ve saçları başının üstünde bir topuzla sarılmıştı.

boynunun uzun çizgisi. Gül sarısı saç telleri güneş ışığında parlıyordu.

Kesinlikle yenilebilir görünüyordu.

Ama kızı buradaydı ve ona yaptıklarını göstermek için çok heyecanlıydı ve Archer dikkatinin dağılmasına şükreliyordu çünkü artık Iris Fraser'ın yanında iyi ve sorumlu kararlar vereceğine güvenemezdi. Muhtemelen hiçbir zaman da olamayacaktı.

"Bana nasıl yaptığını anlatacak mısın?" diye sordu çilekli kurabiye tabaklarından birini alarak. Tabak beyaz ve zarifti ve küçük mavi çiçeklerle kaplıydı. Archer bunların nereden geldiğini merak etti.

"Iris sana söylemememi istedi. "Gerçekten mi? Nedenmiş o?"

Iris gözlerini devirdi. "Çünkü bize şef gibi davranacak ve çabalarımızı küçümseyeceksin.

'Asla yapmam! Bunlar da çok lezzetli görünüyor. Çilekli kurabiye yapmanın pek çok yolu vardı ama onlar geleneksel New England yolunu seçmişlerdi: tatlı bisküviler, çırpılmış krema ve sulu çileklerle kaplanmıştı. Çatalını batırdı ve mükemmel bir ısırık aldı; bisküvi, meyve ve krema eşit parçalardı.

Dramatik bir etki yaratmak için gözlerini kocaman açtı. "Liv, bunlar harika. Onun adını kısaltmaya başlamıştı ve bu iyi hissettiriyordu. Sanki gerçek bir aile oluyorlarmış gibi hissediyordu.

Kızı . "Öyle mi?!" "Evet. İyi iş çıkarmışsın.

"Iris fırın kısmında yardımcı oldu.

Iris sırtarak, "Sadece yardımcı şef olarak görevimi yapıyorum," dedi.

"Yani, bana gerçekten sırrını söylemeyecek misin?" diye sordu.

Olive Iris'e baktı ve Iris omuz silkti. 'Sanırım ona söyleyebilirsin. Zaten hayatında yeterince gizli tarif var.

Archer kıkırdadı. "Bana acıdığın için teşekkürler.

Olive daha yakına eğildi. "Bisküvi ve krem şanti için bir kutu içinde bir karışım kullandık.

Archer eğildi ve fısıltıyla karşılık verdi. "Tadı benim çilekli kurabiyemden daha güzel.

"Gerçekten mi?

"Evet. Olive'in burnuna bir öpücük kondurdu. "İyi iş, şef.

Olive'in daha büyük gülümsemesinin mümkün olduğunu düşünmüyordu ama bir şekilde bunu yapıyordu. Iris'e baktığında o da ona gülümsüyordu. Sadece onun bakmadığını düşündüğü zaman yaptığı o yumuşak gülümseme. Onun en sevdiği gülümseme. Şakacı ya da yaramaz olmayan bir gülümseme.

Onun gerçek duygularını gösterdiğini düşündüğü, umduğu.

Başka tarafa baktı. 'Vay canına, Olive. Şimdi bir tane denemek için ölüyorum.

Hep birlikte pastalarına yumuldular ve narin çay fincanları içinde pembe limonatalarını yudumladılar. Archer Olive'in elbisesine ve piknik sürprizi fikrine iltifat etti ve Olive ona gününü anlattı, Iris de araya ilgili ayrıntıları ve güneş altlarındaki toprağı ısıttı, çiçekler açtı, kuşlar cıvıladı ve Archer bir kez daha hayatının altüst olduğunu hissetti.

Çünkü bundan hoşlanıyordu.

Eve erken gelmeyi severdi. Olive'le konuşmayı seviyordu. Lanet güneşin altında piknik yapmayı seviyordu. Bunu, ulaşılabilir bir kariyer hedefi için çabalamaktan ve zorlamaktan çok daha fazla seviyordu. Bu gün, bu hayat, sanki bir

farklı bir başarı türü. Onun mükemmelliğini değil, sadece varlığını gerektiren türden.

Ve yanında oturan Iris'i gerçekten seviyordu. Güneşin alçaldığı ve havanın soğuduğu saatlerde vücudunun ona yaslanması hoşuna gitmişti. Onu kendine yaklaştırmak, kolunun altına almak istiyordu. Olive'i yatağa birlikte yatırmak ve günlerinden konuşmak istiyordu.

Bir zamanlar sadece hedeflerini düşünen adam. En iyi olmayı. Mükemmellik hakkında. Kendisi hakkında. Şimdi sadece en sevdiği kızlarla güneşli bir öğleden sonra pikniği istiyordu.

Bu nasıl bir sürprizdi?

'Tamam, güzel. Şimdi yüzünü suya sokma alıştırmaları yapacağız,' dedi Iris havuzu işaret ederek. Archer işten erken çıkmış, Olive'in Iris'le yüzme dersinin bir kısmına yetişmek için Y'ye koşmuştu. Gerçi kızlar onu henüz fark etmemişti. Havuzda sadece ikisi vardı ve Iris'in sesi büyük alanda yankılanıyordu.

Olive, Iris'e aklını kaçırmış gibi baktı. "İstemiyorum.

"Güven bana, bu çok önemli.

"Hayır, öyle değil. Yüzümü böyle yukarı kaldırarak yüzebiliyorum, bak. Olive küçük yüzünü suyun üstüne çıkararak sıgılığın etrafında kulaç attı ve Archer kahkahasını bastırmak zorunda kaldı.

"Güzel, ama ya istersen?" "O zaman beni yakalarsın.

Olive'in Iris'e duyduğu körü körüne güven kalbini kabarttı. "Ya tek başına atlamak istersen?

Olive başını salladı. "İstemiyorum.

"Bence en azından denemelisin..." Iris başını kaldırıp Archer'ın kapının yanında oyalandığını görünce sözlerini yarıda kesti.

"Hey. Elini utangaç bir şekilde salladı. 'Umarım gelmemde bir sakınca yoktur. Olive'in dersinin bir kısmını görebilmek için biraz erken çıktım.

İşten erken çıktı. Bu onun için muazzam bir ifadeydi ve Iris'in yüzündeki ifadeye bakılırsa o da öyle düşünüyordu. Ama son birkaç hafta içinde her şey yerli yerine oturmuştu. Olive'le birlikte olmuştu. Bu doğrudu ve artık bunu biliyordu. Baba olmak istiyordu. Bu hayatı istiyordu.

"Elbette sorun değil," dedi Iris, yüzünde hafif şaşkın bir ifadeyle onu incelemeye devam ederek. Olive onu karşılamak için merdivenleri tırmandı.

"Hey, Liv.

Bacaklarının etrafından ona sarıldı ve ıslak vücuduyla pantolonunu tamamen ıslattı.

"Beni yüzerken görmeye mi geldin?" diye sordu, ona öyle hayranlıkla bakıyordu ki Archer, Iris'in çocuğuna baktığında yüzünün yumuşayıp yapış yapış olduğu konusunda haklı olduğundan emindi. Bu noktada çocuk resmen bir su birikintisine dönüşmüştü.

'Evet, ne öğrendiğine bir bakayım,' dedi kollarını dizlerinden ayırarak.

"Tamam ama Iris'in beni yakalaması gerek," diyerek havuzun kenarına geldi ve ayak parmaklarını kenara dizdi.

Iris yaklaştı, vücudu bel derinliğindeki sıgılıktaki sudan yükseliyordu ve Archer dersin geri kalanından izin almak zorunda kalabileceğinden korktu. Kız muhteşemdi. Elbette öyleydi. Her zaman öyleydi. Ama o

bir mayo içindeydi ve vücudu şu anda bunu fark etmemesi gerektiği gerçeğini tamamen görmezden geliyordu.

Bakışları onun çıplak kollarına, sırf kendisi giydiği için son derece seksi olan o faydacı mayonun içindeki göğüslerinin kıvrımlarına takıldı. Kız boğazını temizleyene ve dikkati Olive'e geri dönene kadar onun görüntüsü üzerinde oyalandı. Doğru ya. Bunun ne yeri ne de zamanı. Gizlice pantolonunu düzeltmeye çalıştı ama Iris onu yakaladı, pelüş dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı.

Başını ona doğru salladı ve Olive'e döndü. Tamam, Olive. Bir... iki... üç...'

Küçük kız kendini havaya fırlattı ve Iris onu yakaladı, başının suyun altına inmesine izin vermedi. Kız havuza indiğinde Archer'ın nefesi kesildi ama o da Iris'e güveniyordu. Hem de tamamen. Onun Olive'i güvende tutacağını biliyordu.

"Bunu gördün mü? Olive merdivenlere doğru kuçu kuçu giderken seslendi.

". !' 'Tekrar yapacağım.'

Tekrar tekrar zıpladı ve her seferinde Iris onu yakaladı ve Archer tezahürat yaptı ve belki Olive iyi olacakmış, belki de küçük kalbindeki bir şeyi onarmışlar gibi hissettim.

"Selam Liv. Sanırım yüzünü suya sokmaya hazırsın,' dedi havuzun kenarına çömelerek.

Burnunu kırıştırdı. "Hiç sanmıyorum.

"Yapabilirsin," dedi Iris ona. 'Ve ben buradayım. Bana ihtiyacın olursa seni hemen alırım.

Archer, Iris'in saklamaya çalıştığı gülümsemeyi yakalayarak, "İhtiyacınız olursa ikinizi de alırım," dedi.

Olive ikisinin arasına baktı ve Archer, Olive'in belki de onlara güvendiğini fark ettiği andaki değişimi hissedebiliyordu.

"Tamam," dedi yavaşça. "Ama tam orada kalmalısın. Havuzun kenarını işaret etti.

Archer, "Dev bir sıçrama yapıp beni sıırıslıkla etsen bile kıpırdamayacağım," diye onu temin etti.

"Oh, bu iyi bir fikir," dedi Iris. 'Bakalım babanı sıçratabilecek misin?

Olive'in yüzü bu fikir karşısında muziplikle aydınlandı.

Geri sayımı bırakarak, Archer daha ayağa kalkmadan kendini suya bıraktı ve onu tamamen ıslattı.

Yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle sudan fırladı. "Seni yakaladım mı?!

Archer saçlarındaki suyu silkeledi. "Kesinlikle yaptın.

'Yaşasın! Bunu tekrar yapacağım.

"Harika," diye homurdandı Archer, ama Iris gözüne takıldı, yüzünde Olive'inkiyle eşleşen kocaman bir gülümseme vardı ve her şey ıslak kıyafetlere değmişti.

Dersleri bittikten sonra kızlar kuru giysilerini giydiler ve Archer'la lobide buluştular.

Arabaya doğru yürürlerken Iris'in omzunu dürterek, "Geldiğime gerçekten çok sevindim," dedi. "Siz harika bir öğretmensiniz.

"Harika bir motivasyon sağladınız," dedi gülerek.

"Bir dahaki sefere gelir misin baba? Olive, otoparka doğru yürürlerken onun elini tutarak sordu.

Baba.

Onun elini tutuyordu.

Bir sonraki derse gelmesini istiyordu. Nasıl hayır diyebilirdi ki?

Iris'i tekrar mayoyla görme şansını için aptal olması da cabası.

Yirmi Beşinci Bölüm

II

Bu akşamki krep menüsünde ne var şef? Iris, Olive'i yatağına yatırdıktan, ona fazladan masallar okuduktan, yatak odasının köşesinde yaşayan örümceği yakalayıp serbest bıraktıktan ve ona taze su getirdikten sonra mutfağa girerek sordu. Bu bir bütündü. Olive bazen Iris'in yapması için ısrar ediyor, bazen Archer'ın yapmasını istiyor, bazen de Iris'i rahatsız edecek kadar evcimen bir şekilde birlikte yapmalarından hoşlanıyordu. Yatma zamanı prosedürüne bir saat önce başlamışlardı ve Iris, Olive'in yerinde kalacağına sadece biraz ikna olmuştu.

Archer mutfak adasının arkasındaki her zamanki yerindeydi, iş çıkışı giydiği, Iris'i tamamen vahşi gösteren gri eşofman altı ve dar bir tişörtten oluşan kıyafeti içindeydi ama yemek yapmak yerine iki hafta önceki kasaba toplantısından aldığı notları okuyordu.

"Sadece bundan sonra ne deneyeceğimi anlamaya çalışıyorum. Kaşlarını çattı. "Gerçi bu fikirlerin yarısı insanların menüde görmek istediği yeni şeyler. Kadın taburesine kayarken ona baktı. "Bana doğruyu söyle. Bütün bu kasaba benimle dalga mı geçiyor? Sanki orijinal bir tarif varmış gibi

yoksa tüm bunlar beni şehirden kovmak için bir tür şaka mı?

Iris omuz silkti. 'Bu kalabalıkta bunu söylemek zor. Muhtemelen ikisinden de biraz.

Kaşları daha da çatıldı.

"Beni yanlış anlamayın! Iris devam etti. "Orada bir yerlerde kesinlikle çok sevilen bir krep tarifi var, ama aynı zamanda muhtemelen seninle iyi bir miktar sikişme de devam ediyor," diye ekledi gülümseyerek.

'Harika,' diye homurdandı.

"Bu gece huysuzsun. İçinde giderek artan cinsel hüsranın da bu huysuzluğun nedeni olup olmadığını merak . Adamın ona bakışına bakınca, belki de haklı olduğunu düşündü. Gözleri kararmıştı ve hafif bir kızarıklık yanaklarına doğru ilerlemişti. Bakışları büyük boy tişörtünün omzundan kaydığı yerde gezinip duruyordu.

Onun bu konuda söylediklerini hatırladı. Dişlerini oradaki derinin üzerinde gezdirmek istemesi hakkında. Ve Tanrım, onun bunu yapmasını istiyordu.

Gerçekçi olmak gerekirse, Archer'la başka bir durumda tanışmış olsaydı, şimdiye kadar birlikte yatmış ve yollarına devam etmiş olacaklarından emindi. Bunca zamandır kaçınılmaz olandan kaçarak doğalarıyla savaşıyorlardı ve dürüst olmak gerekirse, artık bunu yapabileceğinden emin değildi.

Belki de tüm bu olanları kafasında çok fazla büyütüyordu. Resmi bir çift olmak ve ilişkilerini tüm kasabanın ve lanet velayet avukatının önünde sergilemek zorunda değillerdi. Bu mutfakta olanlar, bu mutfakta kalacaktı.

Kimsenin bilmesine
gerek yoktu.
Özellikle Olive'in.

Archer'la takılmak bu kadar ciddi olmak zorunda değildi.

Taburesinden zıpladı ve adanın onun tarafına geldi, tabii ki bu berbat bir fikirdi ama Iris artık beyniyle düşünmüyordu. Kadınlık organlarıyla düşünüyordu. Ona daha yakın olmak isteyen, çok heyecanlı kadınlık organlarıyla.

"Senin yardımcı şefin olacağım," dedi sırtarak. "Bana ne yapacağımı öğret.

Ne yaptığığın tamamen farkındaymış ve bunun kötü bir fikir olduğunun da tamamen bilincindeymiş gibi ona baktı. Ama ona hayır demedi.

"Sana krep yapmayı öğretmemi ister misin?" diye sordu, vücudu onunkine yakındı, sıcak ve katı. Her zaman işten hemen sonra duş ve sabun ve gömleklerini yumuşacık yapan çamaşır deterjanı gibi kokardı. Muhtemelen sarhoş olduklarında içinde uyuduğu gömleği saklayacaktı.

"Evet, şef," dedi ve gözleri sevinçle parladı. 'Tamam, Iris. Sana öğreteceğim.

İkisi de kımıldamadı. Yüz yüze durup ilk kimin kırılacağını görmeyi beklediler. Bu gece ikisi de ayıktı. Şimdi olacak herhangi bir şey, ikisi de bunu seçtiği için olacaktı. Archer uzanıp Iris'in kulağının arkasına bir tutam saç sıkıştırdı, parmak eklemleri Iris'in yanağına değdi ve Iris'in gözleri dalgalanarak kapandı.

Tanrı'ya şükür.

'Bu saç beni deli ediyor,' dedi.

"Ben yemek pişirirken içmek sağlık kurallarına aykırı olduğu için mi?" diye sordu, gözlerini açtığında Archer'ın aç gözlerle kendisine baktığını gördü.

Başını iki yana salladı. 'Hayır, Iris. Nedeni bu değil.' "O zaman neden?" Sesi sadece bir nefesti.

Cevap vermeyecekmiş gibi başını tekrar salladı ama onun yerine gözlerini sıkarak, 'Çünkü onu yastığımın üzerinde görmek istiyorum; yumruğuma sarılmasını istiyorum' dedi. Tanrım, Iris. Seni çok istiyorum ve artık bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Kollarını adamın boynuna doladı ve vücudunu onunkine bastırdı. Adam yumuşak bir inilti çıkardı.

"Teslim ol," diye fısıldadı.

Gözleri hâlâ kapalıydı. Çenesindeki kaslar titriyordu. Iris nefesini tuttu.

Ve sonra elleri belindeydi, onu adanın tezgahının üzerine kaldırırken parmakları etine batıyordu. Kızın şaşkın nefesi, adamın açgözlü ve sıcak ağzı tarafından yutuldu. Bu mutfaktaki diğer her şeyi yaptığı gibi öpüyordu, mükemmellik ve tam bir adanmışlıkla.

Öpücüğü derinleştirdi, dili onunkine sürtünüyor, parmakları saçlarında geziniyordu. Ve Iris'in tek yapabildiği tutunmaktı. Bacaklarını adamın beline doladı, elleri adamın sırt kaslarında gezinirken onu kendine çekti.

Bu tişört gitmeli.

Gömleğini alttan tutup yukarı çekti, öpüşmeye sadece gömleği çıkarıp yana atacak kadar ara verdi. Ellerini, mükemmel bir şekilde birleşerek adamın vücudunu oluşturan sert kaslar ve yumuşak saçlar üzerinde gezdirdi.

Archer. Tanrım, çok ateşliydi. Bu ateşliydi. Iris eriyordu. Ya da yanıyordu. Sadece öpüşerek boşalmak mümkün müydü? Archer Baer'i öperek, belki de öyleydi. Çünkü Iris daha önce hiç böyle öpülmemişti, sanki Archer'ın son yemeğiymiş gibi. Ya da yıllarca aç kaldıktan sonra ilk kez.

Her şeyi tüketen, acil ve ısrarcıydı. Bu sadece bir öpücük değildi. Bu bir saldırıydı, haftalardır aralarında biriken tüm gerilimin serbest bırakılmasıydı

"Iris," diye inledi, uzaklaştı ve alnını onunkine yasladı.

"Sakın söyleme.

"Bu kötü bir fikir.

Bu kötü bir fikirdi. Kötü bir fikir olduğunu biliyordu ama tam da şu anda bunun neden kötü bir fikir olduğunu hatırlamakta zorlanıyordu.

Onun patronu olduğu için mi? Bu sadece daha ateşli yapıyordu.

Olive yüzünden mi? Olive öğrenmediği sürece, Iris tutamayacağı sözler vermediği sürece her şey yolunda gidecekti. Iris geceleri Archer'ı öpebilir, gündüzleri de Olive'e bakabilirdi, sorun olmazdı. Karmaşıklaşmasına gerek yoktu. Sadece bu olabilirdi, iki insan hayatları buna bağlıymış gibi öpüşebilirdi.

Olive ve Archer'ı birlikte her gördüğünde kalbinin hassas bir parçası alevlendiği için mi? Bu kolayca görmezden gelinebilirdi.

Özellikle de şu anda, Archer hâlâ parmaklarını onun saçlarında gezdirirken ve yarı çıplak vücudu ona yaslanmışken. O hassas noktayı görmezden gelebilirdi.

Onu tekrar öptü, alt dudağını ısırıldı. "Biliyorum, ama yine de devam edelim.

Gölüşü yüzünü gıdıkladı. "İşler yolunda gitmezse ne olacak?

"Ne işe yaramadığında? Bu harika sevişme seansı mı? Çünkü bence gayet iyi gidiyor.'

Archer biraz daha geri çekilerek onun yüzünü inceledi. "Sadece bir öpüşme seansı mı?

Iris gülümsedi. 'Sadece arkadaşlar arasında zararsız bir öpüşme seansı. Büyütülecek bir şey değil.' Hem de hiç önemli değil. Bu sadece 'öpüşmemiz gerekiyor yoksa patlayacağız, o yüzden yetişkinler gibi halledelim' anıydı. Başka bir şey olması gerekmiyordu.

Archer onu tekrar içeri çekerken, "Önemli bir şey değil," diye yineledi.

"Kesinlikle. Kız adamın dudaklarına gülümsedi ve adam ellerini kızın kalçalarına doğru kaydırarak onu daha da yakınına çekti, böylece kızın kalçalarının arasına girmiş oldu. Adamın sesindeki hafif hayal kırıklığını, yüzündeki bunun sadece arkadaşlar arasında bir öpüşme seansı olmasını istemediğini söyleyen ifadeyi görmezden geldi. Bunları, ona karşı olan hassas duygularını koyduğu küçük kutuya koydu ve asla düşünmek zorunda kalmayacağı bir yere, dalağının arkasına sakladı.

Archer da bunu bir kenara saklamış olmalıydı, çünkü onu tekrar öpüyordu, iyice ve coşkuyla, elleri vücudunda geziniyordu.

"Kahretsin, Iris," diye mırıldandı dudaklarına karşı. "Sen çok- Bu sadece-" Cümlelere başlayıp sonra onları daha fazla öpücükle kesmeye devam etti, düşüncesini asla bitirmedi ama yine de ne düşündüğünü oldukça açık hale getirdi. "Sana dokunmama izin verir misin?" Eli şimdi kalçasının üzerindeydi, minik şortunun altına o kadar yakındı ki Iris ona dokunmazsa yanacakmış gibi hissediyordu.

"Evet, şef," diye mırıldandı kulağının yumuşak kabuğuna karşı ve onun cevap veren iniltisine gülümsedi.

'Bunu yapmayı bırakmalısın,' dedi. "Yoksa kendimi gerçekten utandıracağım.

Iris'in kahkahası Archer'ın parmaklarının iç çamaşırının altından kaydığını hissetmesiyle aniden kesildi. Hiç vakit kaybetmedi. Klitorisini bulup başparmağıyla bastırdı ve Iris bir an için bilincini kaybetti.

"Vay anasını Archer," diye nefes aldı ve sırtıma sırası ona geldi.

"Böyle mi?

"Evet, böyle ve..." sesi titriyordu, "ve daha fazla ve..." Kalçalarını bir o yana bir bu yana biraz oynattı ve Archer hemen yakaladı, başparmağını soldan sağa doğru biraz daha baskıyla hareket ettirdi ve, kahretsin, bu çok iyiydi. Bu adam dalga geçmiyordu.

Iris'in iniltisi, saatin henüz erken olmasına, mutfağın ortasında olmalarına ve koridorun sonunda uyuyan bir çocuk-umarım, lütfen İsa- olmasına rağmen çok yüksekti. Tanrım, bu gerçekten kötü bir fikirdi, ama zevk tüm uzuvlarına sızıyordu, kıvılcımlı ve sıcaktı ve şimdi duramazlardı!

Archer onun ağzını kendi ağzıyla kapattı, iniltilerini, soluklarını ve iç çekişlerini yuttu ve o el, Iris nefes alamaz, düşünemez ya da bunun kategorik olarak berbat bir fikir olduğunu umursayamaz hale gelene kadar daha sert ve daha hızlı ilerlemeye devam etti.

"Benim için gel, Iris," diye mırıldandı, alnını onunkine dayadı ve Iris inledi, zevk o kadar hızlı, keskin ve ani gelişti ki, Archer onu tekrar öpmeseydi, komşuları uyandıracak kadar yüksek sesle çığlık atacaktı.

"Biliyordum," dedi, nefes nefese ve titreyerek uzaklaşırken. "Neyi biliyordu? Archer sordu, parmakları hâlâ onu okşuyordu,

Şimdi yavaş ve yavaşça ve Iris onun dokunuşu altında titredi.

"Bu ellerin her türlü şeyi yapabileceğini biliyordum.

Archer'ın gülümsemesi büyüdü, başparmağını tekrar aşağı bastırdı ve Iris'in vücuduna ikinci bir zevk dalgası gönderdi. Nefes nefese kaldı ve bir elini ağzına kapattı, bacakları tezgâhın üzerinde titriyordu.

Elini çekip parmaklarını yaladığında, iniltisi neredeyse onunki kadar yüksekti, Iris neredeyse eriyerek tezgâhtan düştü.

"Bu kötü bir fikirdi," dedi, kadının hâlâ tezgâhın üzerinde gevşek bir şekilde durduğu yere bakarak.

Öyle olduğunu biliyordu, ama yine de orgazm sonrası durumundayken duymak berbattı. "Öyle miydi?

"Evet," sesi boğuk çıkmıştı. "Şimdi seni tattım, daha fazlasını istiyorum.

Iris'in vücuduna sıcaklık doldu. "Oh.

Archer başını sallayıp bir adım geri çekildi ve Iris hemen onun kalçalarının arasındaki sıcaklığı özledi.

"Yine de bu çok riskliydi," dedi. 'Olive her an ortaya çıkabilirdi.

"Ergen olmak gibi bir şey ama tersi.

Archer'ın kafası karışmış görünüyordu.

"Ailenin seni kanepede öpüşürken yakalamasından endişelenmek gibi, ama şimdi biz senin çocuğunun bizi yakalamasından endişeleniyoruz. Ve Olive'in babasını mutfakta öpmek muhtemelen onun 'asla evlenmeyeceğiz' argümanı için pek bir şey yapmazdı.

"Doğru. Archer acı dolu bir kahkaha attı. "Ve bizi yakalarsa terapi seanslarını iki katına çıkarmayı göze alabileceğimi sanmıyorum.

"Tamam," dedi Iris, titreyen bacakları üzerinde tezgâhtan aşağı zıplayarak. Archer elini dirseğine koyarak onu sabitledi. "Özür dilerim, yapmamalıydım-

"Özür dileme. Sözleri sert ve kesindi.

"Peki ya sen? Iris, eşofmanının önünü işaret etti; eşofmana baskı yapan belirgin ereksiyon nedeniyle artık normalden daha da müstehcendi. Oldukça belirgin.

Başka tarafa bak, Iris!

Archer ona hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Duş için daha fazla yakıt sanırım.

Iris'in gözleri büyüdü.

"İyi geceler, Iris," dedi ve dönüp koridorda yürümeden önce dudaklarına yakıcı bir öpücük daha kondurdu. Yatak odası yerine banyoya girdiğinde, Iris tezgâha yaslanmak zorunda kaldı. Bacakları yine güçsüzleşmişti.

Her nasılsa mutfak tezgahındaki o yoğun orgazm yeterli olmamıştı ve şimdi Archer'ı duşta düşünmek, onu düşünmek...

Bu çok fazlaydı.

Yatma vakti, Iris.

Uyumakta iyi şanslar.

Yirmi Altıncı Bölüm

"İyi misin, şef? Cyrus'un sorusu Archer'ı hayalinden . İş için pek de uygun olmayan hayalinden.

Boğazını temizledi. "Evet, tamam.

Cyrus sırtıttı. "Gerçekten mi? Çünkü az önce o krep tabağını salata sosuyla kapladın.

Archer önündeki dağınıklığa baktı. "Kahretsin. Mahvolmuş kahvaltıyı çöpe attı. "Başka bir parti alabilir miyim?

"Evet, şef. Cyrus kıkırdadı. "Neden dikkatin bu kadar dağınık?

Ne değil, kim. Mutfak tezgâhı olayının iki gün geçmişti ve Archer o zamandan beri Iris'i düşünmeyi bırakmamıştı. Ağzı, sıcaklığı ve çıkardığı sesler. Tanrım, onun sesleri, o soluk alıp vermeler ve inlemeler kafasının içinde dönüp duruyordu. Gününün müstehcen bir film müziği. O zamandan beri onunla neredeyse hiç konuşmamış, Olive'i gündüzleri aralarında bir tampon olarak tutmuş ve geceleri ona katılmak için dışarı çıkma ihtimaline karşı krep yapmayı bırakmıştı. Eğer gelirse ne yapacağını bilmiyordu.

Iris'i artık birçok yönden istiyordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı, kesinlikle bunları aşçısına açıklamak niyetinde değildi.

"Ah," dedi Cyrus bilmiş bir baş hareketiyle, ızgaranın üzerine biraz daha hamur dökerken. "Bu bir kadın.

"Öyle değil... öyle değil.

Yaşlı adam kıkırdadı. "Tamam, tabii. Hava durumunu düşündüğün için bu sabah üç tabağı mahvettin.

"Sadece şu lanet krepleri yap, şef.

Cyrus bir kahkaha daha atarak başını salladı. "Evet, şef.

'Hey, şef, belediye başkanı üçüncü masada. Sizinle konuşmak istiyor,' dedi Jess çift kapıdan mutfağa doğru kayarak gelirken.

Archer onun yanından geçerken, "Yavaşla," diye bağırdı. Jess ona sahte bir selam verdi. "Cyrus, şu krepler!" diye bağırdı mutfaktan çıkarken, boktan ve sinirli ruh halinin acısını personelinden çıkardığının farkındaydı ama kendini durduramıyordu. Ve şimdi de belediye başkanı onunla konuşmak istiyordu. Eğer adam kutsal kreplerle ilgili son girişimi hakkında bir not daha alırsa Archer kendini tamamen kaybedebilirdi.

Iris'i istiyordu. Kötü bir şekilde. Ve olması gerekenden çok daha fazla şekilde. Ve bu konuda ne yapacağını bilmiyordu ve bu da onun pislik eğilimlerini ortaya çıkarıyordu.

Belediye başkanının masasında durmadan önce derin bir nefes aldı. "Günaydın belediye başkanı. Her şey yolunda mı?"

Belediye Başkanı Kelly ona gülümsedi.

"Merhaba Archer," dedi Hazel masanın diğer tarafından. "Olive nasıl?"

"Selam Hazel. Çok daha iyiyim, teşekkürler.'

Belediye Başkanı, "Yeni kreplere bayıldık Archie," dedi ve Archer bir iltifatın ardından gelen bu lakaptan neredeyse nefret etmiyordu.

"Harika.

"Ve spesiyyaller panosu harika bir fikirdi.

Archer bugünün spesiyyali olarak 'Noah'nın Yabanmersinli Krepleri'ni listelediği yere baktı. Bunu bir hevesle yapmış, toplantıda yaban mersinli krep isteyen kişinin Noah olduğunu hatırlamıştı.

"Beğendiğimize sevindim, efendim.

Belediye başkanı Archer'ın nezaketini elinin tersiyle itti. 'Bana Pete de. Her neyse, eminim kasaba bu yeni fikri sevecektir.

Dehşet Archer'ın içine sızmaya başladı. Yeni bir fikir mi?

'İnsanlar isimlerini panoda ve tüm yeni krepleri denemeyi çok sevecekler.

Bu onun yeni fikri miydi? Herkesin önerilerini alıp kreplere onların isimlerini vermek.

Aslında çok da kötü bir fikir değildi. Belki de bu sayede herkes orijinal tarifi peşini bırakırdı.

"Biliyor musun," diye devam etti Pete. "Rüyamda bu lokantanın aslında bir gözleme evi olduğunu gördüm.

"Rüyanda lokantayı mı gördün?

Hazel bir kahkaha attı. "Her türlü şey hakkında rüya görür.

Pete omuz silkti. "Genelde çok isabetliyimdir.

Archer baba ile kıza baktı ve ciddi olup olmadıklarını anlamaya çalıştı. Bunu anlamak imkânsızdı, o yüzden sadece başını salladı.

"Bunu aklımda tutacağım.

Pete gülümsedi. "Harika. Iris'le işler nasıl gidiyor?"

Archer'ın yüzüne bir sıcaklık yayıldı. Belediye başkanı bir şekilde dadısına mutfak tezgahında ne yaptığını biliyor muydu?

'Öyle mi o çalışıyor dışarı olarak Olive's
Dadı mı?' Dadı Archer orada aptal gibi
durduğunda Belediye Başkanı sordu.

"Oh... uh... evet. Evet. O harika bir dadı."

"Bunu duyduğuma sevindim. Dream Harbor'a yerleştiğin için gerçekten çok mutluyum'.

Archer aptalca başını salladı. Yerleşiyorum. Buraya. Rüya Limanı'na. Yaptığı şey buydu elbette. Yerleşmek ve Iris'in de onunla birlikte yerleşmesini istemek.

"Doğru. Tekrar boğazını temizledi ve Hazel ona düşündüğü her şeyi bildiğini söyleyen küçük bir gülümseme verdi ki bu oldukça endişe vericiydi. "Mutfığa geri dönmeliyim.

'Tabii ki! Kahvaltıda doyurmamız gereken
büyük bir kalabalık var. "Sonra
görüşürüz.

"Hoşça kal, Archer! Hazel dönüp kalabalık yemek odasından mutfığa doğru ilerlerken ona seslendi.

Iris hakkında hızlıca bir şeyler yapması gerekiyordu. Artık kendini bile tanıyamıyordu. Emirleri berbat ettiği bir kadın yüzünden dikkati o kadar dağılmıştı ki, hayatında hiç istemediği şeylerin hayalini kuruyordu.

Ama bilmediği şey, onu itmesi mi yoksa kendine yaklaştırması mı gerektiği idi.

Iris bir su aerobiği dersi veriyordu ve hareketleri doğru yaptığından, talimatları yeterince yüksek sesle söylediğinden ve herkesi Archer'ın ellerini ve dudaklarını ve bu ellerle ve dudaklarla neler yapabileceğini düşünmediği konusunda kandırdığından oldukça emindi.

"Iris?

Adı havuz odasında yankılandı. Çalma listesi bitmişti.

Gözlerini kırptırdığında yarım düzine son sınıf öğrencisinden oluşan bir grubun kendisine baktığını gördü. Doğru, tamam. Belki de dikkatini dağıtmama konusunda pek iyi bir iş çıkaramıyordu.

"Üzgünüm hanımlar. Biraz sakinleşelim.'

"İmkânı yok," diye atıldı Marrisa. "Seni bu kadar hayalperest yapan ne, Iris?

Uh oh. Bayanlar dramı hissetti. Ve dramayı severlerdi. Ve yıllar boyunca sevgili öğrencilerine çay dökmek gibi talihsiz bir alışkanlık edinmişti ama bu bir kaçamak değildi. Bu drama Archer'la ilgiliydi.

Ve milyonlarca nedenden dolayı farklı hissettirdi. "Önemli bir şey değil, gerçekten. Iris omuzlarını düşürdü ve Ayaklarını sudan çıkardı, su üstünde kalmak için ellerini kullandı. "Mmm-hmm, tabii," dedi Carol, daha yakın yüzerek. 'Ve

Bu yüzden yaklaşık on dakika önce bize ne yapacağımızı söylemeyi bıraktın ve şarkılar durana kadar hepimiz burada balık gibi çırpınıp durduk.

Iris'in yanakları kızardı.

"Tamam, olay şu," diye başladı ve bayanlar daha da yakınlaştı. 'Daha önce hiç sizi bu kadar

"Şimdiye kadar istediğinizi düşündüğünüz her şeyi ciddi ciddi gözden geçirir misiniz?

Kadınların gözleri büyüdü. Janet ıslık çaldı. "Vay canına, fena kapmış.

"Yok. Kötü bir şeyim yok.'

Estelle kaşlarını kaldırdı. "Iris.

"Tamam, iyi, biraz kötüyüm. Ama şöyle bir şey var, beni... istediğimi hiç düşünmediğim şeyleri istemeye zorluyor ve şimdi kafam karıştı.

"Ne tür şeyler? Bağlanmak gibi bir şey mi? Marissa sordu.

Iris ona su sıçrattı. "Hayır! Seksle ilgili şeyler değil, gerçek hayatla ilgili şeyler. Beni bilirsiniz hanımlar. Erkekleri etrafımda tutmayı sevmediğimi bilirsiniz.

"Ama bunu saklamak istiyorsun? Janet sordu.

"Bilmiyorum. Karmaşık bir durum. Başka faktörler de var...' Eğer adamın bir çocuğu olduğunu yüksek sesle söyleseydi, kimden bahsettiğini hemen anarlardı (ve muhtemelen zaten anlamış olsalar da, henüz itiraf etmek istemiyordu). "Muhtemelen sadece seks yapmamız gerekiyor ve sonra her şey hakkında garip hissetmeyi bırakabilirim.

"Henüz seks yapmadınız mı? Marissa'nın sesindeki şok, Iris'in ilişkilerinin çoğunun nasıl gittiğini göstermeye yetiyordu. Ateşli ama hızlı.

"Ellerini çok iyi kullanıyor diyelim. Iris ve sonra suyun altına battı, kadınların gülüşme ve yuhalama sesleri onu yüzeyin altında takip etti.

Belki de haklıydı. Belki de Archer'la yatmalı ve bastırılmış tüm bu cinsel hayal kırıklığını içinden atmalıydı.

ve o zaman doğru düşünebilirdi. O zaman ciddi bir ilişki, çocuk ya da uzun vadeli bir şey yaşamak istemediğini hatırlayacaktı.

Aralarındaki bu şey Olive'e zarar vermeden tamamen fiziksel olabilirdi.

Şimdi tek yapması gereken Archer'ı ikna etmektir.

Yirmi Yedinci Bölüm

Mutfak tezgahı olayından bir hafta sonra, birlikte kanepede oturmuş film izliyorlardı. Olive aralarında değildi. Olive evde bile değildi. Büyükannesinin evinde yatıya kalıyordu. Bu yüzden televizyonun kendilerine ait olmasının avantajını kullanmaya ve film izlemeye karar vermişlerdi. Ve şimdi burada, oturma odasının sıcacık karanlığında, evde çocuk yokken ve aralarında boş bir kanepa minderi varken Archer'ın bu filmin ne hakkında olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Son kırk beş dakikadır ekrana bakıyordu ama sorsanız size bu film hakkında hiçbir şey söyleyemezdi. Iris'in kolsuz bir tişört ve yoga pantolonu giydiğini, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yaptığını, vanilya gibi koktuğunu, ona hazırladığı yemeği yerken mutlu iç çekme sesleri çıkardığını ve filmdeki bir şeye her kıkırdadığında kalbinin sıkıştığını söyleyebilirdi. Ve ona bu kadar yakın olup da dokunamamak kesinlikle aklını kaçırmasına neden oluyordu.

Bu çok saçmaydı.

Yetişkin bir adamdı ve burası onun lanet eviydi ve eğer bir şey istiyorsa, ona sahip olmalıydı. Değil mi? Artık bir baba olması bekâr kalması gerektiği anlamına gelmiyordu. Ve Olive burada bile değildi. Bunun onu etkilemesine hiç gerek yoktu. İşler karışmak zorunda değildi.

"Iris?"

"Öyle mi?" Yaramaz bir sırıtışla ona doğru döndü. Sanki onun bütün gece ne düşündüğünü tam olarak biliyormuş gibiydi. Aslında bütün hafta.

"Seni öpmek
istiyorum.
Gülümsemesi
büyüdü. "Öyleyse
öp.

Daha kelimeler ağzından çıkmadan Iris'i kucağına alıp koltuğa oturtmuştu. Iris'in kucağına oturdu ve ellerini saçlarında gezdirerek uçlarından biraz çekiştirdi. Iris ona gülümsedi.

"Senin yüzünden kreplerin üzerine salata sosu döktüm.

"Ne? Kız kıkırdadı ve adam kızın sesini öptü.
Dudaklar.

"Seni düşünmeden duramıyorum, Iris," diye mırıldandı onun ağzına karşı ve gülümsediğini hissedebiliyordu. "Bu bir sorun olmaya başladı.

"Benim için de öyle," diye itiraf etti. "Bir dersin ortasında ders vermeyi bıraktım. Kadın adamın alt dudağını dişledi ve adam inledi.

"Peki, bu konuda ne yapacağız?" diye sordu.

Iris kucağında daha da alçaldı ve kışını adamın sikine bastırdı. "Birkaç fikrim var.

"Peki ya işler ?

"Yapmayacaklar," diye söz verdi, ona sürtünerek ve nefesi kesildi. 'Ve eğer yaparlarsa, Olive'i her Şeyden koruyacağımıza söz veriyorum.

Bunun zerine rahat bir nefes aldı. Olive'i koruyacaklardı. Birlikte. Aralarındaki bu Şey kızına zarar vermek zorunda değildi.

"Tamam, güzel. Adamın parmakları kadının kalçalarına saplandı ve kadın öne doğru sallandı. "Ama bunu yapmayı bırakmalısın yoksa işler çok hızlı bir Şekilde karışacak.

Iris güldü, nefesi adamın yüzünde sıcağı. 'Dağınık ve hızlı olmasını istiyorum. Bunun için daha fazla beklemek istemiyorum.

"Tanrım, Iris," diye nefes aldı.

"Bu sefer," dedi, yoga pantolonunu çoktan çıkarmıştı ve Archer'ın onun çıplak bacaklarını, çıplak kıını fark edecek zamanı bile olmamıştı. "Bir dahaki sefere yavaş gideriz.

Bir dahaki sefere. Düşünceleri bu küçük söze takıldı.

"Lütfen, Archer. Iris'in çaresiz sesi onu kendine getirdi. Gerçekliğe. Kucağında yarı çıplaktı, yanakları pembeleŐmiŐtı ve taşındığından beri düşünmekten vazgeçmediği tek Şeyi yapmasını istiyordu.

"Evet. Lütfen ona evet, her Şeye evet. Ve sonra elleri onun üzerindeydi, eşofmanını çekiştirerek aşağı indirdi, öylesine kararlı bir Şekilde sarıldı ki Archer neredeyse gülecekti ama sesi boğazında düğümlendi. Iris onu bir, iki, üç kez okŐadıktan sonra dizlerinin üzerine kalktı ve giriŐine çentik attı.

Onun bakışlarını tuttu. Onunki açtı.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," dedi ve başını salladı. "Tamam mı Archer?" Ne sorduğunu biliyordu.

'Evet, sorun . Test edildim.'

"Ben de.

Kız aşığı kayarken onu sert ve umutsuzca öptü, kız tamamen oturduğunda ikisi de nefes nefese kaldı. Tanrım. Bu çok iyiydi. Dayanamayacaktı. Ama Iris çoktan kıpırdanmaya başlamış, belki o da dayanamayacakmış gibi inlemeye başlamıştı.

Kalçalarını sert ve hızlı bir şekilde salladı ve Archer hâlâ üstünü giymemiş olmasını diledi ve onun tadına bakma şansı olmasını diledi ve vücudunu görmeyi diledi, ama kadın sallandı ve sallandı ve bir dahaki sefere, bir dahaki sefere kelimeleri beyninde yuvarlandı.

Adam onun kalçalarını sıkıca tutuyor, kız ona binerken onu öpüyordu. "Yaklaştım," diye nefesini tuttu. "Çok yakınım.

Archer dişlerini sıktı. O da öyleydi.

Iris kalçalarını tekrar döndürdü, tırnakları adamın omuzlarına batıyordu, dudaklarından kısık bir inilti geliyordu. Dikkatini verecek, her şeyi içine çekecek zamanı olmamıştı, Iris kucağındaydı, Iris iç çekiyor, nefes alıyor ve inliyordu. Çok hızlı, çok kısa, çok şimşek hızındaydı ama durduramadı. Iris'in ona doğru hareket etmesini ya da kendi zevkinin içine doğru akmasını engelleyememişti.

"Benimle gel Archer," dedi ve Archer da geldi, kız onun etrafında kenetlenirken içine girdi. Neyse ki ev boştu çünkü ikisi de sessiz değildi. O an gürültülü, nefes nefese ve çılgıncaydı, haftalardır süren gerilim sonunda doruğa ulaşmıştı. Ama bu yeterli değildi.

Iris hareketlerini yavaşlatıp alnını Archer'inkine dayayarak, "Vay anasını," dedi.

"Evet." Bir kahkaha attı. "Bu...

Şaşırtıcı, sıcak. Iris'e olan bu ihtiyacı sisteminden temizlemek için yetersiz.

"Evet." Iris gülümsedi. "Öyleydi.

Archer, Iris artık boşaldığı için bir dahaki seferin olmayacağına dair bir panik dalgası hissetmeden önce zevk ancak azalmıştı. Artık gerginlik geçtiğine göre, bir dahaki sefere ihtiyacı olmayacaktı.

Ve umursamamalıydı. Tek gecelik ilişkiler onun için yeni bir şey değildi. Tek gecelik ilişkiler eski Archer için mükemmeldi. Geçmişte çekici bir iş arkadaşını aklından çıkarmak için neredeyse her zaman işe yaramışlardı, böylece onun için gerçekten önemli olan tek şeye, işine odaklanabiliyordu.

Ama artık bunu istemiyordu. Iris ile değil. İşi artık hayatındaki en önemli şey değildi. Aslında, şu anda uzak bir üçüncü sıradaydı. Gerginlik gitmişti ama onu hâlâ istiyordu. Onu hayatında istiyordu. Nokta. Seks yapsınlar ya da yapmasınlar, Iris Fraser'ın etrafında olmasını istiyordu.

Kahretsin. Bunu karmaşık hale getirecek olan oydu. İncinecek olan onun duygularıydı.

Her nasılsa, bunun tahmin etmemiştir.

Öne doğru eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben gidip temizleneceğim.

"Evet, elbette. Archer'ın akli yavaş yavaş başına geliyordu, yaptıklarını ve bunun onu ne kadar etkilediğini anlıyordu.

Iris, 'Ama daha sonra bana eşlik etmende bir sakınca yok,' dedi. "Beni nerede bulacağını biliyorsun.

"Evet, tamam. Iris'in onu duyduğundan bile emin değildi; o cevap verdiğinde koridorun yarısını geçmişti. Az önce ne oldu öyle?

Mutfaktan aldığı bir havluyla üstünü başını temizledikten sonra koltuğa oturdu ve son yarım saati toparlamaya çalıştı. Rahatlamış hissetmeliydi, değil mi? Haftalardır istediği şeyi sonunda elde ettiği için tatmin olmuş.

Ama bu yeterli değildi. Bu sadece inmekle ilgili değildi.

En azından onun için değildi. Artık değildi. Ama Iris işlerini bitirdikten hemen sonra kaçıp gitmişti, belki de onun için sadece seksti?

Ona asla çocuk sahibi olmayı planlamadığını söylemişti. Ve eğer gerçek anlamda birlikte olurlarsa, tüm bu anlaşma otomatik olarak bir çocuğu da beraberinde getirecekti. Peki bu onları nereye götürüyordu?

Archer başını minderlere yasladı. Iris'e olan duygularını bölümlere ayırabileceğini düşünmüştü. Onun kendi evinde yaşamasıyla başa çıkabileceğini düşünmüştü. Alışkın olduğu gibi her şeyi kontrol edebileceğini düşünmüştü ama hiçbir şey düşündüğü gibi gitmiyordu.

Ve şimdi bir seçim yapmak zorunda kalmıştı.

Bu kadar olabilirdi. Yasak seks olayını sistemlerinden çıkarmışlardı ve o da her şeyi unutabilirdi. Hayatına devam edebilirdi. Muhtemelen yeni bir dadı bile aramalıydı. Çocuklar dayanıklıdır, değil mi? Olive iyi olacaktı. Ona sahipti. Ve bununla gurur duyuyordu. Onun için burada olduğu için gurur duyuyordu. Iris'in gidişini birlikte atlatacaklardı.

Ya da...

Daha sonra Iris'in ona eşlik etme teklifini kabul edebilirdi.

İki numaralı seçeneğe karar vermesi tam üç saniyesini aldı. Iris'in uzun vadede ne istediğini bilmiyordu ama eğer onu istediğine dair en ufak bir ihtimal varsa, o zaman bunu değerlendirmeliydi.

Iris duşun ılık spreyinin altında durdu ve çıldırmamaya çalıştı. Tamam, sonunda patronuyla yatmıştı. Ve inanılmazdı. Ve sonra kelimenin tam anlamıyla kaçmış, aynı zamanda daha sonra daha fazla eğlence için bir davetiye uzatmıştı.

Tanrım, onun nesi vardı? Kafası allak bullaktı. Archer da şu anda onun kadar şaşkın mıydı? Belki de sonrasında bu kadar çabuk kaçmamalıydı, ama her şey çok hızlı, sert ve güzeldi ve sonra kendisiyle ne yapacağını bilmiyordu!

Muhtemelen onu sadece boşalmak için kullandığını düşünüyordu çünkü bir bakıma öyleydi ama aynı zamanda daha fazlasını istiyordu ve ondan hoşlanıyordu. Ondan gerçekten hoşlanıyordu ve bu duygu bunca zaman boyunca ona sinsice yaklaşmıştı ve sonra birdenbire ona çarptı ve paniğe kapıldı.

Iris bir erkekten hoşlanmayalı ve kıyafetleri üzerindeyken onun yanında olmak istemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bununla ne yapacağını gerçekten bilmiyordu.

Tamam, nefes al, Iris. Önce duştan çıkmalısın çünkü çok uzun zamandır buradasın ve Archer bunun garip olduğunu düşünmeye başlayacak.

Suyu kapattı ve küvetten çıktı, ancak oturma odasında çıkardığı kıyafetleri bile getirmeyi düşünmediğini fark etti. Atleti ve sporcu sütyeni vardı ve kesinlikle iç çamaşırı yoktu. Mükemmeldi.

Atletini tekrar giymekle uğraşmadı ve bunun yerine etrafına bir havlu sararak yakalanmadan yatak odasına gidebilmek için dua etti.

Kapıyı açtı ve doğruca Archer'ın göğsüne yürüdü.

"Oof.

"Özür dilerim. Onu sabitlemek için kollarından tuttu. "Endişelenmeye başlamıştım. Belki kafanı falan çarpmışsındır diye düşündüm.

Iris güldü. "Hayır. Sadece... düşünüyorum.

"Evet, ben de. Archer'ın bakışları onunkilerde sabitti, loş koridorda karanlık ve ciddiye. Iris giysisizliğinin aşırı derecede farkındaydı. Havlunun altında teni karıncalanıyor, bütün sinir uçları diken diken oluyordu.

"Peki sen ne ?" diye sordu.

Archer'ın bakışları havlusunun üstündeki çıplak tene kaydı ve tekrar yüzüne döndü.

"Ben de bunun yeterli olmadığını düşünüyordum.

"Gerçekten mi?" Sesi utanç verici bir şekilde soluk soluğaydı ama Archer hâlâ onun kollarını bırakmamıştı ve o kadar yakındı ki Iris başının döndüğünü hissetti.

'Aramızdaki şeyleri bitirmeye çalışma şeklin bu muydu, Iris? Hızlıca bir tane patlat ve hayatımıza devam edelim çünkü eğer öyleyse-'

"Hayır," diye cevap verdi düşünmeden. "Hayır, istediğim bu değil.

Archer'ın dudakları rahatlamış bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kadının sırtı duvara dayanana kadar yaklaştı.

"Ne istiyorsun?"

"Emin değilim.

Kaşlarını çattı ve geri çekilmek için hamle yaptı ama Iris kollarını boynuna doladı ve onu tekrar kendine çekti.

'Iris, eğer durmak istiyorsan dururuz. Sana bu konuda baskı yapmak istememiştim.

Uzandı ve onun dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdu. 'Bunu gerçekten istiyorum. Aramızdaki bu fiziksel şeyi istiyorum. Hem de çok. Güven bana.

Archer küçük bir kıkırdama çıkardı ama onun devam etmesini bekliyordu.

'Ama ... başka bir şey bilmiyorum ... ve seni ya da Olive'i incitmek istemiyorum. Sana herhangi bir söz veremem, bu yüzden eğer durmak istersen dururuz. Onun bakışlarını tuttu ve o anda ona bir söz verebilmeyi diledi, ama hala bunların hiçbirini bilmiyordu. Bunun kendisi için istediği bir hayat olup olmadığını bile.

"Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim," dedi, konuşurken ağzı onunkine değiyordu. "Sadece fiziksel olarak benim için sorun yok. Ağzı kızın boynuna doğru ilerledi ve tenindeki su damlalarını yaladı.

"Emin misiniz? Iris nefes nefese kaldı.

"Çok eminim. Parmaklarını havlunun üst kısmında gezdirdi. Soru sorar gibi bir kaşını kaldırdı ve Iris başını salladı, bu konuşmadan uzaklaşıp daha güvenli bir bölgeye girdiği için mutluydu.

Archer hafifçe çekti ve havlu vücudundan aşağı kayarak ayaklarının dibinde birikti. Adam inledi, elleri kadının belinin kıvrımları boyunca ve kalçalarının üzerinde gezindi. Gözleri karanlıktı, her şeyi içine çekiyordu.

"Geçen sefer çok hızlıydı. Adam onu kollarının arasına aldı ve kız küçük bir şaşkınlık çığlığı attı. "Bu sefer, senin tadını çıkarmayı planlıyorum.

Iris onun omuzlarına yapıştı, aklında her ne varsa hayatta kalabileceğinden emin değildi ama bunu öğreneceği için çok heyecanlıydı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Bir rcher onu yatağına yatırdı, havlusu çoktan unutulmuştu. "Haftalardır seni böyle hayal ediyordum. Iris gülümsedi. "Umarım hayal ettiğim gibi yaşıyorumdur. "Çok daha fazlası, aslında. Archer tişörtünü çıkardı ve Iris'in vücuduna sürünerek dudaklarına yakıcı bir öpücük kondurdu. "Çok baştan çıkarıcıydın, Iris. Bir tür siren gibi. Iris burnunu kırıstırdı. "Sirenler denizcileri ölüme götürmüyor mu? Archer'ın ağzı şimdi onun boynundaydı, narin deriyi emiyor ve ısıırıyordu. "Bunun gibi bir şey. "Ben okyanusa girmiyorum, o yüzden başka bir efsanevi yaratık bulmanız gerekebilir. Archer kafasını kaldırdı. "Okyanusa girmiyor musun?" "Hayır. "Bir sahil kasabasında büyüdün. "Doğru, bu yüzden o suda yaşayan tüm ürkütücü sürungenleri biliyorum. Hayır, teşekkür ederim.' Archer onun dudaklarındaki çatık kaşları öptü. "Tamam, yani sen bir siren değilsin.

Iris onun altında kıpırdandı ve bacaklarını kalçalarına doladı. Archer inledi. "Siren değil," diye onayladı Iris. "Sadece gerçekten ateşli bir insan.

O güldü ve Iris bu sesi içine çekti. Onun gülmesine bayılıyordu. Onunla eğlenmesini, o anda iş ya da kızı hakkında stresli olmamasını seviyordu. Aralarında her şey basit olabilirdi. Onu gülümsetebilirdi ve o da onu boşaltırdı ve her şey harika olurdu. Ve normal. Iris için her şey normaldi.

Ama sonra Olive hastalandığında ne kadar stresli ve endişeli olduğunu ve Archer'ın her ikisi için de nasıl orada olduğunu hatırladı. Sorumluluğu nasıl üstlendiğini, kriz geçene kadar herkesin duygularını nasıl omuzladığını.

Belki Archer farklıydı.

Belki onunla farklı şeyler isteyebilirdi.

"Gerçekten çok ateşlisin," diye kabul etti, çenesinden kulağına doğru öptü. "Ve nazik, eğlenceli, şakacı ve kendini işine adanmışsın.

"Adanmış? Bunu daha önce hiç duymamıştı.

'Evet, öğrencilerinize ve Olive'e. Arkadaşlarına. Bu kasabaya. Iris'in hayatını adadığı şeyleri sıralarken boynundan aşağıya doğru öptü ve kısa bir an için, belki de yetişkin hayatını sürüklenerek geçirmediğini, belki de insanlar için önemli olan bazı şeyler yaptığını hissetti.

Duyguları boğazında gergin ve rahatsız edici bir şekilde yükseldi. Olamaz... Sertçe yutkundu ama gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başlamıştı bile. Kahretsin. Hiç ağlamazdı. Oynadıkları o lanet reklamları izlemediği sürece.

Olimpiyatlar sırasında ya da herhangi bir senaryoda yaşı bir gaziyle karşılaştığınızda.

Ve şimdi de seks sırasında mı ağlıyordu?!

Tüm çabalarına rağmen beden dili değişmiş olmalıydı çünkü Archer'ın başı tekrar kalktı. Kadının gözyaşı lekeli yüzünü görünce gözleri büyüdü.

"Bir şey yok," dedi, yüzünü çılgınca silmeye çalışarak. "Sadece uzun ve tuhaf bir gün geçirdim.

Archer'ın gözleri yumuşak ve ağzı tatlıydı, "Benim için de," dedi. Burnunun ucunu öptü ve yataktan kalktı, onu çıplak, ağlayan ve savunmasız bıraktı ve Iris kalkıp odasına çekilmek üzereydi, çünkü kim ağlayan biriyle uyumak ister ki? Açıkçası yatmak istediği kimse yoktu.

Ama Archer çekmecesinden yeni bir tişört çıkarıp ona uzattı.

"Burada uyuyabilirsin," dedi, sanki onu kendi odasına geri göndermeye niyeti yokmuş gibi, sanki seks yapmasalar bile onunla burada uyuyacağı kesinmiş gibi.

Gömlek o kadar yumuşaktı ve o kadar güzel kokuyordu ki, Archer'ın gülümsemesi de o kadar yumuşaktı ve o kadar güzel kokuyordu ki, Iris teslim oldu. Orada uyumanın, bunun seksten daha fazlası olmasına izin vermenin, en azından şimdilik, Archer için kalbindeki o hassas noktanın biraz daha büyümesine izin vermenin cazibesine teslim oldu.

Çünkü uzun, tuhaf bir gün olmuştu. Uzun, garip bir kaç ay. Ve Archer'la seks yapmak bunların hiçbirini çözmemişti. Büyük sürpriz.

"Teşekkürler. Tişörtü aldı ve başının üzerine çekti. Archer çarşafı katladı ve yatağın kendi tarafına geçti. Iris de arkasından bindi ve hemen kollarını ona doladı, küçük kaşığını büyük kaşığının içine soktu, sırtı önüne dönüktü.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu, nefesi ensesindeki saçları gıdıklıyordu.

Parmaklarının, kendisini belinden nazikçe tutan adamın ön kollarındaki kordonlu kaslarda gezinmesine izin verdi.

"Gerçekten bir şey yok, sadece.. kendim hakkında bunu duymak güzeldi sanırım. Genelde kendimi oldukça uçarı biri olarak görürüm. Adanmışlık... yeniydi.

Dudaklarını usulca kızın ensesine bastırdı. Zar zor bir dokunuştı ama yine de bunu ayak parmaklarına kadar hissetti. "Bence sen harikasin, Iris. Elimden geleni yapmama rağmen.

Iris güldü. "Öyle mi?

"Elbette. Archer'ın eli Iris'in karnına uzanmış, başparmağı göğsünün alt tarafında boş boş geziniyordu. Iris kendini onun sözlerine odaklanmaya zorladı. "Dadı yatmak büyük bir gaf, ama dadıya tamamen aşık olmak, bence bu daha da büyük bir gaf.

"Benden hoşlanıyor musun? Soru bu durum için fazla masumdu, başparmağı daha yukarılarda geziniyor, neredeyse meme ucunu sıırıyordu, Archer'ın ereksiyonu hâlâ çıplak olan kıkına bastırıyordu.

"Büyük bir tane.

'Ben de senden hoşlanıyor olabilirim,' diye itiraf etti.

Archer'ın gülümsemesini ensesinde hissedebiliyordu. "Ah, öyle mi?

"Tabii ki biliyorum," dedi hışımlla. 'Beni sadece hayalini kurduğum yiyeceklerle besliyorsun. Kızınla öyle bir ilgileniyorsun ki, içimde çok kafa karıştırıcı şeyler oluyor. Ve bir şeyleri doğrarken ön kollarının görünüşü... onları yalamak istiyorum.

Archer bunun üzerine şaşkın bir kahkaha attı ve onu kendine çekti. "Sence Olive'le iyi bir iş çıkartıyor muyum?" diye sordu ve Archer onun sesindeki tereddütü, belki de hiç de iyi bir iş çıkarmadığı korkusunu duyabiliyordu.

"Burada olman inanılmaz. Çaba gösteriyorsun, uğraşıyorsun, onu seviyorsun... hepsi mükemmel Archer. Güven bana.'

Onunla karşı karşıya olmadığına sevinmişti çünkü yanaklarından birkaç damla gözyaşı daha süzüldü ama adam yine de bunu hissetmiş olmalıydı. Kolları onun etrafında sıkılaştı.

'Bu istediğin her şey olabilir, Iris,' dedi. 'Ama bil ki ben de senin için buradayım. Eğer olmamı istersen.

Iris iç çekti. "O kollarla beni kandırdın, bu kadar tatlı olmana gerek yoktu.

Ağzı yine kızın boynundaydı. "Sadece bu yakışıklılığa bel bağlayamazsın.

"Hâlâ söz vermiyorum," dedi, Archer boynunun omzuyla birleştiği yerdeki narin deriyi emerken sesi nefes nefese çıkıyordu.

"Hiç istemiyorum. Elini yukarı kaydırarak gömleğinin üzerinden göğsünü avuçladı. "Bu iyi mi?

"Mmm-hmm," diye mırıldandı Iris, bedeninin kontrolü ele almasına izin vererek. Archer'ın hareketleri artık yavaş ve durgundu, elleri onun teninde geziniyor, söylediği gibi onun tadını çıkarıyordu. Bir elinin gömleğinden yukarı kaymasına izin verdi, parmak eklemlerini fırçaladı

Göğsünün kıvrımının üzerinden geçip meme ucunu sıyırdı. Iris nefesini içine çekti ve adam kulağına kıkırdayarak tekrar yaptı.

Diğer kolu hâlâ Iris'in etrafındaydı, eli Iris'in karnına bastırmış, onu sıkıca kendisine doğru tutuyordu. Iris her yerinde sıcak ve huzursuz hissediyordu, adamın dokunuşu çok telaşsız, çok hafifti.

"Archer," diye nefes aldı. "Bir şeyler yap.

Tekrar kıkırdadı, kahkahası kadının teninde geziniyordu. 'Bir şey yapıyorum, Iris. Sonunda senin bu tatlı bedenine dokunuyorum ve bu sefer acele etmeyeceğim.

Hayal kırıklığı içinde inledi, ona karşı kıvrandı, onun sert ve ağır ağırlığını kıcında hissetti.

Bir iniltiyi bastırdı. "Iris," diye mırıldandı, eli kadının bacaklarının arasından geçti. Üstteki bacağını onunkinin üzerinden kaldırarak kalçasının üstüne koydu. Parmakları onu ıslak ve beklerken buldu, ama ilk geceki gibi doğrudan klitorisine bastırmak yerine, bu sefer zar zor hissedebileceği yumuşak vuruşlar, derisinden çıkma isteği uyandıran hafif fiskeler kullandı.

"Archer," diye neredeyse hırlayacaktı. "Lütfen.

"Her zaman bu kadar sert ve hızlı mı istiyorsun?" diye sordu, hala onu kızdırıyor, hala parmaklarını onun istediği yerlerde gezdiriyor, ama asla yeterince baskı yapmıyordu.

"Genellikle, evet.

"Hiç kimse seninle vakit geçirmede mi?"

"Hiç geçirmelerini istemedim," diye itiraf etti.

"Yapmamı istiyor musun?" diye fısıldadı, diğer eliyle göğsünü avuçladı, meme ucunu parmaklarının arasında yuvarladı. Zevk, sıcak ve keskin bir şekilde vücuduna yayıldı. Ne istiyordu ki? Archer'ın vücuduna yapışmış, elleri ona işkence ediyordu,

Yavaşça, yumuşakça; acele etmemesini mi istiyordu? Tadının çıkarılmasını mı istiyordu? Bu tehlikeli değil miydi? Seks onun hayatında her zaman tek bir amaca hizmet etmişti, sadece tek bir amaca: boşalmak ve yoluna devam etmek.

Ama bu hiç de öyle hissettirmiyordu. Archer'la aralarındaki şey her neyse onun içine daha da batıyormuş gibi hissediyordu. Bunu istiyor muydu?

"Evet," dedi. Ve sırf onunla uğraşmayı sevdiği için, onun kollarında savunmasız ve muhtaçken bile, 'Evet, şef' diye ekledi.

Archer inledi ve kalçalarını ona doğru salladı, öyle ki belki de acele etmeme fikrini bir anlığına da olsa yeniden düşünmeye başlamıştı.

"Tanrım, Iris. Şimdi her 'Evet, şef' sesini duyduğumda sertleşirsem işe nasıl gideceğim?

Archer sonunda parmaklarını daha sert bastırıp sıkı daireler çizdirince Iris'in kahkahası iniltisiyle kesildi.

Archer'ın eli bacaklarının arasında gezinirken, "İşte böyle," diye mırıldandı. Iris başını onun göğsüne yasladı ve Archer'ın vücuduna dokunuşunun hissine, yavaşça ve işkence edercesine verdiği zevke teslim oldu. Onu yaklaştırdı ve sonra geri çekildi, Iris kollarında inleyen, kıvranan bir karmaşa olana kadar dokunuşu sertten hafife ve tekrar geriye gitti. Başını çevirdi, adamın ağzını bulmak için zorlandı ve sonra oradaydı, onun üzerindeydi, öpüyor, yalıyor ve vücudundan daha fazla zevk ısıırıyordu. Aynı anda hem ağır ve yavaş, hem sıcak ve durgun, hem de daha fazlası için çılgınca hissediyordu. Kendini buna bıraktı. Zaman . Tek bildiği Archer'ın sert vücudunun ona doğru yaklaştığıydı.

yumuşak, sıcak ağzı ve elleri, birçok gece hayranlıkla seyrettiği o eller, çalışıp duruyordu. Gelmeyi unutmuştu. Bunun neden kötü bir fikir olduğunu unuttu. Onun vücuduna bastırması dışında her şeyi unutmuştu.

Archer eşofmanını sıyırıp arkadan ona sokulduğunda o kadar heyecanlanmıştı ki, sadece onun içini doldurduğunu hissettiğinde neredeyse boşalacaktı.

"Iris," diye inledi saçlarına doğru ve Iris'in tek yapabildiği inlemek oldu. Bu açıdan itişleri sığdı, ama içinde mükemmel ve yoğun bir şeye çarpıyordu ve parmakları hala klitorisine bastırıyordu ve Iris daha fazla dayanamadı.

Zevk etrafını sardı, dudaklarından kısık bir inilti koptu. Archer'ın kolları hâlâ onu sarmalıyorken Iris ürperdi ve titredi. Havai fişekler, yıldızlar, dünyayı sarsan, alışılmış tanımların hiçbirisi Archer vücuduna saldırmaya devam ederken Iris'in nasıl hissettiğini tam olarak kavrayamadı. Sinir uçlarından başka bir şey değildi ve her biri ateşleniyordu.

"Artık yeter," diye soluk soluğa adamın kolunu tuttu. Daha fazla dayanamadı. Bu çok . Hızlı takılmalar ve çılgınca, festival gibi sevişmelerle dolu hayatında seks sırasında hiç böyle hissetmemişti. Sanki tüm cinsel hayatını ikinci ligde oynayarak geçirmişti ve daha yeni birinci lige çağırılmıştı. Ve buna hazır olduğundan emin değildi.

Adam durdu, eli kadının bacaklarının arasından kaydı.

'Tamam, tatlım. Artık yok,' diye fısıldadı kulağına. 'Sen çok iyi yaptın.' Isı onun içinden aktı bile

aşırı yorgun beden. Ve yine o lanet gözyaşları vardı. Bugün onun nesi vardı?

Hâlâ onun içindeydi ve birdenbire kendini onun yarısı kadar iyi hissetmesinin çok önemli olduğunu hissetti. Ona karşı geri itti, onu daha derine aldı ve inledi.

'Iris, bitirdiğini söylemiştin. Ben halledebilirim...' 'Hayır.'
Kadın 'yi 'nin etrafında kenetledi, bir daha ortaya çıkardı

Dudaklarından çatlak bir inilti çıktı. "İşimin bittiğini söyledim. Sıra sende. Gelmeni istiyorum, Archer. Lütfen. Sesi çaresiz ve yarı deli geliyordu, belki de öyleydi. Belki de sonunda kendini kaybetmişti ama vücudu hâlâ adamın ona yaptığı her şeyle uğulduyordu ve onun da bunu hissetmesini istiyordu. Onun da kendini iyi hissetmesini istiyordu.

"Fazla sürmeyecek," dedi, tekrar içine girerek. Zevk her sığ itişte yeniden artmaya başladı ve adamın nefesi arttıkça kadınıninki de arttı. Adamın kalp atışlarının sırtında hızlandığını hissedebiliyordu ve adam boşaldığında, nefes nefese kalıp saçlarına doğru inlediğinde, kendisi de tekrar boşaldı, hızlı, sert ve mükemmeldi.

Orada öylece yatıyorlardı, birbirlerine karışmışlardı, uzuvları birbirine dolanmıştı ve Iris vücudundan akan kanın her zerresini, kalbinin her hızlı atışını hissedebiliyordu. Sonunda Archer ve Iris sırt üstü yuvarlandı, terli ve yapış yapıştı ve gülümsemesini engelleyemiyordu. Archer tişörtünden dışarı taşan omzunu öptü. Onu hiç çıkarmamıştı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Mmm-hmm," diye mırıldandı. "Sen mi?"

Şimdi bir dirseğine dayanmış ona bakıyordu ve içinde sıcak, şefkatli ve tehlikeli bir şey vardı

ifadesinde. Ve bunun kötü bir fikir olmasının tüm nedenleri tekrar aklına geldi. Ona ve o küçük kıza zarar verecekti.

"İyiyim," dedi yumuşak bir gülümsemeyle, Iris'in kalbindeki o hassas yeri dürten ve Iris'in başının büyük belada olduğunu bildiği gülümseme. "Bir duş daha ister misin? Ve Iris o anda, içinde dönüp duran çılgın duygular yerine odaklanabileceği pratik bir şey önerdiği için çok minnettardı.

"Evet, kesinlikle.

Ayağa kalktı ve Archer'ın tişörtünü başına geçirmesine, onunla birlikte duşa girmesine, saçlarını şampuanlamasına, o sihirli parmaklarını kafa derisinde gezdirmesine izin verdi. Çıkmasına yardım etmesine, onu tüylü bir havluya sarmasına ve yatağına kadar eşlik etmesine izin verdi. Onu yatağa yatırmasına ve vücudunu tekrar onunkine sarmasına izin verdi.

Ama bunların hiçbirini düşünmesine izin vermedi. Ne anlama geldiğini.

Neden bu kadar çok sevdiği hakkında.

Bundan sonra ne yapacağını.

Sabah olmuştu, parlak bir bahar güneşi pencerelerden içeri süzülüyordu ve Iris hâlâ yatağındaydı. Ve bu sefer bilerek buradaydı.

Hafifçe horluyordu, saçları yastıklarının üzerine yayılmıştı. Archer'ın kalbi onu görünce daraldı. Bu kızıdan hoşlanıyordu. Hem de çok. Ve dün gece inanılmazdı.

Ama ona karşı dürüsttü. Fiziksel olanın ötesinde bir şey istediğinden emin değildi. O yüzden şimdilik bununla yetinmek zorundaydı.

Iris dün gecedен beri hâlâ çıplaktı, yumuşak ve sıcaktı. İlişkiyi sadece fiziksel olarak sürdürmek o kadar da zor olmazdı. Aslında ideal olan da buydu. Archer kafasının içinde bunun hiç de ideal olmadığını iddia eden sesi duymazdan geldi. O sesin sakinleşmesi gerekiyordu. Iris bir Michelin yıldızı değildi, baş şef pozisyonunda değildi, tertemiz bir mutfak değildi. Aklına bu hedefi koyup başaramazdı. Tek yapabileceği burada olmak ve onun kendisini seçmesini ummaktı.

Ama bu arada.

Onu öptü ve kadın uykusunda kıpırdandı.

"Iris," diye fısıldadı. "Uyan.

Kaşlarını çattı, kaşlarının arasında küçük bir kırııklık oluştu ama gözlerini açmadı. "Neden? Bugün izinli değil misin?

"İstiyorum. Ama seni becermeden önce rızana ihtiyacım var. Kaşları yavaş bir sırtışa dönüştü.

'Tamam, uyandım. Kabul ediyorum.' Gözleri hâlâ kapalıydı ama kabul etti.

Vücudunda aşağıya doğru ilerledi, yol boyunca ilgi çekici noktaları öptü ve yaladı, dün gece hâlâ yapmaya fırsat bulamadığı şekillerde. Sabahleyin muhteşemdi, tüm esnek, esnek uzuvlar. Dilini meme ucunun etrafında döndürerek ağzına aldı ve Iris'in soluk soluğa nefesi onu hemen sertleştirdi. Karnından aşağı doğru inerek ellerinin kalçalarının gezinmesine izin verdi.

Adam kadının bacaklarını araladı ve Iris de elini adamın saçlarına götürerek ona itaat etti. Adam onaylayarak mırıldandı.

Archer dünyayı dolaşmış, en iyi mutfaklarda, en iyi şeflerle çalışmış ve böylece en iyinin en iyisini tatma fırsatı bulmuştu ama hayatında hiçbir şeyin tadı Iris'inki kadar güzel değildi.

Adam yalayıp emdikçe kalçaları kıpırdıyor, parmakları adamın kafa derisini kazıyordu ve Tanrım, bu çok iyiydi. O kadar iyiydi ki, yatağa doğru itişini durduramıyordu. Iris'in tadı, iç çekişleri ve inlemeleri, elleri başının üzerinde, böyle boşalacaktı. Ağzı Iris'in üzerindeyken, dili onun klitorisine doğru kayarken ve bacakları omuzlarında titrerken boşalacaktı. Etrafını sarıyordu ve onu içine çekti, bu şekilde ölebileceğini düşündü, ölse bile umursamayacağını düşündü ve onun yaklaştığını hissettiğinde, parmakları saçlarında sıkıldığında, kalçaları diline karşı hareket ettiğinde, yatağa daha sert itti, zevk hızla omurgasından aşağı fırladı.

"Archer! Boşaldığında adını haykırdı ve bu onu tamamen kendinden geçirmeye yetti. Çarşaflarının üzerine boşaldı, bundan hiç utanmayacak kadar mutlu ve Iris'le doluydu. Kendini yatağa geri sürüklediğinde, Iris'in gözleri açıldı ve ona gülümsüyordu.

"Bir kızı nasıl iyi biliyorsun. "Çalar saatten daha mı iyi?

Güldü. "İyiliğine karşılık vermemi ister misin?" "Ah... hayır. Ben ... uh...'

Iris'in gözleri büyüdü. "Bana bunu yaparak mı geldin?" Yanaklarının kızardığını hissetti ama bakışlarını ondan ayırmadı. "Evet." "O kadar hoşuna mı gitti?

"Tabii ki. Iris'in yeni favori yemeği olduğu kısmını atlamaya karar verdi ama Iris'in şu anki gülümsemesine bakılırsa, belki de umursamayacağını düşündü. Sırıttı, boynunu öpmek için eğildi ve Iris ciyakladı.

"Archer!" dedi kıkırdayarak ve adının bu şekilde söylenmesine o da bayıldı. Ayağa kalktı, bir elini saçlarında gezdirdi, onun yatağında çıplak, orgazm ve kahkahalarla kızarmış halinin tadını çıkardı ve hayatı her sabah böyle hayal edebildi.

Hayatın her sabah böyle olmasını istiyordu.

Başlarda izin almak konusunda endişeliydi ama Gladys haftada bir gün izin alıp ailesiyle vakit geçirmesi konusunda ısrar etmişti. İş, yaşam dengesi demişti ve şimdi nihayet anlıyordu. Sonunda bunu istemişti. Hayatının her günü mutfakta olmak zorunda değildi. Sürekli çabalamasına ve uğraşmasına gerek yoktu.

Sevdiği insanlar için evde yemek yapıyor olabilirdi.

Sevdiği. Bu kelime onun içinde gürledi.

"Biraz krepe ne dersin?" diye sordu, bu kelimeyle yüz yüze gelmeyi reddederek. Onu henüz sevemezdi. Bu onu kesinlikle korkuturdu. Doğru olsa bile.

Gözlerini devirdi. "Archer, eğer bir krep daha yemek zorunda kalırsam, bir krebe dönüşebilirim.

Güldü. "Anlaşıldı. Omlete ne dersin?" "Omlet kulağa mükemmel geliyor," dedi gülümseyerek.

Duş alıp çarşafı değiştirdiklerinde, o adadaki her zamanki yerinde otururken ve Archer yemek pişirirken, hâlâ bunu her gün yapmak istiyormuş gibi bir his vardı içinde.

"Olive'i ne zaman almamız gerekiyor? Iris yumurtaları çırparken sordu.

"Öğlen civarı.

Olive, doğru. Onunla ve tüm bunlarla ilgili ne yapacaklardı?

'Bence ona söylememeliyiz. Yani bizim hakkımızda... bunların hiçbirisi hakkında," dedi Iris, meselenin özüne inerek ve elbette bu tamamen mantıklıydı. Neden beş yaşındaki bir çocuğa oynastıklarını ama bunun muhtemelen sadece fiziksel bir şey olduğunu söylesinler ki? Bu garip olurdu. Ama bir yanı ona söyleyecek bir şeyi olmasını diliyordu.

Kesinlikle. Senin burada kalacağını istemeyiz.

Çıktığımızı. Onun dadısından fazlası olacağını.

Iris bir kahkaha attı. 'Sırf sen ve ben olduğumuz için onun yeni annesi olacağımı düşünmesini istemeyiz...'

Yeni annesi.

'Doğru, evet, bu çok fazla olurdu çünkü biz sadece...'

Bu sabah yatakta takındığı ifade gitmişti.

"Archer.

"Sakin söyleme, Iris.

"Bunu yapmamamız gerektiğini biliyorsun.

"Ne yapalım?! Henüz hiçbir şey yapmadık!"

'Sana karşı dürüst olmaya çalıştım. Sana söyledim...'

Daha sözünü bitiremeden adanın etrafını sarmış, kızın yayvan dizlerinin arasına yerleşmişti. "Bana söyledin ve ben de seni duydum. Sadece fiziksel. Biliyorum. Ve biz söylemeyeceğiz

Olive. Sorun yok, Iris.' Elbette haklıydı. Olive bunu bilemezdi, başkaları da bilemezdi. Dadı ile oynasırken yakalanırsa Kaori ve velayet mahkemesi kızının onda kalmasına izin verir miydi? Onu tuttuğu ortamı sorgulayacaklar mıydı? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordu ama bu riski göze alamazdı. Şimdi olmazdı. Olive'i sonsuza dek yanında tutmak istediğini bildiği halde.

Kaşlarını çattı. "Seni incitmek istemiyorum.

Zorla bir kahkaha attı. "Bana zarar vermeyeceksin. Bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum, tamam mı? Korumamız gereken kişi Olive. Sen haklıydın. Ona söylemeyeceğiz ve hayat her zamanki gibi devam edecek.

"Ne ile, ara sıra ganimet aramaları ile mi?

Yüzündeki sırıtma sahteydi ama belki Iris fark etmezdi. "Seks çağrısı için harika bir yol. Koridorun hemen karşısında. Bundan daha iyisi olamaz.

Iris hâlâ onu inceliyordu, bu yüzden gülümsemesini daha da genişletti. "Bu mükemmel bir plan.

Kadın küçük bir iç çekti ve adam da bu fırsatı değerlendirerek onu yumuşak ve tatlı bir şekilde öptü, ta ki kadının vücudu onunla gevşeyene kadar.

"Tamam, senin sorun olmadığı sürece.

"Tamamen iyi," diye yalan söyleyerek adanın diğer tarafındaki yerine döndü. "Şimdi, omletinde mantar mı yoksa biber mi olsun?

"İkisi de.

".

Mantarlar, biberler, tüm kalbi. Hepsine sahip olabilirdi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

SEKS yaptıklarından bu yana neredeyse bir hafta geçmişti. Ne zaman aklına gelse Iris'in zihninde hep büyük, kalın harflerle yazılırdı. SEKS inanılmazdı, beş yıldızlıydı, tavsiye ederdi ama o zamandan beri yapmamışlardı. Ve nedeninden emin değildi. İsteyip istemediğinden de emin değildi. Ya da Archer'ın isteyip istemediğinden. Ya da Archer'ın sadece fiziksel bir ilişkiye sahip olmaktan memnun olduğu konusunda yalan söyleyip söylemediğinden. Ya da ilişkinin tamamen fiziksel olmasını isteyip istemediğinden.

Ya da tamamen aklını mı kaçıırıyordu!

Bu yüzden, onun evinde yaşarken ondan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordu. Ki bu oldukça zordu. Pazartesi günü, koridordan odasına doğru aceleyle ilerlerken banyodan çıkan adamın çıplak göğsüne kafa üstü çarptı. Adam onu sabitlemek için kollarından tutmuş, o da farlara yakalanmış bir geyik gibi donup kalmıştı.

"Günaydın, Iris," diye gürledi, sesi uykudan çatallaşmıştı ve Iris kaçmadan önce Olive'i kontrol etmesi gerektiğine dair bir bahane uydurdu, Olive hâlâ mışıl mışıl uyuduğu için bu apaçık bir yalandı.

Salı günü, adam işten eve gelene kadar ondan uzak durmayı başarmıştı ve sonra tüm şef ceketli, iş sonrası, dağınık saçlı ihtişamıyla ona maruz kalmıştı. Adam kibar davranmış, ona günlerinin nasıl geçtiğini sormuş ve hepsi bu kadar. Hiçbir şeyi zorlamamıştı. Hiçbir şey istememişti. Neredeyse öyle olmasını dileyecekti, onun yerine karar vermesini dileyecekti.

Çarşamba günü gerçek bir kâbustu. Olive'in odasına yanlılıkla göz atmış ve Archer'ı kızının yatağının yanına kıvrılmış, en sevdiği masalı saçma seslerle ve her şeyiyle okurken bulmuştu. İkisinin yan yana, başlarının birbirine eğik olması onu neredeyse yıkıyordu. Bu çok fazlaydı. Onun için, onlar için, geldikleri nokta için çok mutluydu. Archer ve Olive artık bir aileydi. Peki bu neden canını yakıyordu? Neden kendini onlarla birlikte hayal etmek istiyordu? Beyni tamamen karışmış hissediyordu, hayatının bu yeni versiyonu kafasında bir döngü halinde oynuyordu.

Perşembe günü Archer eve döner dönmez evden kaçmayı başarmış ve Olive'in yatma vakti geçene kadar Kira'nın evinde saklanmıştı. Yine de eve döndüğünde mutfağın boş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradığı gözünden kaçmamıştı. Onu orada, yeni bir parti krep hazırlarken görmek istiyordu. Oturup onu kızdırmak istiyordu. Olive'in son terapi seansını ve kaydettiği tüm ilerlemeleri konuşmak istiyordu.

Onun hayatının bir parçası olmak istiyordu. Gerçek bir parçası. Kiralık bir yardımcı ya da bir ganimet çağrısı değil. Bu çok endişe vericiydi.

Ve işte şimdi Cuma günüydüler ve Olive'in okulu yarım gün olduğu ve babasını görmek istediği için öğle yemeği için lokantadaydılar. Ve Iris, Archer mutfaktan çıktığında olacaklardan biraz daha fazla korkuyordu. Kaçacak mıydı? Evlenme mi teklif edecekti? Bu masanın üzerine çıkıp ona olan yeni ve tamamen beklenmedik aşkını ilan edecek miydi?

Iris! Dünya'dan Iris'e.' Bex elini yüzünün önünde sallayarak onu yavaşça deliliğe doğru inişinden çıkardı.

"Pardon, ne?

"Olive seninle konuşuyordu.

Olive kabinde onun yanında kıpırdandı.

'Özür dilerim, evlat. Sanırım gözlerim açık uyuyakalmışım.'

Olive bu bahaneye bir an bile inanmamış gibi burnunu kıvırdı. Iris, küçük yalan dedektörünün babası hakkında çılgınca uygunsuz düşünceler beslediğini anlamamasına seviniyordu.

"Ne diyordun?

Olive, etrafı beceriksiz yetişkinlerle çevrili beş yaşındaki bir çocuğun uzun süren acılı iç çekişini yaptı.

"Dedim ki, bahçemize ne zaman başlayacağız?

"Yakında. Iris uzandı ve çocuk menüsüyle birlikte gelen küçük boya kalemi paketini açtı.

Olive onları aldı ve boyamaya başladı ama Iris onun kaşlarının daha da çatıldığını gördü. 'Yakında' ve 'belki' kelimelerinin Olive'in en sevmediği kelimeler olduğunu öğrenmişti. Oyalanmaktan hiç hoşlanmıyordu.

'Don tehlikesinin geçmesini bekliyorduk! Ama yakında ekeceğiz. Söz veriyorum, tamam mı?'

Olive renklenirken başını salladı. "Peki bana ne zaman dalmayı öğreteceksin?"

"Önce yüzmeyi öğrenmeyi bitirmelisin. Olive'in yüzme dersleri sürede Iris'in haftanın en sevdiği bölümü haline gelmişti. Sadece birkaç dersten sonra, Olive suda etkisiz bir şekilde çırpınmaktan, önden ve arkadan yüzmeye ve oldukça sağlam bir köpek kulacı atmaya başlamıştı. Olive'in küçük karnı suyun üzerinde yükseldiğinde, başı arkada, uzuvları bir denizyıldızı gibi olduğunda ve bunu başardığında hissettiği gurur Iris'i şaşırtmıştı. Yüzmüştü! Şimdi bile Iris bunu düşündüğünde içinde bir heyecan kabarcığı hissediyordu.

Ama Olive bahçe ve dalış sözü vermekle yetinmedi. Daha fazlasını istiyordu.

"Bu gece Narnia'yı izleyebilir miyiz?" diye sordu. "Belki.

"Iriiiiis..." Iris'in adının son yarısını uzun bir mırıltıyla uzattı.

Bex yüzünü buruşturdu ve Iris sadece başını salladı. "Bugün bu talepler de neyin nesi? Olive'in yüzündeki saçları taradı.

Olive başını masaya koydu, yanağı her tarafını karaladığı çocuk menüsüne yapışmıştı. "Her şeyi yapmak istiyorum.

'Biliyorum. Daha çok zamanımız var bebeğim,' dedi. Ama bu doğru muydu? Mayıs ayına girmiştik. İlk planına sadık kalırsa, Haziran'da istifasını vermiş olacaktı. Olive onun erken ayrılmayı planladığını bir şekilde sezmiş miydi? Iris'in onu hayal kırıklığına uğratacağını biliyor muydu?

"Ama ya yapmazsak?"

"Var. Bir buçuk ay uzun bir süreydi. Haziran sonunda ayrılrsa bile, Olive'in istediği her şeyi yapmak için hâlâ bolca zamanları olacaktı. Tabii Olive listeye eklemeler yapmaya devam etmezse. Ya da Iris korkaklığı bırakıp yeni keşfettiği duygularıyla hareket etmeye karar vermezse.

Olive kaşlarını çatı.

Bex masanın öbür ucundan 'Eyvah' diye bağırdı. Yikes haklıydı. Bu çocuğun bir sürü planı vardı ve Iris de bir sürü söz vermişti ve aslında onları tutmak istiyordu. Olive'le birlikte bir bahçe kurmak, ona dalmayı öğretmek, Narnia'yı izlemek ve konuştukları diğer milyonlarca şeyi yapmak istiyordu. Bu da duygularını daha da karmaşık hale getiriyordu.

Ama o anda Archer mutfaktan yemek odasına girdi, elinde yemek dolu bir tepsi vardı. Gözleri onunkileri bulur bulmaz yüzü bir gülümsemeye dönüştü. Iris gülümsemeye karşılık vermekten kendini alamadı, içi hemen yapış yapış oldu.

"Aman Tanrım," diye tısladı Bex. Iris onu masanın altından tekmeledi. Şimdi kuzeniyle işverenin ne kadar yakınlaştığını anlatmanın sırası değildi ama anlaşılan Iris, Archer'ın ona nasıl baktığını hayal etmiyordu. Çok açıktı.

"Bak, işte baban. Iris dirseğiyle Olive'i dürttü ve Olive başını kaldırdı.

"Yaşasın! Olive, sanki onları her zamanki masalarında bulamayacakmış gibi Archer'a el salladı. 'Baba! Buraya gel!

Olive'in hevesle lokantanın öbür ucundan haykırdığı 'Baba' sesiyle Archer'ın gülümsemesi daha da genişledi ve kızına bakarken ne kadar tatlı görüldüğünü gören Iris'in kalbi sızladı.

"Merhaba hanımlar," dedi Archer, tabakları masaya koyarken, Iris'in bakışlarını yakaladı ve normal olamayacak kadar uzun bir süre öylece tuttu. Iris'in yüzü ısındı.

"Bakalım, bir tane Olive Special'ımız var. İçinde çilekli krepler ve krem şanti olan tabağı adaşının önüne koydu. Iris krepleri Olive için küçük parçalara ayırmaya başladı.

"Bir Noah özel. Yaban mersinli krepler Iris'in önüne düştü. "Ve Bex için "orijinaline en yakın" krepler. Son tabağı da gösterişli bir şekilde yere bıraktı. Kreplere onları öneren kişilerin isimlerini vermek büyük bir başarıydı. Elbette bu kasaba, menü öğelerine kendi isimlerinin verilmesi fikrine bayılıyordu. Hatta orijinal krepleri neredeyse unutmuşlardı. Neredeyse. Iris, Archer'ın hâlâ onlar üzerinde çalıştığını biliyordu ama son birkaç gecedir mutfağa gidip ona katılacak kadar cesur değildi.

Archer Olive'in saçlarını okşadı. "Selam evlat. Okul nasıldı?"

Olive omuz silkti. "Sorun değil," dedi ağzı krep doluyken.

"Sadece iyi mi? Kaşlarının arasında o endişeli kırılganlık belirdi. Kızının iyi bir gün geçirdiğinden emin olmak için okula gidip ne yapması gerekiyorsa yapacağını söyleyen o ifade.

Olive kreplerini yuttu ve çikolatalı sütünün yarısını mideye indirdi. "Iris Anneler Günü kahvaltısına gelebilir mi?" diye sordu ağzı temizlenir temizlenmez ve Iris hemen daha fazla krep tıktırmak istedi. Elbette Olive bu bombayı Archer gelene kadar patlatmayı beklemişti. Bakışları Olive'in başının üzerinden onunkine takıldı. Bu çocuk

ondan çok şey istiyordu. Her şeyi istiyordu. Iris'in ailesinin bir parçası olmasını istiyordu ve Iris hâlâ ona bunun sözünü verip veremeyeceğini bilmiyordu. Eğer içinde varsa. Panik içinde çırpınıyordu.

"Ben... yemeğe başlamadan önce ellerimi yıkamaya gidiyorum," dedi Bex, kabinden çıkıp arı gibi tuvalete doğru ilerleyerek. Iris umutsuzca ona katılmak istedi ama Olive o iri, kara gözleriyle ona bakıyordu.

Konuşmaya başladığında kelimelerin aklına geleceğini umarak ağzını açtı ama Archer'ın cevabı onu anlamaya çalışmaktan kurtardı.

Boğazını temizledi, bakışlarını Iris'ten çekip dikkatini Olive'e çevirdi. 'Anneler Günü kahvaltıları Iris'in iş tanımında yok Liv. Ama ben gelebilirim. Ya da istersen Paula Nine de gelebilir.

Olive kaşlarını çattı ve Iris'in onu hayal kırıklığına uğrattığı hissi itiraf etmek istediğinden daha ağır bastı.

"Eğlenceli olacak, tamam mı? Archer devam etti, parmağını Olive'in krem şantisinde gezdirdi ve burnuna bir topak koydu.

Kıkırdadı ve dilini yalayabileceği kadar uzağa uzatmaya çalıştı.

Bex banyodan geri döndü, gözleri Iris ve Archer arasında gidip geliyordu. "Gidip onları tekrar yıkayayım mı?" diye sordu.

Olive ona, 'Babam Anneler Günü brunch'ına gelecek,' dedi.

Bex rahat bir nefes alarak, "Bu harika," dedi. Iris de aynı şekilde hissetmeyi diledi ama panik başka bir şeye dönüşmüştü. Pişmanlık gibi bir şeye. Ya da özlem.

Archer'ın gözlerini tekrar yakalamaya çalıştı ama o Olive'e odaklanmıştı.

"Öğle yemeğinin tadını çıkar ve Iris'e iyi davran, tamam mı?"

"Tamam. Olive bir parmağını krem şantinin içinden geçirdi ve elini Archer'ın burnuna doğru uzattı. Archer eğildi, böylece Olive kremayı onun burnuna sürebildi. Gülümsedi, yanağında bir gamze belirdi.

"Teşekkürler

Liv. Olive
sırıttı.

"Sonra görüşürüz," dedi ve Iris ona bakmasını diledi ama baktığında anında pişman oldu. Adamın yüzünde istediği her şey yazılıydı.

Iris'i istedi. Ve kızını. Bir aile istiyordu.

"Evde görüşürüz, Iris," dedi ve kızın tek zayıf bir el sallamak oldu.

O gider gitmez Bex masaya doğru eğildi. "Konuşmamız gerek," diye tısladı. "Neler oluyor?"

"Cehennem mi diyecektin? Olive sordu.

"Ah... hayır. Tabii ki hayır.

"Babam kilisede ya da okulda söylemediğim sürece cehennem diyebileceğimi söylüyor. Ya da büyükanneimin önünde," dedi Olive, parmağını kremada gezdirmeye devam ederek.

"Mantıklı görünüyor," dedi Bex kendi kreplerine yumulurken. "Bunların tadı hâlâ orijinali gibi değil.

"Biliyorum," dedi Iris. "Ama deniyor.

"Bisquick'i denedi mi?"

"Karışım kullanmayı önerdiğinizde çok alınıyor.

Bex bir kaşını kaldırdı. 'Biraz yüksek bakım. Tüm bunlara bulaşmak istediğinden emin misin?'

'Hepsi Ne?' Zeytin sordu, onu küçük kulaklar perkedve dinlemek.

Iris, Bex'e "çocuğun önünde çeneni kapa!" diyen bir bakış fırlattı. Ya da en azından öyle olmasını umuyordu.

"Hiçbir şey. Rakip bir lokanta açmayı ve kendi kreplerimi yapmayı düşünüyordum ama yapacağımı sanmıyorum.

Olive ona baktı. Iris gülümsemeye çalıştı.

Olive, onu hayal kırıklığına uğratmış gibi kaşlarını çatı.

"Hey, şuradaki Hazel ve Noah değil mi?" Iris Hazel'i işaret etti ve ona el salladı. "Neden gidip merhaba demiyorsun?"

"Tamam. Olive, kendisinden kurtulmaya çalıştıklarını biliyormuş gibi yavaşça kabinden çıktı ama Hazel ve Noah'nın yanına gider gitmez kıkırdarak masalarının yanında dans etmeye başladı.

'Cidden, Iris. Ne haltlar ?'

Iris çocuğun kaçmaya çalışmadığından emin olmak için bakışlarını Olive'den ayırmadı. Bir süredir evden kaçmaya çalışmamıştı ama Iris dışarıda bir tavşan görüp onu takip etmeye çalışmayacağına güvenmiyordu.

"Birlikte yatmış olabiliriz. "Ne yaptınız?!"

"Bex," diye tısladı Iris. "Sesini alçalt!" "Özür dilerim. Sen ne?!" diye fısıldayarak bağırdı.

'Birlikte yattık ve inanılmazdı. Dünyayı sarsan bir şeydi ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum.

"Her zaman yaptığın şeyi yap.

"Bu da ne demek oluyor?"

Kuzeni kollarını göğsünde , karşısında oturuyordu. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Görünüşe göre, Bex

Babası gibi uzun ve güçlüydü, vahşi sarı bukleleri ve gür bir sesi vardı. Iris de onunkine benziyordu ve ikisi de annelerine çekmemiştir.

'Sen tek gecelik ilişkilerin kraliçesisin, Iris. En son ne zaman bir erkekle çıktın?'

Iris iç çekti. "On birinci sınıf. "Aynen öyle.

"Ama onun bir çocuğu var, Bex. Bu ciddi bir durum.'

"Zaten sevdiğiniz ve tüm gün boyunca ilgilendiğiniz bir çocuk.

Iris, Olive'in şu anda Hazel ve Noah için bir tür şiir, şarkı ya da başka bir şey okuduğu yere baktı. Archer için çalışmaya ilk başladığında Olive'in ne kadar içine kapanık, yalnız ve üzgün olduğunu hatırlıyordu. Uzun bir yol kat etmişti.

Belki Iris'in de vardı.

Daha önce çocuklardan çok korkmuş, kendi çocuğunu asla istemediğine ikna olmuştu. Ve şimdi, belki de Olive'in de içinde olduğu bir hayatı hayal edebiliyordu.

'Bak Iris, bu da diğer ilişkiler gibi. Belki yürür, belki yürümez ama birbirinize bakışlarınıza bakılırsa bence denemeye değer.

"Ama ya ?" "O zaman yürümez.

Peki ya Olive? Bex, biz çocukken işler nasıldı biliyorsun. Annemin ve benim hayatımıza girip çıkan adamları biliyorsun. Her seferinde umutlandım ve her seferinde gittiler. Bunu Olive'e yapmak istemiyorum.'

"Iris Lyn Fraser, deliriyorsun.

Teşekkür . Kendimi deli gibi hissediyorum. Bu çok doğrulayıcı.

Bex gülümsedi. 'Sen o heriflere hiç benzemiyorsun. Bak, anneni seviyorum ama erkekler konusunda kötü seçimler yaptı. Bir sürü kötü seçim.

'Ama o adamlar kötü değildi. Nazik ve . I onları severdi. Sonra da onlardan sıkılırdı.

"Tamam, kafam karıştı. Annen gibi olmaktan mı korkuyorsun, yoksa onun eve getirdiği erkekler gibi olmaktan mı?

"İkisi de mi?

"Iris.

"Yardım edin! Ne yapacağımı bilmiyorum.'

"Bence biliyorsun. Bence ne yapacağını çok iyi biliyorsun ama bunu itiraf etmekten korkuyorsun.

Iris kaşlarını çattı. İşte bu yüzden Bex'le konuşmuyordu. Kuzeni onu çok iyi tanıyordu. Ve Iris şu anda kendisine seslenilmesini istemiyordu. İçinin acıdığını hissediyordu.

Neyse ki Olive masalarına geri dönüyordu. "Geri döndüm!

"Oh iyi. Iris Bex'e kendini beğenmiş bir gülümseme gönderdi ve kuzeni de dilini çıkararak bu jeste karşılık verdi.

"Hazel ve Noah nasıl?

"Güzel. Onlara yeni dansımı gösterdim.

"Eminim bayılmışlardır.

"Onlar yaptı. Bir adaya seyahate gidiyorlar ve bana bir hatıra getirecekler.

"Vay canına, .

Olive, tabağında kalan krem şantiyi Iris'in burnuna sürmeden hemen önce ona sırttı.

'Yakaladım seni! Şimdi benimle ve babamla eşleşiyorsun!" diye sevinçle ciyakladı.

Ve bazı çılgın nedenlerden dolayı tüm bu olanlar Iris'in ağlamak istemesine neden oldu.

Otuzuncu Bölüm

"Hey, baba.

"Selam, Arch. Nasıl gidiyor?"

Archer iç çekti.

"Her şey yolunda gidiyor. Yatak başlığına yaslandı. Olive babasıyla haftalık sohbetini yeni bitirmiş ve Iris onu yatağına götürmüştü. Iris onu kucağına aldığı anda, Olive kıkırdarak ve çığlık atarak kollarında, Archer gidici olmuştu.

Hepsi birlikte anlamlıydı. Iris bunu görmedi mi?

Geçen hafta boyunca aklını kaçıırıyordu. Iris'i rahat bırakmaya çalışıyordu. Onu istemediği bir şeye zorlamak istemiyordu ama şimdi aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Olive'in günüyle ilgili temel konular dışında onunla neredeyse hiçbir şey konuşmamıştı ve bu onu çıldırtıyordu.

"Belli ki iyi değil, neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun?"

"Iris ile işler... kızıştı.

Babası gri bir kaşını kaldırdı. 'Kızıışmış mı? Ne şekilde?

Ne şekilde? Birlikte yatmışlardı ve bu Archer'ın tüm beyin kimyasını değiştirmişti ve şimdi işkence dolu bir arafta kalmıştı ve kendi evinde parmak uçlarında dolaşıyordu.

"Sanırım kazara ona aşık oldum.

Archer içinin parçalandığını hissetmeseydi, dizüstü bilgisayarının ekranından babasının yüzündeki şok ifadesi komik olabilirdi.

"Ona aşık mı oldun?" "Evet.

Evet. Iris'e aşıktı.

Hayatı boyunca hiç kimseye aşık olmamıştı ama işte buradaydı, kızına bakması için tuttuğu kadına, uzun süreli ilişkilere ve annelik fikrine alerjisi olduğu anlaşılan kadına aşıktı ve bu konuda ne yapacağını bilmiyordu.

Babası masasındaki sandalyede arkasına yaslanmış, hafifçe bir o yana bir bu yana dönüyordu. Archer onu şaşkına çevirmişti. Babası kıpır kıpır değildi. Her konuda bir fikri vardı. Asla kendini tutmazdı. Ve şimdi Archer'a ne söyleyeceğini ya da durumu nasıl ele alacağını bilmiyormuş gibi bakıyordu.

En hafif tabiriyle rahatlatıcı değildi.

Ekranda üvey annesinin yüzü belirdi. "Araya girdiğim için özür dilerim," dedi, "ama sorununa kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım, Archie. Muhtemelen babasıyla aynı odada oturup son kanaviçe deseni üzerinde çalıştığı içindi. Archer'a ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok üzerinde İncil ayetleri olan yastık gelmişti. Şu anda hepsi koridordaki dolaba tıkılmış durumdaydı.

"Iris bütün bunlar hakkında ne düşünüyor? Cathi sordu, yüzü artık babasınınkini tamamen gölgede bırakmıştı.

"O... uh...

Cathi kaşlarını çattı. "İşte böyle.

"Bu da ne demek oluyor? Archer tersledi.

Onunla konuşmalısın, Archie. Onunla gerçekten konuşmalısın.

Ne istediğini öğren.'

Sorun da buydu. Iris'le konuşmuştu ve ona ne istediğini söylemişti. Bunun tamamen fiziksel olmasını istiyordu. Başından beri bu konuda açıktı. Daha fazlasını isteyen oydu. Fikrini değiştirmesini uman oydu.

Aptalın tekiydi.

'Teşekkürler, Cathi. Haklısın.'

Üvey annesi gülümsedi. "Güzel. Yardım edebildiğime sevindim.' Ve işini bitirip ekrandan kayboldu.

Babası tekrar ortaya çıktı, kaşlarının arasında hâlâ şaşkın bir kırılganlık vardı.

'Ne oldu baba? Neden bana öyle bakıyorsun?'

Babası başını salladı. "Özür dilerim. Sadece... daha önce hiç kimse hakkında böyle konuşmamıştın. Bu iyi bir şey, Arch. Senin adına sevindim.

Archer alay etti. 'Bu konuda fazla heyecanlanma. Aynı şeyleri istediğimizi sanmıyorum.

"İnsanlar ne istediklerine dair fikirlerini her zaman değiştirirler.

"Belki.

"Yine de seninle gurur duyuyorum.

'Beni istemeyen bir kadına aşık olduğum için benimle gurur duyuyor musun? Teşekkürler, baba.'

Babası kıkırdadı. 'Ben ciddiym. Yıllardır tek önemsedğin şey işti, Arch. Bu hayalinin peşinden gittiğin için seninle gurur duyuyorum ama peşinden gidecek başka şeyler bulduğunu görmek de güzel. Bu kızla işler yolunda gitmese bile, deniyor olman güzel bir şey.

İyi hissettirmiyordu. Aslında her şey çok boktan geliyordu ama Olive yeni yıkanmış ve yeni pijamalarını giymiş olarak odasına dönmeden önce Archer'ın bunu açıklayacak zamanı yoktu.

"Büyükbabama tembel hayvanlarımı göstermem gerek!" diyerek yatağına geri tırmandı ve kucağına süründü. Archer dizüstü bilgisayarı ona göre yeniden ayarladı.

"Hey, işte benim küçük Livie'm yine gelmiş.

"Bakın! Tembel hayvanlar! Olive tembel hayvanlarını sergilemek için pijamasının üstünü çıkardı.

'Vay canına, şunlara bak! Çok şık.'

"Kenara çekil Jim, ben de onun pijamalarını görmek istiyorum. Cathi geri dönmüş, babasını kenara itiyordu ve Archer gülmek zorunda kaldı. Annesiyle babası torunları olduğu için çok mutluydular. Annesi Şili'den çok sayıda kartpostal göndermişti ve Olive'in ilan panosunun her yerinde kartpostallar vardı. Yani üç ebeveyni ve Cate'in annesi arasında Olive'in üzerine titreyen büyükanne ve büyükbaba sıkıntısı yoktu ve Archer bunun için çok minnettardı.

Bunu asla tek başına yapamazdı.

Başını kaldırıp baktığında Iris'in kapı aralığında durduğunu gördü; Olive'in yeni büyükanne ve büyükbabasıyla konuşmasını izlerken yüzünde hülyalı bir ifade vardı.

Bunların hiçbirini tek başına yapmamıştı.

Iris onu izlerken yakaladı ve utangaç bir gülümseme verdi. "Özür dilerim. Ona babanla konuşma sırasının sende olduğunu söylemeye çalıştım ama pijamalarını gösterme konusunda çok kararlıydı,' dedi sessizce.

Archer Olive'i ve dizüstü bilgisayarını kucağından indirdi ve konuşmasını bitirmesine izin verdi. Kapı aralığında Iris'e katıldı.

"Sorun yok. O heyecanlı.'

"Evet." Iris'in bakışları Olive ile onun yüzü arasında gidip geliyordu. "Bu hafta çok tuhaf davrandığım için özür dilerim.

Omuz silkti. "Garip bir durum.

"Pişman olduğumu düşünmenizi istemiyorum, çünkü değilim.

Archer'ın kalp atışları hızlandı ama yüzünü nötr tuttu. "Ben de öyle.

'Belki daha sonra bir yerlere gidebiliriz, sadece sen ve ben. Bakıcılık yapması için Kimmy'yi arayabilirim.

Archer sırttı. "Elbette. Saat dokuzda mutfakta buluşalım. Iris de gülümsedi. "Orada olacağım.

"Selam anne.

'Selam sana, benim küçük çiçeğim. Uzun zaman oldu.'

"Biliyorum, özür dilerim. Annesini seviyordu ama ikisi de arayı kapatmak için zaman ayırma konusunda pek iyi değillerdi.

Iris başını yatağının kenarından sarkıtmış, saçlarını haliya sürterek telefonunu kulağına dayamıştı. Saat sekizdi. Archer'la 'randevusuna' bir saat vardı ve kendini tuhaf ve gergin hissediyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu annesi.

"Pek sayılmaz.

"Hmm... tamam. Ee, ne var ne yok? Yeni iş nasıl?"

'İyi.'

Annesi güldü ve bu ses tanıdık ve rahatlatıcıydı. Annesi iyi bir kahkaha atmıştı. "Demek iyi olduğunu ve işinin yolunda gittiğini söylemek için aradın.

Iris içini çekti, her nasılsa annesi uzak mesafeden bile olsa hâlâ annesini algılama gücüne sahipti.

"Anne, sen anne olmak istedin mi?"

"Elbette istedim!"

"Çok hızlı bir cevap anne. Ben gerçeği istiyorum. Bana hamile olduğunu öğrendiğinde mutlu muydun? Yoksa korktun mu? Anne olmayı hep hayal eder miydin yoksa bu bir kaza mıydı?"

'Iris, tatlım, tüm bunlar nereden geliyor? Hamile misin?'

Iris öksürmeye başladı ve neredeyse tükürüğünde boğuluyordu. Başını tekrar şiltenin üzerine koyarak yuvarlandı.

"Tanrım, hayır," dedi nefesini tuttuğunda. "Ben sadece... Son zamanlarda bunu çok düşünüyorum.

"Oh.

"Seni yargılayacak falan değilim. Sadece o zaman nasıl hissettiğini merak ediyorum. Beni sevdiğini biliyorum ve ben de çocukken hep sevildiğimi hissettim.

Telefondan annesinin iç geçirdiğini hissedebiliyordu. "Çok rahatladım. Annen olmayı seviyordum.

"Biliyorum.

"Ama dürüst olmak gerekirse...

Annesi o kadar uzun süre durakladı , Iris bağlantının kesilip kesilmediğini anlamak için telefonu kulağından uzaklaştırdı ama

Sonra annesi tekrar konuşmaya başladı.

"Açıkcası evli değildim ve babanızla evlenmek gibi bir niyetim de yoktu. O... baba olacak bir tip değildi. Yani, evet, korkmuştum, tabii ki korkmuştum.

"Anladım.

"Teyzen beni kliniğe götürdü, biliyorsun. Karar verdiğim her konuda bana yardımcı olacağını söyledi ve ben de iki ay sonra onun için aynısını yaptım... Ama sonunda seni istediğime karar verdim. Hâlâ korkuyor olsam da.

"Korktun mu?

'Elbette! Her anne öyledir. Ve eğer öyle olmadıklarını söylüyorlarsa, yalan söylüyorlar demektir. Annelik korkutucu ve karmaşıktır ve herkese göre değildir. Ama ben kararımdan bir an bile pişman olmadım, hatta hayatının ilk dört ayı boyunca gece 2 ile sabah 4 arasında uyumayı reddettiğinde bile.

Iris küçük bir kahkaha attı. "Bunun için üzgünüm.

"Affedildim. Şimdi, soruna cevap verebildim mi? Yardımı oldu mu?'

Öyle oldu. Teşekkürler.'

"Güzel. Telefonda annesinin gülümsemesini duyabiliyordu.

"Bir soru daha.

'Vay canına, Iris! Benim hakkımda bir kitap mı yazıyorsun?'

"Henüz değil," dedi Iris kuru bir sesle. Tanrı biliyordu, birkaç cildi dolduracak kadar malzemesi vardı. "Peki hiç aşık oldunuz mu?

Annesi bu kez tereddüt etmedi ve Iris onun cevabına şaşırmadı. "Pek çok kez.

"Ama o adamların hiçbirisiyle kalmadınız.

Annesi uzun bir iç çekti. "Onları sevmem, onlarla yaşamaya katlanabileceğim anlamına gelmiyordu.

Iris'in kalbi sıkıştı. O da böyle miydi? Archer'la olan bu ilişkiden bıkacak ve bu süreçte onu ve Olive'i incitecek miydi? Olive'i bir aile olma konusunda umutlandırıp sonra da umutlarını söndürme fikrinden nefret ediyordu. Çocukken başına birçok kez gelmişti.

"Bazılarımız tek eşlilik için yaratılmamışız bebeğim," dedi annesi. 'Çocukken bu seni etkilediyse üzgünüm ama anneler de insan, biliyor musun? Ben elimden geleni yaptım.

'Biliyorum anne. Harikaydın.' Annesi de harikaydı. Iris'in çocukluğu kahkahalarla, mutfakta dans etmekle, teyzesi ve kuzeniyle akşam yemekleriyle doluydu, güzel ve eğlenceliydi ve annesi elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Belki Iris mükemmel olmasa bile elinden gelenin en iyisini yapabiliirdi.

Belki sevdiği insanlar için yeterli olurdu.

Annesi güldü. "İyi, çünkü şimdi geri dönüp yeniden yapamayız.

"Hayır, ben de istemezdim.

"Seni seviyorum, Iris.

"Ben de seni seviyorum anne.

Vedalaştılar ve Iris her zaman yaptığı gibi daha sık arayacağına söz verdi, annesi de söz verdi ve sonra başını yatağın kenarından geriye doğru sarkıttı. Gerçek hayatta bir ilişkiye bağlanma yeteneği konusunda kendini daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiğini bilmiyordu.

Ama bir şeyi biliyordu, bir şekilde unutmayı başardığı bir şeyi. Babası olmayabilirdi ama her zaman onu seven bir ailesi vardı. Annesi ve

Teyze ve Bex, kendi küçük kadın komünleri. Iris nasıl bir ailenin parçası olunacağını biliyordu.

Yani Archer'la daha fazlasını istediğine, onun ailesine katılmak istediğine karar verirse, bunu yapabilirdi. Hâlâ biraz korkuyor olsa bile.

Bölüm Otuz Bir

"S o, bu bir randevu mu? Archer mutfakta onunla karşılaştığında Iris taburesinden sordu.

Her zamanki gibi güzel görünüyordu, ama bu gece daha nazikti, adamın dikkatini dağıtmaya çalışıyormuş gibi değil de sanki orada yaşıyormuş gibi. Kot pantolonu ve sweatshirt'üyle, duştan yeni çıkmış saçları hâlâ nemliyken mutfağında rahatmış gibi. Rahat, tatlı ve oraya aitmiş gibi görünüyordu. Başını salladı ve bunu ne kadar çok istediğini düşünmeyi reddetti. Kalıcı olarak. Kız arkadaşı olarak, çocuğunun dadısı olarak değil.

Ama her seferinde bir adım.

"Bunun bir randevu olmasını ister misin, Iris?" diye sordu, adaya doğru eğilerek, sadece birazcık, ona biraz daha yaklaşmak, şampuanını koklamak ve yanaklarının kızarmasını izlemek için.

Sonra başını kaldırdı, adamın bakışlarını yakaladı ve ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Belki.

"Belki mi?

"Evet." Gülümsemesi daha da muzipleşti. 'Belki de bunun bir randevu olmasını istiyorum. Belki seninle çıkmak istiyorumdur.

Archer bunun kendisini ne kadar mutlu ettiğini haykırmak istiyormuş gibi hissetti ama bunun yerine çok soğukkanlı bir şekilde, "Ben alırım," dedi.

Iris güldü. "Belki'yi kabul edecek misin?" "Şimdilik.

"Pekâlâ" -Iris taburesinden zıplayarak indi- "Belki de randevumuz için tam yerini biliyorum. Elini tuttu ve Archer onun kendisini evden dışarı çıkarmasına izin verdi.

Birkaç kez önünden geçtiği ama hiç girmediği dondurmacıya vardılar. Olive'i buraya getirmeliler, diye düşündü ve sonra Olive'in bugünlerde aklından hiç çıkmamasına neredeyse gülecekti.

Iris sırada durmuş, tezgâhın arkasına asılmış dev lezzet listesini inceliyordu.

"Ne önerirsin?" diye sordu, kulağına fısıldamak için eğildi ve bunu yaptığında içinden geçen ürpertiye izledi. Tanrım, sadece ona yakın olmak istiyordu.

'Karıştırmayı ve eşleştirmeyi seviyorum. En sevdiğim kombinasyon bir kaşık Çilekli Cheesecake ile bir kaşık Çikolatalı Ölüm. Bir külâhın içinde.

"Vay canına.

Iris dönüp ona sırtıttı. "Buradaki tek süslü pantolonlu yemek meraklısı sen değilsin.

Güldü. "Sanırım hayır. Bunu bir sır olarak saklıyordun.

Omuz silkti. " korkutmak istemedim. "Oh, bu muydu?

"Evet. Egonu zedeleyemezsin. Güldü, onunla alay ederken gözleri dans ediyordu.

Kasaya doğru ilerlediler ve Iris'e bakmakla meşgul olan kasadaki genç adamdan külahta iki Çilekli Cheesecake ve Çikolatalı Ölüm kombinasyonu sipariş etti. Archer ilk başta adamın onu duyduğundan bile emin değildi, o kadar dalgındı ki, ama Archer onu suçlayamazdı. Bakmamak mümkün değildi.

Iris ona gülümsedi ve Archer zavallı çocuğun oracıkta ölebileceğini düşündü.

"Hey Carter," dedi. "Büyükbabanın yeni kalçası nasıl? Büyükbabasıyla ilgili soru, onu şaşırtmış gibiydi. Carter bundan kurtuldu.

"Sorun yok. Ama büyükannem uyurken yüzüne bir yastık koyup ikisinin de acılarına son verebileceğini söyledi.

Iris başını arkaya attı ve güldü, saçları sırtından aşağıya doğru ateşten bir dere gibi akıyordu. "Vay canına, bu kadın çok karanlık," dedi nefesini tuttuğunda.

"Evet," dedi Carter Iris'e bir kez daha utangaç bir gülümsemeyle, sonra da gidip dondurmalarını aldı.

"Bu kasabadaki her yaşlı vatandaşı tanıyor musun? Archer onlar beklerken sordu.

"Hemen hemen.

"Bunun olağanüstü olduğunu biliyorsun, değil mi?

"Öyle mi? Hayatım boyunca burada yaşadım. Yaşamasaydım garip olurdu.'

Buna verecek bir cevabı yoktu ama bunun sadece hayatı boyunca burada yaşamış olmasından kaynaklanmadığını biliyordu. Çünkü Iris insanları önemsiyordu. Onlara ilgi gösterirdi. İşte bu yüzden insanlar ona yakın olmak istiyordu.

Bu yüzden onun yanında olmak istiyordu.

İşte bu, ve o biliyordu ne o tadı
gibi ve umutsuzca daha fazlasını istiyordu.

Ama için Şimdi o olur yerleşmek için
ÇİLEK ve çikolata.

"Yemek yerken yürümek ister misin?" diye sordu Iris,
kûlahlarını kaparlarken.

"Elbette.

Sıcak gece havasına doğru yola çıktılar. Kasaba manolya
çiçeği ve tuzlu hava gibi kokuyordu. Iris'in dolambaçlı
yollarını takip etti, onunla birlikte olmaktan keyif alıyordu.

"tek şey Olive değil," dedi bir süre sonra. 'Yani, tereddütlü
olmamın tek nedeni bu değil. Bizim hakkımızda.

"Tamam. Bana diğer nedenleri de söylemek ister misin?

Iris dondurma kûlahından bir ısırık daha aldı. "Genelde
böyle şeyler yapmam.

"Geceleri çok fazla dondurma yerken sokaklarda dolaşmak
mı?

Hafifçe güldü, yumuşak bakışları onunkilere kaydı. 'Hayır,
bunu çok yapıyorum. Yapmadığım şey insanlarla çıkmak. Tek
bir kişiyle uzun süre çıkmak.

"Evet, anladım .

"Anladın mı?

"Iris, ilk kez birlikte yatmamızı bir vur-kaç olayına
dönüştürmeye çalıştın.

Bunun üzerine daha sert güldü. "Vur-kaç mı?!"

"Öyle hissettim," dedi gülerek. Kadın irkildi.

"Bunun için üzgünüm.

"Hoşuma gitmediğini söylemiyorum.

Sırıttı ve ona doğru başını salladı.

'Bak Iris, ben de burada alışılmadık bir zemindeyim. Her şeye. Olive'le, lokantayla, seninle. Sertçe yutkundu, bu konuşmanın kendisini çok aşmasına izin vermek istemiyordu. 'Geçmişte ben de pek ilişki kurmadım. Onlar için zamanım yoktu. O yüzden belki de ağırdan almalıyız. Nasıl gideceğini görürüz.

"Nasıl gittiğini gördün mü?

'Evet, nasıl gittiğine bakarız. Birlikte çözeriz. "Peki ya şu velayet meselesi?

"Biriyle çıkmaya iznim var, Iris. Sadece Olive için iyi bir ev hayatı sağlamam gerekiyor. Eğer bunu gerçekten yapmaya karar verirsek, avukatlarla ve kasabanın işgüzarlarıyla o zaman ilgileniriz. Ama çıkmamız Olive'e zarar vermez.'

İkna olmuş gibi görünmüyordu ve belki o da ilk başta bundan emin olamamıştı. Dadıyla kaçamak yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu. Ama bu bir kaçamak değildi. Artık Iris'in kalbini biliyordu. Olive'e zarar vermeyeceğini biliyordu.

Yürürlerken göz ucuyla ona baktı ve adam nefesini tutarak onun cevap vermesini bekledi. Çok mu söylemiş, onu çok mu

? "Peki ya senin hâlâ benim patronum olduğun gerçeği? sordu.

"Beni İnsan Kaynakları'na şikâyet edecek misin, Iris?" diye şaka yaparak onu hafifçe dürttü ama yüzündeki ifade ciddiye. "Olive'in dadısı olmayı bırakmak istiyor musun?" Hayır demeye hakkı vardı, elbette vardı ama yine de kalacağını umuyordu.

Iris düşünürken boğazının arkasından bir mırıldanma sesi çıkardı. 'Peki, eğer amaç Olive'in hayatını bozmaksa

mümkün olduğunca az, o zaman muhtemelen onun dadısı olarak kalmalıyım.'

"Emin misin? Tüm bu olanlardan rahatsız olmanı gerçekten istemiyorum'.

"İstemediğini biliyorum. O yüzden ağırdan alalım ve nasıl gittiğine bakalım. Dediğin gibi.'

Kızın tereddütlü gülümsemesi ona rahat bir nefes aldırdı. "Tamam, güzel.

"Ama yine de Olive'e söylemiyoruz," dedi, kaşları endişeyle birbirine yaklaşıarak ve o zaman anladı, Olive'e olan sevgisini. Bu da ona olan inancını pekiştirdi. Küçük kızını hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Ve o da bunu istemiyordu. Her Şey daha sağlam bir zemine oturduğunda Olive'e ve avukatlara bunu söyleyebilmek istiyordu. Ama Iris'in daha fazla zamana ihtiyaı olduğunu da anlıyordu.

"Anlaştık.

"Ve o küçük bir dedektif gibi, bu yüzden tedbirli olmalıyız. Archer güldü. "Kesinlikle.

ıkılmaz bir sokağın sonuna gelmişlerdi ve liman önlerinde uzanıyordu. Iris, küçük bir plajı geldikleri yerleşim caddesinden ayıran büyük kayalardan birine ıktı. O oturdu ve adam da onu takip etti.

Dalgalar sessizce kıyıya vuruyor, ay suyun üzerinde alçakta asılı duruyordu.

"Burası en sevdiğim yerlerden biri," dedi başını adamın omzuna yaslayarak.

"İyi bir nokta. Iris'in başını ona yasladığı her yer iyi bir yerdi.

'Olive'in artık bir tavşan istediğini biliyor muydun? Yavru köpeklerden vazgeçti,' dedi.

"Bana bundan yüzlerce kez bahsetti, evet.

Iris güldü ve o da bu sesi ayak parmaklarına kadar hissetti. "Peki ona bir tane alacak mısın?

"Tavşan mı? Tabii ki hayır.'

"Göreceğiz. Seni ikna tahmin ediyorum.'

Archer başını salladı. "Bu evde ihtiyacımız olan son şey bir evcil hayvan.

'Eğer o uzun kirpiklerini yeterince kırptırırsa, ona bir tane alırsın. Onun için her şeyi yaparsın, Arch.' Arch. Sesindeki alaycılık gitmiş, yerine Archer'a kalbinin göğüs kafesine sığmadığını hissettiren tatlı bir şefkat gelmişti. İnsanların her zaman yaptığı bir şey olan adının o küçük kısaltması, onun dudaklarından en tatlı sevecenlik gibi geliyordu. Tanrım, çok kötüydü.

Boğazını temizledi. "Çok şey yapardım. Ama tavşanlarda sınırı çizerim.

Iris başını kaldırdı ve güneşin ısıttığı kayanın üzerinde ona doğru döndü. Ay ışığında çok güzel görünüyordu, Olive'in peri masalları kitabından fırlamış bir karakter gibiydi.

Öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "Buraya taşındığım için gerçekten çok mutluyum," dedi çünkü bu doğrudu, olabileceğini düşündüğünden çok daha doğrudu. Daha birkaç ay önce nasıl olmuştu da buradan ayrılmanın bir yolunu bulmak için çırıpınıyordu?

Iris'in dudaklarına gülümsediğini hissetti. "Ben de. Onu öptü, ellerini saçlarına doladı ve onu da kendine çekti, her şeyini istiyordu ama iç çekişlerine ve

inlemelerini ve ay ışığında parmaklarının altındaki yumuşak kıvrımlarını hissetti.

Daha sonra eve girerlerken, Iris parmakları hâlâ Archer'ın parmaklarında dolanırken, "Güzel bir randevuydu," diye fısıldadı. Ve bunun bir randevu olduğunu itiraf etmesi Archer'a bir zafer gibi geldi.

"Evet, öyleydi. Seninle odana kadar yürüyeyim. Iris kıkırdadı. "Benimle odama kadar yürüyecek misin?"

Archer sırttı. "Eve sağ salım döndüğünden emin olmalıyım.

Koridorda sessizce ilerleyip Olive'in yatak odasının önünden geçtiler ve bir yığın pelüş hayvanın altında uyuduğundan emin olmak için içeriye göz attılar. Iris'in odasının önünde durdular Iris ona baktı. Iris onu odasına götürüp her yerinden öpmek istiyordu ama aynı zamanda bundan daha fazlasını istediğini de göstermek istiyordu.

Adam başını eğdi ve kadın onunla buluşmak için yükseldi, dudakları onunkilerde sıcak ve yumuşaktı. Öpücük yavaş ve tatlıydı, çilek ve çikolata tadındaydı. Iris içini çekti ve vücudunu onunkine bastırdı, her kıvrımı onu tahrik ediyordu. Ve Tanrım, Archer ona doğru eğilmek istedi, ama alnını onunkine yaslayarak geri çekildi.

"İyi geceler, Iris.

Gözleri iri ve karaydı, yanakları kızarmıştı. "Ne demek "iyi geceler"?"

Gülümsedi. "Yani, yarın gece benimle tekrar buluşacak mısın?"

Kadın bir süre ona baktı ve adam elini fazla zorladığını düşündü, ama sonra kadın ona küçük bir baş selamı verdi.

'Harika, saat dokuzda, mutfakta. O zaman görüşürüz. Onu koridorda sersemlemiş bir halde bırakmadan önce dudaklarına bir öpücük daha kondurdu.

Otuz İkinci Bölüm

Bir Archer ona kur

yapıyordu. Ya da onun
gibi bir şey.

Bir hafta boyunca her gece 'randevuları' için buluşmuşlardı. Archer'ın ona yemek pişirdiği -her türlü harika yemek- ve bazen Kimmy'nin bebek bakıcılığı yapmaya geldiği ve Iris'in Archer'a Dream Harbor'daki en sevdiği yerleri gösterdiği randevuları. Güneşin altındaki her şeyden, büyümekten, ebeveynleri hakkında ne hissettiklerinden, Olive'den, hayatlarının nasıl gideceğini , belki de bunun nasıl değiştiğinden konuştular ve öpüştüler, Tanrım, nasıl öpüştüler, yavaş, tatlı ve lezzetli. Bu öpücükler Iris'i güçsüzleştirdi, düşünemez hale getirdi ve dizlerini jöle gibi hissettirdi.

Ve gerçekten çok güzeldi.

Tüm bu durum hakkında en başta neden endişelendiğini hatırlamakta zorlanıyordu. Delicesine yetenekli bir şefin sizin için yemek yapmasına izin vermenin ve ardından kendi adınızı unutana kadar sizi öpmesine izin vermenin nesi kötü bir fikir olabilirdi ki? Aslında kulağa harika bir fikir gibi geliyordu.

Şu anda, Archer'ın ağzı boynundayken yatak odasının dışındaki duvara yaslanmıştı ve adının Iris olduğunu biliyordu çünkü Archer tenine karşı mırıldanmaya devam ediyordu.

"Bir haftadır çıkıyoruz," dedi, sesi soluk ve uzaktı.

"Biliyorum," dedi Archer, dişleri onun boğazını sıyrarak. 'Bence birlikte uyumalıyız. Tekrar yani.

Archer, koridorun loş ışığında yüzünü görebileceği kadar geri çekildi. "Öyle mi?

'Evet, değil mi? Yani koca bir hafta oldu.'

Kızın "bir hafta "yı sonsuza dek sürecekmış gibi vurgulamasına kıkırdadı ama onu öpüş şeklinden sanki seks yapmalarının üzerinden bir asır geçmiş gibi hissediyordu. Daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

"Tekrar seks yaparsak, çıldıracak ve sadece fiziksel olduğunu mu söyleyeceksin?" diye sordu, burnunun ucunu yanağında gezdirerek ağzını tekrar dudaklarına götürdü ve dudaklarından küçük iç çekişler kopardı.

"Artık bunu iddia edebileceğimi sanmıyorum," dedi ve dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti. Bu adamdan hoşlandığı çok açıkken, bunun sadece fiziksel olduğunu nasıl iddia edebilirdi ki? Bunun nasıl olduğundan hâlâ emin değildi. Krepler, makarnalar, öpüşmeler ve konuşmalar arasında bir yerde belki de ona aşık olmuştu.

Bu düşünce vücudunda baş döndürücü bir heyecan yarattı. Bu daha önce hiç başına gelmemiştir.

"Güzel," dedi. "Çünkü artık bu durumdan memnunmuşum gibi davranmam.

Bakışları onunkilerle buluştu ve kadın bunu gördü, belki onun da kendisine aşık olduğunu gördü ve yüzünde beliren sırıtışa engel olamadı.

"Yani..." dedi, parmaklarını onun saçlarında gezdirerek. "Yatıya kalmak ister misin?"

Archer'ın sırıtışı onunkini takip etti, yanağındaki gamze patladı.

"biliyorsun.

Baş dönmesi hissi arttı.

'Ama...' Koridordan aşağı, Olive'in yatak odasına doğru baktı.

"Çok sessiz olacağız," diye söz verdi Iris, ellerini onun göğsünde gezdirerek. Bunu son kez yaptıklarında Olive'in büyükannesinin evinde güvenle saklandığını unutmuştu. 'Ve uyurgezer olursa diye zillerimiz var. Ve biliyorsun ki bayıldıktan sonra onu hiçbir şey uyandıramaz. Ve-'

Archer onu yakıcı bir öpücükle keserek sırtını duvara yasladı ve o da rahatlayarak inledi. Eğer bir geceyi daha yalnız geçirmek zorunda kalırsa, buna dayanamayabilirdi. Vibratörü kesinlikle dayanamazdı.

"Beni ikna ettin," diye mırıldandı, alnını onunkine yaslayarak.

"Güzel. Kadın gülümsedi ve adam onu öptü.

Tekrar öpüşmeye başlamadan önce yatak odasının kapısından geçip arkalarından kapatacak kadar ancak ayrılmışlardı. Buna doyamıyordu. Ona. Buna. Archer erkekler hakkındaki tüm kurallarını yıkmıştı. Bir erkeğe sadece seks için ihtiyacı olduğuna dair tüm düşüncelerini.

Dudakları artık tanıdıktı, dilinin onunkine değme hissi, vücudunu kavrayan ve tutan elleri

hareket edişini, ellerini saçlarında gezdirirken inleyişini. Hepsi tanıdıktı. Ve bunu daha önce hiç yaşamamıştı. İlişkiler kısa süreliydi, en fazla birkaç hafta sonu sıcak ve ağır geçerdi. Hiç böyle olmamıştı. Rahatlık ve dostlukla sarmalanmış bu özlem ve arzu hissini hiç yaşamamıştı.

Bu ev ve aile duygusuyla asla.

Rahat ve güzeldi ama yine de Iris'te Archer'ın pantolonunu yırtma isteği uyandırıyordu.

Ve eğer bu aşk değilse, o zaman hiçbir şey bilmiyordu.

Ama Archer'a bunların hiçbirini söylemedi çünkü o anda Archer onu pantolonundan çıkarmaya, o da Archer'ı yavaşlatmaya çalışıyordu.

"Iris," diye homurdandı. "Bekle. Adam kızın ellerini tuttu ve kız hayal kırıklığı içinde ofladı.

'Yavaş gidebiliriz,' dedi. 'Söz veriyorum. Sadece kıyafetlerini çıkar.

Archer gözlerinde sıcaklık ve dudaklarında küçük bir sırıtışla ona baktı.

"Lütfen, şef," diye mırıldandı Iris ve hemen ellerini bırakıp gömleğini başından çekti. Kısa süre sonra pantolonu da onu takip etti ve Iris yatak odasında neredeyse çıplak bir Archer'la baş başa kaldı.

Adam onu tekrar kendine çekmeye çalıştı ama kadın elini savurarak uzaklaştırdı.

"Hayır, , hayır," diye azarladı. "Yavaş gidiyoruz, unuttun mu? Yavaşça vücudunu incelemeye başlarken ona hınzırca bir gülümseme verdi. Ve bu iyi bir vücuttu. Güçlü ve genişti, çok çalışmış gibi değildi ama gerektiğinde sizi yanan bir binadan çıkarabilecek gibiydi.

Bir tırnağını göğsünde gezdirdi ve adam titredi.

"Ne yapıyorsun, Iris?"

"Senin tadını çıkarıyorum.

Archer inledi ama sikinin boxer'ının önünü bakılırsa, Iris onun bundan o kadar da nefret ettiğini düşünmüyordu. Parmağını Archer'ın vücudunda dolaştırdı, kaslarının kıvrımlarına girip çıkmasına, omzunun üzerinden sırtına doğru ilerlemesine izin verdi. Omurgasından aşağıya doğru bir çizgi çizdi ve adam yine titredi. Parmağının külotunun üst kısmına takılmasına izin verdi ve kıcının kıvrımını takdir edecek kadar aşağı çekti. Ve bir dövmeyle görebilmek için.

"Biliyordum!

"Neyi biliyordun?" dedi omzunun üzerinden bakarak. Iris şortunu daha da aşağı çekti. "Bir dövme. Archer sırtı. "Daha önce fark etmedin mi?

'Daha önce kıcına pek iyi bakamamıştım. Ama şimdi buradayım...' Boxer'ını bacaklarından aşağıya doğru sürükledi ve Archer onu kenara attı.

"Ne oldu?

"Bir zeytin dalı.

"zeytin dalı dövmesi mi var?" "Kıçımda değil. Üstünde.'

"Zar zor. Iris sapı ve yaprakları Archer'ın yanağının üst kıvrımında gezdirdi. "Peki neden zeytin dalı?

Archer omuz silkti ve Iris onun omuzlarının bükülüp esnemesini izledi. 'İtalya'ya gidiyordum. Sanırım akıllıca davrandığımı sanıyordum.

"Yani, bunu gitmeden önce mi aldın?

"Evet.

"Cate'le yattığında da mı vardı?" "Evet.

"Ve sonra bebeğinizin adını Olive mi koydu?

"Belki mi? Gerçekten bilmiyorum; sadece garip bir tesadüf olabilir. Garip mi?"

'Takıldığınız kadının, sahip olduğunuzu bilmediğiniz bebeğe kışınızdaki dövmenin adını verdiğini mi? Hayır. Hiç de garip değil.'

Archer güldü.

Iris alnını adamın sırtındaki sıcak kaslara yasladı, parmakları hâlâ adamın vücudunda geziniyordu. "Bu bir bakıma hoş. Sanki Olive'e isim vermenin bir parçası olmanı istemiş gibi.

Onun içinden gelen iç çekişi hissetti.

"Sence bana Olive'den bahseder miydi?" sordu, sesi sessiz ve hüzünlüydü.

Iris kollarını onun ön tarafına doladı, yanağını sırtına bastırarak onu kendine yakın tuttu. "Bilmiyorum.

Uzun bir nefes daha verdi. 'Belki de kötü bir baba olacağımı düşündüğü için bana söylemedi...'

Iris ona daha sıkı sarıldı. "Böyle düşünseydi seni doğum belgesine yazdırmazdı.

"Sanırım değil.

Iris, çok az tanıdığı ama kasabada sayısız kez gördüğü bu kadınla, Cate'le ilgili anılarını canlandırmaya çalıştı. Iris'in bildiği kadarıyla nazik biriydi, komşulara karşı tatlıydı ve gülümsemeye hazırdı. Iris onun hakkında kötü bir şey söylendiğini hiç duymamıştı.

"Muhtemelen için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya çalışıyordu," dedi Iris, Archer'ın nasıl

O zamanlar öyle olmalıydı. Azimli ve kararlı. Hedeflerine odaklanmış. Cate onun bu hedeflere ulaşmasını isterdi.

"Keşke bana söyleseydi. Keşke..." Bir başka ürpertici iç çekiş. "Keşke bu kadar çok şey kaçırmasaydım.

Iris ellerini onun göğsünün geniş düzlemlerinde gezdirdi. "Biliyorum. Bir süre sessiz kaldılar, Iris onun kalbini buldu ve elini güven verici atışının üzerinde bıraktı. 'Cate'in doğru seçimi yaptığını düşünmesi, doğru seçimi yaptığı anlamına gelmez. Sen iyi bir babasın Archer. Ve iyi bir şefsin.

Elini kaldırdı ve avucuna bir öpücük kondurarak teşekkürlerini fısıldadı.

"Tanrıya şükür spatula dövmen yokmuş," dedi, Archer'ı üzüntüsünden uzaklaştırmak için tekrar alay etmeye başladı. "Bu çok daha tuhaf bir isim olurdu.

Dönüp onu tekrar kendine çekerken şaşkın bir kahkaha attı. "Ya da bir çırpma teli," dedi ve kızın daha fazla kıkırdamasına neden oldu.

"Gerçi Knives harika bir isim olurdu," diye ekledi Iris.

"Bir sonraki için bunu aklımda tutacağım," diye mırıldandı boynundan aşağı öperken.

Bir sonraki. Sahip olmayı planladığı bir sonraki çocuk ... tam olarak kim? O mu? Iris Lyn Fraser mı? Archer ondan bebeğini taşımasını ve ona Knives gibi harika ve belalı bir isim vermesini mi istedi?

Bunu şimdi istiyor muydu? Olive'in hayatına gizlice girmesine izin vermek, onu bir gün kendi çocuklarına sahip olma fikrine mi açıyordu?

Bir rahmin takla atması mümkün müydü, çünkü Iris'inki de öyle yapıyor olabilirdi, ama heyecanla mı yoksa dehşet içinde mi olduğu hâlâ belirsizdi. Ama şimdi bu duygu karmaşasını çözmenin zamanı değildi.

Bunun yerine, Archer'ın vücudunun, ağzının ve ellerinin dikkatini dağıtmasına izin verdi ve Archer onun giysilerini soyarak ikisini de odanın ortasında çıplak bıraktı.

"Sen taşındığından beri buraya hiç gelmedim," dedi, onu yatağa doğru iterek, çocuklar, bebekler ve annelikle ilgili tüm düşünceleri sildi. "Güzel görünüyor.

Pek bir şey yapmamıştı. Bex'in geçen yıl Noel'de ona aldığı morun çeşitli tonlarındaki yorganı yatağa, yerel sanatçıların birkaç çerçeveli baskısını duvarlara ve Dream Harbor garaj satışlarından birinde bulduğu başucu lambasını şifonyerine eklemişti. Her zamanki yatak odası eşyaları, ama şu anda bunların hepsi gözünün önündeydi çünkü Archer onun üzerine eğilmiş, ağırlığıyla onu yatağa bastırıyordu. Ağzı onun ağzındaydı, pazuları yüzünü çevreliyordu.

"Sana aşığım Iris," dedi öpücüklerin arasında, sanki normalmiş gibi, sanki bunu her gün birbirlerine söylüyorlarmış gibi, sanki bunu yüksek sesle duymak ciğerlerindeki havayı emmiyormuş gibi. "Hızlı olduğunu ve belki de istediğinin bu olmadığını biliyorum. Ama seviyorum. Seni seviyorum. Seninle ilgili her lanet şeyi seviyorum.

Onu öptü, öptü ve her öpüşünde, ısırışında ve yalayışında sözcükleri tenine işledi.

"İlk başta sadece fizikseldi. Çok seksiydin. Seni hiç işe almamalıydım, Iris. Bunun olacağını biliyordum.

O çürük atletle ortaya çıktığın ilk günden beri bir sorun var.

Öpüşerek ve konuşarak vücudunda aşağı doğru ilerledi.

"Ama o zaman sadece sendin. Mutlu ve eğlenceli olduğunda sendin, endişelendiğinde sendin, korktuğunda sendin, bana ihtiyacın olduğunda ve olmadığında, Olive ile oynadığında ve beni öptüğünde ve hepsi bu Iris.

Hâlâ tek kelime etmemiști ve adamın ona bakışından belki de şimdiden kalbini kırdığını düşündü.

"Karşılık vermek zorunda değilsin," dedi başını karnına yaslayarak. "Bunu hissetmek zorunda değilsin. Ben sadece... bu daha önce hiç başıma gelmemiști ve bunu söylemek istedim.

Parmaklarını adamın saçlarının yumuşak dalgaları arasında gezdirdi, hâlâ konuşamıyordu ama orada olduğunu bilmesini istiyordu. Tekrar yer değiştirdi ve meme ucunu ağzına aldı, Iris inleyene kadar emdi, saçlarını sıkıca kavradı.

Ve sonunda, bu adama karşı hissettiği tüm duygular çarpıştı; eğlence, korku, rahatlık, şehvet ve dostluk. Korkutucuydu ama mükemmeldi de.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Meme ucunu dudaklarının arasında tutarken bile bakışları onunkine kaydı. Bırakmadan önce onu bir kez daha yaladı.

"Öyle mi?

"Oldukça eminim.

Adam kızın nemli tenine karşı iç çekti ve kız titredi.

"Ben alırım.

Vücuduna geri döndü ve onun için bacaklarını açtı. Kadın dolana kadar yavaşça içine bastırdı.

onunla birlikte. İki de derin bir nefes aldı. Adam yavaşça, kasıtlı olarak hareket ediyor, ona zaman ayırıyordu ve kadın bundan hoşlanıyordu, bu bastırılma, onun tarafından kuşatılma, tutulma hissinden hoşlanıyordu.

Adamın hamleleri özensiz ve hızlı bir hal aldığında, kadın canı acıyacak kadar yaklaşmıştı.

"Neye ihtiyacın var, tatlım?" diye fısıldadı şakağına doğru.

"Yuvarlanabilir miyiz?"

Teması kesmeden onları hareket ettirdi ve Iris'i sırt üstü yatırdı. "Daha iyi mi?"

Öne doğru sallanırken nefesi kesildi, aç tam da şimdi doğruydu. "Çok.

Öne doğru eğildi ve o hareket ederken meme ucunu tekrar ağzına aldı, klitorisi kasık kemiğine mükemmel bir şekilde sürtünüyordu, horozu hala onu dolduruyor ve geriyordu. Çok uzun sürmedi. Orgazm yavaş, ağır ve dolambaçlı bir şekilde içinden geçti, yayıldı, inşa etti ve çöktü. Archer onun kıcını sıkıca tuttu, ağzı göğsünden hiç ayrılmadı, titreyip ağlayana kadar zevkini artırdı. Bir eliyle kızın ağzını kapattı, sessiz olmaları gerektiğine dair pek de ince olmayan bir hatırlatmaydı bu. Kız onun parmaklarına karşı inledi.

Sonunda aşağı indiğinde Archer ona gülümsedi. "Yine.

Iris başını salladı. "Yapamam.

"Yapabilirsin. Bana bir tane daha ver, tatlım."

Tamam, belki de bu adamı gerçekten seviyordu.

Üç orgazmdan sonra Archer sonunda kendini bıraktı ve kadının içine boşaldı, bakışları kadının yüzünden hiç ayrılmıyordu. Birbirlerine yaklaştıklarında

Bitirdiğinde, onun üzerine yığıldı ve Archer kendi odasına geri döndüğünde sabaha kadar kendilerini çözmediler.

Çünkü burada her ne halt ediyorlarsa, Olive'e bunu söylemek için henüz çok erkendi.

Otuz Üçüncü Bölüm

"Yükseldim!

"Ne? Iris tek gözünü açtığında Olive'in yüzünü korkutucu bir şekilde kendi yüzüne yakın buldu.

"Bugün çilek günü!

Iris inledi. Çilek günü. Dream Harbor'ın son festivali. Nasıl unutabilirdi ki? Kasaba haftalardır çilek temalı hazırlıklarla çalkalanıyordu. Ana Cadde'deki her işyeri çilekli örtülerle kaplanmış ve pencerelerine Çilek Festivali tabelaları asılmıştı. Gözlerini devirmeye direnen Iris içini çekti, bu kasaba gerçekten de mevsimsel festivaller için her şeyi abartıyordu.

"Iris! Küçük eller Iris'in omzunu sıktı. 'Iris, babam ve benimle geleceğini söylemiştin, hatırladın mı? Sen söylemiştin. Iris! Hatırladın mı?'

Iris yorganından uzandı ve elini Olive'in yüzüne koydu. "Erteleme düğmesi nerede?

Olive kıkırdadı.

"Liv? Archer kapıdan başını uzattı. Iris battaniyesinin altına daha da gömüldü. "Sana Iris'i rahat bırakmanı söylemiştim. Bugün onun izin günü. Üzgünüm, Iris.'

Iris yorganını indirdiğinde baba ve kızının kendisine baktığını gördü; Archer endişeyle, Olive ise sınırsız bir sabırsızlıkla.

"Ama bizimle çilek festivaline geleceğini söylemişti!

Ne yazık ki bu doğrudu. Ama bu da haftalar önceydi. Bu söz, Olive'in okuldan eve getirmiş olması gereken o tuhaf böceğe yakalanmadan önce verilmişti. Küçük taşıyıcı bütün hafta iyiydi ama Iris bitkin düşmüş ve midesi bulanmıştı.

Yüzünü ovuşturdu ve mide bulantısı dalgasının geçmesine izin vererek yavaşça doğruldu.

"O haklı. Geleceğimi söylemiştim."

"Yaşasın! Olive ellerini çırpı ve Iris'in odasında mutlu bir dans yaptı. Archer onu kollarının arasına aldı ve o da ciyakladı.

"Tamam, en azından Iris'in huzur içinde hazırlanmasına izin verelim. "Ama çilekler!

"Bütün gün orada olacaklar, söz veriyorum. Archer Olive'i koridora bıraktı ve sonra Iris'in odasına göz attı. "İyi misin?

Burada kalmayı tercih edersen Olive'i yalnız götürebilirim.

Burada kalmayı tercih ederdi ama söz vermişti ve bu lanet adama ve onun lanet çocuğuna karşı beslediği yeni şefkatli duygularla onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Ben iyiyim. Sadece bu hafta biraz keyifsizim. Önemli bir şey değil. Zorla gülümsedi. "Birazdan giyinip hazır olacağım.

"Sana kahvaltı hazırlayayım.

Iris gerçek gülümsemesine engel olamadı. Bu adamın onu besleme ihtiyacı, onun en sevdiği özelliklerinden biriydi. "Tamam.

"Yumurta ve pastırma mı?

Ancak şu anda yemek zordu. Iris'in midesi bulandı. "Çay ve tosta ne dersin?

Archer kaşlarını çattı. "Tek istediğın bu mu?" "Tek istediğım bu, gerçekten.

Teşekkür ederim.

Hâlâ kapı aralığından o yoğun bakışlarıyla onu izliyordu.

"Söz veriyorum, ben iyiyim.

"Tamam. Sonunda gülümsedi. "Bizimle gelmene sevindim.

"Ben de. Hâlâ biraz kusacakmış gibi hissetse de ciddi idi. Bu, Archer'la birlikte yatmaya başladıklarından, aralarında L kelimesi konuşulmaya başladığından beri birlikte çıktıkları ilk gezinti olacaktı. Son iki haftadır her şey yolunda gidiyordu. Seks inanılmazdı, ama daha da önemlisi, Archer onu sevdiğini her fısıldadığında, vücudu onunkine değdiğinde, nefesi sıcak ve hızlı bir şekilde kulağına değdiğinde, bu gerçek, doğru ve gerçek hissettiriyordu. Ve o da bunu fısıldadığında, ciddi idi.

Ama Olive'le birlikteyken mesafelerini korumak zorundaydılar. Öpüşmek yok, dokunmak yok ve bu Iris'in düşündüğünden daha zordu. Özellikle de sürekli izleyen ve dinleyen bir çocukla. Ona yalan söylüyorlarmış gibi hissetmeye başlamıştı ve Iris bu duygudan hoşlanmıyordu. Ona güvenen bu çocuğa yalan söylemek istemiyordu. Ellerini Archer'dan uzak tutmanın gerçekten zor olduğundan bahsetmiyorum bile. İşten eve döndüğünde ona sarılmak istiyordu. Elini tutmak ve yüzündeki saçları taramak istiyordu. Kendisini patronunu beceren bir yardımcı gibi değil de gerçek bir çift gibi hissetmek istiyordu. Bu

Bu fantezinin uzadıkça daha az ateşli olduğu ortaya çıktı. Çıkacakları ve Olive'in dadısı olarak kalacağı konusunda anlaşmış olsalar da, tüm bu plan her geçen gün daha da kötü hissettirmeye başlamıştı.

Bu yüzden ilkbaharda ilk kez düzenlenen Sonsuza Dek Çilek Tarlaları Festivali'ne gitmek büyük bir olaymış gibi geldi. Bir aile olup olamayacaklarını görmek için neredeyse bir test. Halkın içinde gerçek bir aile.

Bugün iyi geçerse, belki Olive'e söylerlerdi.

Bu fikir Iris'in midesinin tekrar bulanmasına neden oldu ve neyse ki yatağın üzerine eğilip çöp kutusuna kustuğunda Archer gitmişti.

Hayalperestlerin çoğu gibi Iris de festivalleri severdi. Bu kasabanın DNA'sında vardı. Bu insanlar bir araya gelmek için bir nedene bayılırlardı. Strawberry Fields Forever Festivali'nin ilk yılı olmasına rağmen her yer tıklım tıklım doluydu.

Logan Anders etkinliğe çiftliğinde ev sahipliği yapıyordu ve tarlaları el sanatları satıcıları, atıştırmalık stantları ve Iris'in var olduğunu bildiğinden çok daha fazla çilek aromalı ikramlarla doluydu. Olive yanında heyecanla titriyordu ve Iris itiraf etmeliydi ki şimdi temiz havadaydı ve karnında güzel bir sade tost tabakasıyla kendini çok daha iyi hissediyordu.

Hava ılıktı ve güneş parlıyordu. Mükemmel bir Haziran günüydü. Her şey yeni, taze ve umutluydu. Olive'in çılgılığı huzurlu bahar düşüncelerini Iris gözlerini kapatmış ve yüzünü susamış bir çiçek gibi güneşe doğru eğmişti.

"Yavru hayvanlar!" diye ciyakladı küçük kız. 'Iris! Yavru hayvanlar!'

Iris, Olive'in elini çekiştirdiği yere baktı ve kalbi sevgiyle doldu. Yağmur çizmeleriyle kaplı küçük ayakları çamura batmıştı ve Archer'ın ona Bernadette'in el sanatları standından aldığı yeni çilekli saç tokalarını takmıştı bile ve o kadar sevimli görünüyordu ki. İri kahverengi gözlerindeki beklentiyle Iris'e baktı.

"Onları görmeye
gidebilir miyiz?"

"Elbette.

"Hadi gidelim. Olive, Iris'i hayvanların bulunduğu ağıla doğru çekiştirmeye başladı. "Baba! Hadi!" diye seslendi, Jeanie'nin standından paylaşımları için onlara dev bir çilekli limonata almakta olan Archer'a.

"Size yetişirim ama sakın cebinize yavru tavşanlar sokmaya çalışmayın.

Olive güldü ama Iris bir sonraki atraksiyona geçmeden önce ceplerini kontrol etmek için bir not aldı. Iris, Olive'in bir tavşanı kaçırmaya çalışmayacağına güvenmiyordu. Onu birkaç gün önce arka bahçede havuçlar ve bir ayakkabı kutusuyla bir tür tuzak kurmaya çalışırken yakalamıştı.

Hayvan ağıllarına ulaşmak için çamur birikintilerinden ve çimlerdeki çukurlardan kaçınarak tarlada ilerlediler. Düzinelerce çocuk yavru keçileri ve domuz yavrularını daha iyi görebilmek için çitlerin etrafına üşüşmüştü. Iris kalabalığın içinde birkaç tanıdık yüz gördü.

"Bakın, Olive, Ivy ve Cece buradalar. Kızların tel örgüleri kemiren bir çift keçi yavrusunun başında kıkırdadığı yeri işaret etti.

Olive yol boyunca yeni ilekli sa tokalarından ve yavru keçilere olan sevgisinden bahsederek onları karşılamak için koştu. Iris ona yetiştiğinde, u kız da birlikte zıplayıp duruyor, Hazel ve Noah da biraz yıpranmış bir şekilde onları izliyordu.

Hazel, "Onlara şimdiden çok fazla ilek temalı şekerleme vermiş olabiliriz," dedi.

"Hayır," dedi Noah sırtarak. "Sadece eğleniyorlar.

Iris ona şaşkın bir gülümsemeyle karşılık verdi, tarlada koşarken nefes nefese kaldığı için başka bir şey söyleyemiyordu.

"Noah Amca" -Cece, Noah'ın kolunu çekiştirdi- "keçi yemi için biraz daha çeyreklik alabilir miyiz?

"Siz kızlar beni mahvettiniz," dedi elini ceplerine atıp eli boş çıkarken.

"Olive, annene sor bakalım var mı?" diye fısıldadı Ivy Olive'e. Iris, Olive'in yüzünün göz açıp kapayıncaya kadar sevinçten üzüntüye dönüşmesini dehşet içinde izledi.

Olive, "O benim annem değil," dedi ve Iris'in kalbi parçalandı.

"Ah..." Ivy şaşkınlıkla gözlerini kısarak Iris'e baktı.

"Teyzen mi?" "Hayır. O sadece benim dadım.

Sadece dadım.

"Tamam," diye devam etti Ivy, bu küçük konuşmanın Iris'i nasıl parçaladığını ve Olive'in canını nasıl sıktığını hiç umursamadan. "O zaman dadına sor bakalım bozuk parası var mı?

Kahretsin. Kesinlikle eyrekliği yoktu. Kim cebinde çeyreklik taşır ki?! Anneler bunu yapar mı?

'zgnm, evlat. Hiç getirmedim.'

Olive'in yüzündeki hayal kırıklığı Iris'i derinden yaraladı. Bu tam da onun şeydi. Bu

Küçük kız ondan çok şey istiyordu ve onu hayal kırıklığına uğratması kaçınılmazdı.

"Biraz daha var! Hazel küçük çantasını sallayarak çeyrekler yağana ve kızlar sevinçten çılgılık atana kadar devam etti. Tanrı'ya şükür.

Iris rahat bir nefes aldı. "Teşekkürler, Hazel.

"Sorun değil. Bir keresinde onları hayvanat bahçesine çeyrekliksiz götürmek gibi bir hata yapmıştık ve tam bir kabustu.

Noah kolunu Hazel'ın omzuna attı. "Kızların bizimle kalmasına izin verdiğiniz için minnettarım.

Hazel ona gülümsedi. "Elbette. Onlar küçük kâbuslar ama ben onları seviyorum.

Noah sırtarak Hazel'ın burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. Bir gün iyi birer ebeveyn olacaklarını düşündü Iris, eğlenceli ve sevgi dolu. Iris evlerinin nasıl kitaplarla ve dans partileriyle dolu olacağını, çocukları için her şeyi yapabilecek bir baba ve onlara tapacak bir anneyi hayal edebiliyordu.

Iris, Archer ve Olive ile böyle bir şey yapabilir mi?

"Burada tavşanlar olduğunu biliyor muydun? Yavru keçiler yapış yapış avuçlarındaki son yiyecekleri yalarken Cece Olive'e "Burada tavşan olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

"Biliyorum! Iris'e döndü, daha önce çeyreklikleri olmadığı için yaptığı ihlali çoktan unutmuştu. "Iris, tavşanları görmeye gidebilir miyiz?

"Hadi gidelim! Cece, yetişkinlerden herhangi birinin yanıt vermesini beklemeden Olive'i Ivy ile birlikte peşlerinden sürükledi.

Noah güldü. "Sanırım takip etsek iyi olacak.

"Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," dedi Iris, çocuk kalabalığının arasından Olive'i takip ederek. Kızlar tavşan kulübesine vardılar ve Kira ön tarafta konuşlanmıştı.

"Selam, bayanlar.

'Merhaba Kira, bir tavşanı tutabilir miyim? Çok dikkatli olacağım,' dedi Olive.

Kira güldü. "Vay canına, bu sabah sıcak geliyorsunuz, ha Bayan Olive?

Çok sıcak. Bir tavşanı tutmak için. Lütfen.'

Kira yine güldü. 'Anladın evlat. Ama otur ve çok sessiz ol ki onları korkutmayalım, tamam mı?

Olive yakındaki bir saman balyasının üzerine oturdu ve ciddiyetle başını salladı. Cece ve Ivy de onu takip etti. Iris gülümsedi.

Hazel, "En azından birkaç dakika sessiz kalmaları gerekiyor," diye fısıldadı ve Iris güldü.

"Tamam, bunun adı Cookie. Kira, bebek battaniyesine sarılı karamel renkli bir tavşanı Olive'in kollarına bıraktı. Olive heyecandan neredeyse parlıyordu, ama tamamen hareketsiz ve sessiz kaldı, sadece kucağındaki hayvana bakıyordu.

Kira, Alexander adında beyaz ve siyah bir tavşanı Cece'nin kollarına, Stormy adında küçük gri bir tavşanı da Ivy'nin kollarına bıraktı.

"Bu bütün gün gördüğüm en şirin şey," dedi Iris ve Kira sırıttı.

"Biliyorum, değil mi?

"Demek artık tavşanların var?

Kira omuz silkti. "Sadece bir çiftle başladı.

Noah gülerek, "Tavşanlarla işler böyle ," deyince Hazel gözlerini devirdi.

"Çok tatlılar, değil mi? Kira hülyalı bir gülümsemeyle konuştu.

"Bennett ve köpekler onlar hakkında ne düşünüyor? Iris sordu.

"Onlara karşı çok korumacılar. Köpekler bütün gün nöbet tutuyor ve Ben'i birkaç kez gecenin bir yarısı onları kontrol ederken yakaladım.

Iris güldü ve Olive onu susturdu. "Onu korkutacaksın," diye fısıldadı.

"Özür dilerim," fısıldadı Iris.

"Eğer çok dikkatli olursan onun küçük kafasını böyle okşayabilirsin. Kira gösterdi ve Olive de onu takip ederek tavşanın başını öyle nazik bir sevgi ve özenle okşadı ki Iris açıklanamaz bir ağlama isteği duydu.

"İyi misin? Kira ona endişeyle bakarak sordu.

Görünüşe göre, bu sadece bir dürtü değildi. Iris gözlerini sildi. "Tuhaf bir gün oldu.

Archer onları bulduğunda Kira hâlâ kaşlarının arasında bir çatıklıkla ona bakıyordu.

Olive ve tavşanı gördüğünde 'Tanrım, çok şirin,' dedi.

"Tehlikeli derecede sevimli," diye onayladı Iris. "Tavşan almayacağız.

"Doğru. Tavşan almayacağız.'

Birbirleriyle göz göze geldiler ve gülmeye başladılar. Kira bakıyordu. Neyse ki Hazel ve Noah kızların fotoğraflarını çekmekle meşgul oldukları için fark etmemişlerdi.

"Ne-" diye başladı Kira.

"Ben de bir tavşan tutabilir miyim? Çilleri ve çilekli lekeli ağzı olan genç bir çocuk Kira'nın önlüğünü çekiştirdi,

Her ne soracaksa dikkatini dağıtıyordu ve Iris kesinlikle cevap vermeyecekti. Ne diyecekti ki zaten, 'Ah, doğru ya, sana söylemeyi unuttum Kira, bu adama ve kızına aşık oldum ve burada bir aileymişiz gibi davranmaya çalışıyoruz ve işe yarayıp yaramadığından emin değilim ama Olive'e ağlamak istemedim bakamıyorum ve Archer'a kendimi ona atmak istemedim bakamıyorum, yani... evet... olan biten bu.

Kira, Iris'in düşüncelerini duymuş gibi ona bir kaşını daha kaldırarak baktı, sonra da sarılmaya ihtiyacı olan bir sonraki tavşanı çıkarmak için tavşan kafesine döndü.

Iris kendini duygularından uzaklaştırma ve festivalin kapsamını değerlendirme fırsatını yakaladı. Kesinlikle sonbahar festivali ya da yaz festivali kadar büyük değildi ama ilk yıl için iyi bir gösteriydi. Çilekli kurabiye satan birkaç stant vardı. Iris, Annie'nin fırınında çilek aromalı kurabiye ve kek çeşitlerinin satıldığını fark etti. Pumpkin Spice Café'nin de bir standı vardı ve çilekli limonata ve çilekli smoothie servis ediyordu. Bebek hayvanlar, sanat ve zanaat çadırı ve çocuklar için bir zıplama evi vardı. Ve Iris'in sayamayacağı kadar çok el işi satıcısı. Birinci yıl için hiç de fena değildi. Hatta Logan'ın genellikle sonbaharda yapılan bir etkinlik olan traktör gezintisi yaptığını bile gördü. Jeanie onu ikna etmiş olmalı.

"Peki onu tavşanlardan nasıl uzaklaştıracacağız? Archer, limonatalarını yudumlayıp Olive'in Cookie'ye sarılmasını uzun süre izledikten sonra sordu. Cece ve Ivy sıkılmış ve Noah ile Hazel'ı

ama Olive henüz tavşanını bırakmak istememişti.

'Öğlen saatlerinde başlayan bir kukla gösterisi hakkında bir şeyler gördüm. Belki onu bununla cezbedebiliriz.

İkisi de şüpheyile Olive'e baktı. Yüzü bu tavşana karşı derin ve sonsuz bir hayranlıkla doluydu. Çok kötü durumdaydılar.

Archer ona doğru eğildi, omzu onunkine karşı sıcak ve sağlamdı.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

Iris kendini birazcık ona doğru bastırdı. "Evet.

Eli onunkine değdi, serçe parmağı onunkine dolandı. Sadece ikisinin arasında gizli bir dokunuş.

Ya da Olive'in kafasını kaldırıp bakışları ellerinin birleştiği yere odaklanana kadar gizliydi. Gülümsemesi büyüdü. Iris panik içinde Archer'ın serçe parmağını bıraktı. Belki de buna hazır değildi. Belki de zamanı gelmemişti. Olive'in çeyrekliklerin yokluğu yüzünden yaşadığı hayal kırıklığını düşünmek bile Iris'in tüm bu deneyi yeniden gözden geçirmesine yetmişti. Iris'in yeni annesi olacağını düşünseydi ve sonra bu iş yürümeseydi ne kadar hayal kırıklığına uğrardı?

"Kira! Olive seslendi. "Tavşanımla işim bitti! Cookie'yi Kira'ya geri verdi ve koşarak Iris ve Archer'ın yanına gitti, ellerine baktı ve yine ayrı olduklarını görünce hayal kırıklığı içinde kaşlarını çattı.

"Sırada ne var? Archer ona sordu ve Iris onun kaçınılmaz olandan kaçınmaya çalıştığını biliyordu.

"Baba, Iris'in elini mi tutuyordun?

"Ah..." Archer bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Sadece kaybolmadığından emin olmaya çalışıyordum.

Olive'in burnu kırıştı. "Öyle miydin?"

Evet. Bugün çok kalabalık. Birbirimizden ayrılmamalıyız. Olive'i kollarının altından tuttu ve omuzlarına kaldırdı. Olive yukarı çıkarken sevinçle ciyakladı.

"Botları! Iris, Olive'in çamurlu botlarının Archer'ın gömleğine bulaşmasını dehşet içinde izlerken, "Botları!" dedi. Ama başını kaldırıp baktığında Olive ve Archer aynı gamzelerle ona sırtlıyorlardı ve botların önemi yoktu, gömleğin önemi yoktu, kendi şüphelerinin de önemi yoktu. Belki de zamanı gelmişti. Belki de buna hazırdı.

Olive, "Baba, Iris'in elini tekrar tut da kaybolmasın," diye talimat verdi.

Adam ona baktı, yüzündeki soru açıldı, Iris başını salladı ve elini tuttu ve kukla gösterisine doğru yürümeye başladılar. Birlikte. Bir aile olarak.

Otuz Dördüncü Bölüm

Kukla gösterisi için diğer ebeveynlerle birlikte seyircilerin en arkasında durdum. Çocukların hepsi derme çatma sahnenin önüne dizilmiş saman balyalarının üzerine oturmuşlardı. Olive okuldan bir arkadaşıyla ön sıralardan bir yer kapmayı başarmıştı ama Iris onun küçük kuyruklu kafasını hâlâ buradan görebiliyordu.

Archer onlara bir çilekli kurabiye örneği daha getirmeye giderken, Iris gölgede bir ağaca yaslanıp düşüncelerini toplamak için zamanı kullanıyordu.

Bu o kadar da kötü değil, diye düşündü, çocuklar rüyalarına gireceği kesin olan Kırmızı Başlıklı Kız'ın kuklalar tarafından canlandırılan biraz ürkütücü bir yorumunu izlerken gözleri çocuklarını izleyen diğer ebeveynleri taradı. Ama bunu yapabiliirdi. Archer'la gerçekten çıkabilirdi. Olive'in hayatının daha büyük bir parçası olabilirdi. Elbette, çeyreklikleri unutmuştu ama kukla gösterisi için tam zamanında .

Isabel kalabalığın diğer tarafından ona göz attı ve gösteriden ne kadar dehşete düştüğünü taklit etti. Iris güldü ve başıyla onayladı.

Şuna bakın, dünyada sıradan bir anne gibi davranıyor. Olive'i severdi. Babasını sevdiğinden daha çok. Ve bu tamamen iyiydi. Tamamen idare ediyordu. O-

Bekle bir dakika.

Gösteri kurdun korkunç bir şekilde baltalanmasıyla sona ermişti ve şimdi tüm çocuklar ayağa kalkmış ve hareket ediyorlardı ve ebeveynler görüş alanındaydı ve artık Olive'i göremiyordu ve o çocuk hangi cehennemdeydi?

Kalabalığın arasından Olive'in bir dakika önce oturduğu yere doğru ilerlerken düşünceleri daha da çılgınlaştı. Tam buradaydı! Ama şimdi saman balyası boştu ve arkadaşı ortalıkta görünmüyordu, seyirciler azalmıştı ve Iris onu hâlâ bulamıyordu. Neredeydi Olive?

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye küfretti Iris sahnenin etrafında dönerken. Olive burada değildi.

Olive'i kaybetmişti!

'Hayır, hayır, hayır, hayır...' Bu mümkün değildi. Her şey yolunda gidiyordu. Harika gidiyordu. Bununla başa çıkabiliyordu. Bu işte iyi olmuştu. Öyle değil miydi? Olive ile bağ kurmamış mıydı? Ne yemekten hoşlandığını ve onu neyin güldürdüğünü öğrenmemiş miydi? Onu çözmemiş miydi?

Böyle bir şey olamazdı. "Iris?"

Archer onun yanında durmuş, elleri çilek aromalı şekerlemelerle dolu, kaşları birbirine yapışmış, ona bakıyordu. Ona bakıyor ve çocuğunun hangi cehennemde olduğunu merak ediyordu.

Kaybettiği çocuğu. Aman

Tanrım.

Kusacaktı.

"Iris, oluyor? Olive nerede? Archer'ın sert sesi paniğini bastırdı.

'O... ben... o tam burada ve şimdi...'

"Ve şimdi? Archer'ın sesi yükseldi, paniği onunkiyile eşleştiryordu.

"Ve şimdi... Bilmiyorum.

"Bilmiyor musun?

'I-'

"Tanrım," diye yemin etti Archer, tüm atıştırmalıkları geride bırakıp tarlada ilerlemeye başladı, ararken kafası bir ileri bir geri sallanıyordu.

"Olive!" diye bağırdı. "Olive, neredesin?

Iris panik, korku ve mide bulantısı nöbetleriyle arkasından koştu. Olive'i kaybetmişti. Her şeyi berbat etmişti. Ve düşününce, gerçekten de bunun üstesinden gelebileceğine inanmıştı. Çocuk sahibi olabileceğini mi düşünmüştü?! Neyi oynayabileceğini düşünmüştü? Gerçek bir insan çocuğuna gerçek bir anne olmak mı?

Başından beri vasıfsızdı ve şimdi her şeyi mahvetmişti. Ya Olive tehlikedeyse? Ya kaçırıldıysa? Ya yaralandıysa, düştüyse, kemiği kırıldıysa ya da yolda kaybolduysa?

Ya eğer...

Ya eğer...

Ya eğer...

Birbiri ardına korkunç senaryolar aklından geçerken Iris midesindekileri boşaltmak için en yakın çöp tenekesinin yanında durdu. Daha önce hiç

Bu kadar şiddetli bir terör. Endişenin bu kadar zayıflatıcı olduğunu hiç bilmiyordu.

Bu bir oyun değildi. Bu bir kaçamak değildi.

Bu Archer ve onun gerçek hayattaki kızıydı ve o ikisini de çok kötü bir şekilde, tamamen hayal kırıklığına uğratmıştı...

Kira yanında belirdiğinde tüm vücudu titriyordu ve onu sabitlemek için bir kolunu etrafına sardı.

'Sorun yok,' diye yatıştırdı. 'Herkes onu arıyor, Iris. Onu kısa sürede bulacaklar. Kira Iris'in şakağına bir öpücük kondurdu ve Iris arkadaşına sarıldı.

'Ya yapmazlarsa... Ya...'

"Sus," diye emretti Kira, kontrolü ele alarak. 'Onu bulacaklar. Sadece bir dakikalığına gitti Iris ve tüm lanet kasaba burada. Onu bulacaklar ve o iyi olacak. Her şey yoluna girecek. Bunu o kadar emin bir şekilde söyledi ki Iris ona inanmak zorunda kaldı ama Olive'in adını söyleyerek festivalde yürürken Kira'nın elini sıkıca tuttu.

Logan'ın traktörü Olive'in yanındaki koltukta sırtarak durduğunda, Iris ona sarılmak mı yoksa onu boğmak mı istediğini bilemedi.

Kira'yı geride bırakarak traktöre doğru koştu. Archer ondan önce davranmış, Olive'i koltuğundan kaldırmış, azarlamaya, ağlamaya ve ona sarılmaya başlamıştı bile.

"Bunu bir daha asla yapma," dedi, gözlerinin içine bakmak için sarılmaktan vazgeçerek. "Bir daha asla, beni duyuyor musun?"

Olive başını salladı, gülümsemesi çoktan gitmişti. Archer'ın yüzünü küçük ellerinin arasına aldı. "Kusura bakma baba. Sadece tarladan biraz taze çilek toplamak istemiştım.

Archer başını kaldırıp Logan'a baktı.

"Onu çiftlik evinin arkasında dolaşırken buldum, bir midye kadar mutluydu, büyükbabamın kişisel bahçesinden çilek topluyordu. Logan'ın yüzünde alaycı bir gülümseme vardı ama Archer'ın ona katılmaya hazır olmadığı belliydi.

Sağ ol dostum. Gerçekten minnettarım. Elimizden kaçtığı için üzgünüm.'

Biz değil. Ondan uzakta. Bu onun hatasıydı ve Iris rahatlama ve pişmanlık içinde dönüp dururken arka planda gezinmekten başka bir şey yapamadı. Tek yapabildiği Archer'ın kızını kucağına alıp öpücüklere boğmasını ve ona bir daha asla böyle dolaşmamasını, onu korkuttuğunu ve onu sevdiğini tekrar tekrar söylemesini izlemektir. Ve bu kucaklaşmanın bir parçası olma özlemi o kadar keskin ve güçlüydü ki neredeyse onu dizlerinin üzerine çökertecekti.

Ama onu oturmaya zorlayan farklı bir farkındalıktı. Onu öylesine sarsan bir farkındalıktı ki, sanki tüm dünyası tersine dönmüş gibi hissetti. Iris'in mide rahatsızlığı yoktu. Tabii ki yoktu. Olive hasta bile değildi. Ve mide mikrobi sadece sabahları kusmak istemenize neden olmazdı. Göğüslerini de acıtmazdı. Ve seni garip bir şekilde duygusal yapmazdı. Karın ağrısı regl dönemini atlatmana neden olmazdı.

Iris aptalın tekiydi.

Ve hamileydi.

Iris hamileydi ve az önce kendisine, tüm kasabaya ve en önemlisi Archer'a anne olmak için tamamen donanımsız olduğunu kanıtlamıştı.

İnanılmaz gergin bir araba yolculuğu, ardından gergin bir akşam yemeği ve birkaç sert konuşmadan sonra Olive güvenli bir şekilde yatağına uzandı, ancak Archer bu gece muhtemelen onun odasının dışında uyuyacağını biliyordu. Ve muhtemelen hayatının geri kalanında da.

Tanrım, hayatında hiç bugün olduğu kadar korkmamıştı. Olive'in ortadan kaybolduğu fikri hâlâ vücudunda buz gibi bir dehşet dalgası yaratıyordu. Sadece birkaç aydır hayatında olan biri için kalıcı bir iz bırakmıştı ve şimdi onsuz bir hayat düşünemiyordu.

Ve bu evdeki başka biri için de geçerliydi. Eve döndüklerinden beri iki kelimedenden fazla konuşmayan biri, o güzel yüzünden yaşlar akarak bolca özür dilediğinden beri. Eve geldiklerinde Iris odasına çekilmişti ve o zamandan beri onu görmemişti.

Kapısını usulca çaldı. "İçeri gel.

"Iris, ben-" cümlesinin ortasında durdu ve Iris'in odasındaki manzarayı inceledi. "Ne yapıyorsun?

"Toplanıyorum. Şifonyerinin çekmecelerinden giysilerini yatağın üzerine atarken başını kaldırıp bakmadı.

"Toplanmak mı? Neden toplanıyorsun?"

Durmadı. Yatağın üzerindeki yığına daha fazla giysi eklenmişti. Ne haltlar dönüyordu? Olive kaybolduğunda hissettiğine benzer bir panik göğsünden fırladı. Yaklaşan kıyamet.

"Iris, bana bak. Neden toplanıyorsun?"

Durdu, bakışları onunkilere doğru yükseldi. Gözlerinde yaşlar parıldıyordu. Panik kabardı.

"İstifamı sunuyorum. Siktir, hayır.

"Neden bahsediyorsun sen? Hayır, bahsetmiyorsun.'

Ofladı ve bir kazağı yığının üzerine fırlattı. "Öyleyim. Bırakıyorum. Dehşet, keskin ve sıcak bir şekilde karnını deşti.

"Hayır," dedi, yine lanet olası bir çocuk gibi. Ama o yapamadı Bırak. Olive'in sana

ihtiyacı var. Benim

sana ihtiyacım var.

Iris gülmekle ağlamak arasında bir ses çıkardı. "Onu kaybettim Archer. Bugün ona ne olabilirdi biliyor musun? Bunun kaç şekilde çok daha kötü olabileceğini biliyor musun? Ve bu benim hatamdı! Onu yeterince yakından izlemiyordum. Dikkat etmedim.'

Artık tamamen ağlıyordu, büyük hıçkırıklar ve kesik kesik ağlamalar ve buna dayanamıyordu. Bir adım daha yaklaştı, ona dokunmak için uzandı ama o geri çekildi, aralarındaki mesafeyi korudu ve bundan da nefret etti.

Iris, dinle, bu senin hatan değildi. Bunu o yapıyor, hatırladın mı? Dolaşıp duruyor. Bunu bana birçok kez yaptı. Hem de kendi evimde. Bu senin suçun değil.'

Bu benim hatam. Ve bu sana kötü yansıyacak, Archer. Bu mahkemede nasıl görünecek? Tüm velayet davanı tehlikeye attım. Her şeyi berbat ettim.'

Başını salladı, ateş gibi saçları omuzlarına dökülmüştü. Teni solgundu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Ona neler oluyordu? Neyi gözden kaçırmıştı?

Bu işi nasıl bu kadar berbat etmişti?

Tekrar yaklaştı ve bu sefer kendisine dokunmasına izin verdi, ıslak yüzündeki saçları taramasına izin verdi, çenesini yukarı kaldırmasına izin verdi, böylece ona bakmak zorunda kaldı.

Özür dilerim, Iris. Bugün senin suçunmuş gibi hissettirdiysem özür dilerim. Sadece korkmuştum. Hasta olduğunu fark etmediğim için özür dilerim. Belki de biraz dinlenmeye ihtiyacın vardır.'

'Ben hasta değilim,' diye fısıldadı.

'Tamam, tamam tatlım, o zaman ne olursa olsun, bunu çözeceğiz. Mahkeme Olive'e ne kadar iyi baktığınızı görecektir. Senin sayende gelişiyor. Gitmene gerek yok. Bu sadece kötü bir gündü.'

Dudakları hüznü bir gülümsemeye dönüştü. 'Hayır, Archer. Bu sadece kötü bir gün değildi. En başından beri bu işe hiç girmemeliydim ve bunu ikimiz de biliyoruz. Dadı olmak için hiçbir vasfım yok.'

"Nitelikleri siktir et. Olive seni seviyor. Ben de seni seviyorum. Artık onun dadısı olmanı istemiyorum, Iris. Seninle birlikte olmak istiyorum. Burada gerçekten yaşamayı istiyorum. Yatak odamın bizim yatak odamız olmasını istiyorum. Seni Olive'in hayatında istiyorum. Benim hayatımda. Tamam mı? Kovuldun, Iris.'

Yine ağlıyordu ve adam yanaklarındaki gözyaşlarını silerek alnını onunkine bastırdı.

"Lütfen, tatlım. Ağlama.'

'Yapamam-'

"Sadece uyu, tamam mı? Onun sözünü kesti. Onun ne yapamayacağını duymaya dayanamıyordu. 'Bugün bir karar verme. Çok fazla şey oldu.

Başını salladı, başı hafifçe onunkine doğru hareket etti. "Tamam," diye fısıldadı ve bu küçük kelime adamın vücudunda öyle bir rahatlama yarattı ki neredeyse yere yığılacaktı.

"Tamam," diye yineledi, başını öptü ve geri çekildi. 'Yarın daha çok konuşuruz. Sadece biraz uyu.

Kalmak istedi. Ona sarılıp yatağa götürmek, onu orada tutmak istiyordu ama kadının bunu istemediği açıktı. Kollarını ortasına sarmıştı, gözleri karanlık ve hüzünlüydü. Ona düşünmesi için zaman tanıyacaktı. Sabaha kadar bunun sadece kötü bir gün olduğunu, onun hatası olmadığını, sonunda her şeyin yoluna girdiğini görecekti.

Buraya ait olduğunu görecekti. "İyi geceler, Iris.

"İyi geceler, Archer.

Koridorda nöbet tutmak yerine kendi odasında uyumak gibi bir hata yapmıştı ama sabah kaybolan Olive değildi. Iris'ti.

Mutfak tezgahının üzerine üç şey bırakmıştı ve Archer bunları ertesi sabah saat 5'te buldu. Kendisi için bir not, Olive için bir not ve bir kutu Bisquick krep karışımı.

"Ama o nerede? Olive on ikinci kez sordu. Archer çığlık atmak istedi.

"Kuzeninin evinde," diye cevap verdi sakince, on ikinci kez.

Olive burnunu kıvırdı. "Hiç kuzenim var mı? "Hayır.

'Ama Iris neden kuzeninin evinde? Geri dönecek mi?'

"Çünkü bir molaya ihtiyacı var ve ben bilmiyorum. "Neye ara vermek?

Biz.

"Dadı olmaya bir ara.

Olive'in kaşları daha da çatıldı. Iris'in bıraktığı nota tekrar baktı. Bir nottan çok bir karalamaydı. Çubuk figürlü bir Iris ve çubuk figürlü bir Olive, üzerlerinde bir gökkuşağı olan resimde el ele tutuşuyorlardı. Iris şöyle yazmıştı:

*3eax Olire, 5 x eall; loret Sei p ;ov' na >;, Svt my covsi>
neeb' my ^el fo' a lit9le nLile. Bu da
..ov' dab. Benim ilmim, 5x is.*

Dürüst olmak gerekirse, ona bıraktığı nottan daha iyiydi, sadece şöyle yazıyordu: Her şey için çok üzgünüm. En altta da yeni bakıcının adını ve numarasını yazmış ve Bisquick'i denemesini önermişti. Ve hepsi bu kadar. Ne "sevgilerimle", ne bir açıklama, ne de geri döneceğine dair bir söz. Dadılığı bırakıyor muydu yoksa ondan ayrılıyor muydu? Görünüşe göre ikisi de.

Krep karışımı kutusuna ters ters baktı.

"Babam olmaya ara verecek misin? Olive sordu ve kalbi, dün ve bu sabahdan sonra zar zor tutunan kalbi resmen ikiye ayrıldı.

"Hayır Livie, senin baban olmaya asla ara vermeyeceğim. Bu düşünce sadece birkaç ay önce onu umutsuzluğa sürükleyebilirdi ama şimdi doğru olduğunu hissediyordu.

Olive sonsuza dek onun olmuştı. Ve başka türlüünü de istemezdi.

Ona gülümsedi. "Tamam, güzel.

'Ve annen, artık burada olmasa bile, o her zaman senin annendir. Sonsuza kadar.

"Tamam, bu da iyi.

Evet, öyle. Belki sen ve Iris'in başladığı bahçeyi bitirip annen için özel bir şeyler koyabiliriz oraya. Sinek kuşlarını çekecek bir şey belki.

"Evet! Ve belki bir tavşan alabiliriz!"

"Zorlama, evlat.

Olive suratını astı. "En azından kahvaltıda bir Pop-Tart alabilir miyim?

Archer, Iris'in hayatlarına nasıl damga vurduğunu düşünerek iç geçirdi. Olive'le birlikte en başından beri buradaydı. Ve şimdi sadece ikisi vardı.

"Elbette.

"Yaşasın! Ellerini cıırttı, aşırı işlenmiş bir kahvaltı ikramı vaadiyle ruh hali hemen düzeldi. "Merak etme baba. Sanırım Iris geri dönecek.

Sertçe yutkundu, Olive'in kısa hayatında zaten sahip olduğundan daha fazla incinmesini istemiyordu. "Bilmiyorum Liv. Olmayabilir de.

"Ama olabilir.

"Ama gerçekten . "Asla asla deme, baba.

O zaman ona baktı, yuvarlak yüzü ve koyu renk gözleri Cate'inkine çok benziyordu ama ağzı, gülümsemesi ve gamzesi tamamen ona aitti. Birlikte geçirdikleri onca yılı düşündü.

Önünde hala gereken, nasıl yapılacağını öğrenmesi gereken onca şey vardı. Doğum günleri, tatiller, derisi yüzülmüş dizler, kırılmış kemikler, kalp ağrıları, diş ağrıları, okulda sorunlar ve arkadaşlarla sorunlar olacaktı ve bunlar çok fazlaydı. Ama kızının umut dolu yüzüne bakarken, bunu ondan alan kişi olamazdı.

'Tamam, Olive. Asla demeyeceğim.'

Sırıttı ve Pop-Tart'ını ısırdı. Her şey ağır ve gerçek geliyordu ama Archer belki de bunu taşıyabileceğini düşündü. Tek başına taşımak zorunda kalsa bile.

Bölüm Otuz Beş

II

oluyor?" diye homurdandı Iris, battaniye yığınınından çıkarken. Bex'in pencere klimasının sesini sonuna kadar açmıştı ki doğru düzgün yuvarlanabilsin. Hava sıcakken yuvarlanmak çok zordu. Ve yapması gereken çok şey vardı.

Hâlâ hasta ve hayatı boyunca hiç olmadığı kadar bitkin hissettiğinden bahsetmiyorum bile.

"Takviye çağırdım. Bex kanepede onun yanına oturdu. Kira onun yanında yere oturdu ve Isabel kendini Bex'in büyükannelerinden miras kalan eski koltuğa yavaşça bıraktı.

"Ne için?

"Bilirsin işte, Archer'a aşık olma, Olive'i kaçırma, planlanmamış hamilelik durumları hakkında ne yapacağına karar vermene yardımcı olması için," dedi Bex, onun bacağını kabaca sıvazlayarak.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum.

Kira ve Bex endişeli bakışlar attılar. "Iris...

"Bu konuda konuşamam. Gözyaşlarının boğazından süzüldüğünü hissetmeye başlamıştı bile. Kendini tamamen kaybetmeden bu konu hakkında konuşamazdı. Ve bunu yapmak istemiyordu. Her zaman yaptığı gibi hayatına devam etmek istiyordu. Şimdiye kadar sahip olduğu diğer tüm işlerden olduğu gibi bu işten de uzaklaşabilmek istiyordu.

Ama tabii ki bu sadece bir iş değildi. Bu Archer ve Olive'di ve üçünün de hayatını mahvettiğine ve bunu nasıl düzelteceğini bilmediğine dair zayıflatıcı korkusuydu.

Ve hamileydi. Aslında tüm bunları çözmesi gerektiğine dair oldukça büyük ve somut bir hatırlatma. Yakında.

'Tamam, yapacağımız şey şu. Her seferinde bir sorunu ele alalım,' dedi Kira. "Nereden başlayacağımızı tercih eder misiniz?"

Iris başını salladı ve saçlarının etrafına dökülmesine izin verdi. Kirliydi ve birbirine karışmıştı. Berbat bir haldeydi. İşi bırakıp Archer'ın evinden taşınalı iki hafta olmuştu ve Bex'in kanepesinde ağlayıp şekerli mısır gevreği yemekten başka bir şey yapmamıştı. Yutabildiği tek şey buydu.

"Yani... hamilelik..." diye başladı Kira, Iris'in bu konudan bahsedildiğinde tamamen dağılıp dağılmayacağını görmek için onu izliyordu. Iris başını salladı ve Archer'ın bebeğini taşıdığını her düşündüğünde yaşadığı duygu dalgalanmasını yuttu.

"Nasıl olduğunu bile bilmiyorum," dedi, sanki bu kısmı çözmek her şeyi çözecekmiş gibi. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum.

Bex homurdandı.

"Bu da ne demek oluyor?" diye tersledi Iris.

'O şeyi aldığıında hiçbir zaman tam olarak güvenilir olmadın, Iris. Sadece düzenli olarak alırsan etkili oluyor ve o zaman bile...'

"Sanki sen çok mükemmelsin, Bex!

"Sadece söylüyorum!

Isabel ıslık çalarak iki kadının da dikkatini üzerine çekti. 'Bu bizi hiçbir yere götürmüyor. Bunun tertemiz bir gebelik olması önemli değil. Hamileliğe devam etmek istiyor musun, Iris? Çünkü seçeneklerin var.

Üç kadın da şimdi ona bakıyordu. Tanrı'ya şükür seçenekleri vardı. İstemiyorsa bu hamileliği sürdürmek zorunda değildi.

Ama ya yaptıysa?

Onu asıl korkutan kısım da buydu. Ya o saklamak istedin mi? Sonra ne oldu?

"Siz ne yapardınız?" diye sordu Iris sessizce, bu seçimi sadece kendisinin yapabileceğini biliyordu ama yine de arkadaşlarının bu durumda ne yapacağını bilmek istiyordu.

Kira, "Biliyorsun, ben ömür boyu köpek annesiyim," dedi. "Ama insan çocuk sahibi olmak gibi bir planım yok, muhtemelen hiç olmayacak.

"Ben de eskiden böyle derdim," dedi Iris.

Kira, 'Ve fikrinizi değiştirmeye hakkınız var,' dedi. "Ya da değiştirmeyebilirsin.

Bex herkesi şaşırtarak, "Sanırım bende kalacak," dedi. Bex, erkeklerle ve kadınlarla yaşadığı tüm ilişkilerinde çocuk sahibi olmak istediğinden hiç bahsetmemişti.

"Gerçekten mi?" diye sordu Iris, koltukta daha dik oturarak. 'Evet, Archer artık resimde olmasa bile, sen yapabilirdi, Iris. Annelerimiz .' Bex omuz silkti. "Bence

iyi bir anne olurdun. Ve sanırım ben de olurdum. Ve sana yardım ederdim.'

Iris'in yanaklarından yine yaşlar süzüldü ve onları itti. "Teşekkürler, Bex.

"Jane sürpriz oldu," diye söze girdi Isabel. 'Henüz çocuk yapmaya kesinlikle hazır değildik ve bunu yapmamayı düşündüm.

"Öyle mi?" Iris Isabel'e döndü, arkadaşlarının seçimleri karşısında yine şaşırmişti.

Kesinlikle. Beş parasızdık. Üniversiteye gitmeme daha bir yıl vardı. Nesnel olarak bebek sahibi olmak için iyi bir zaman değildi ama...'

"Ama? Iris koltuğunun kenarındaydı.

Isabel gülümsedi. "Ama bilmiyorum. Anne olmak istedim. Marc'ı sevdim ve bebeği doğurmaya karar verdik.

Iris iç çekti.

"Ve gerçekten çok zordu. "Oh.

'Iris, her zaman zor olacak, korkutucu olacak ve işleri batıracaksın. Her zaman.

Bex gülerek, "Vay canına, Iz, çok rahatlatıcı," dedi.

'Bu doğru! Çok fazla hata yapacaksınız ve her zaman doğru yapıp yapmadığınızı sorgulayacaksınız. Bu sadece işin bir parçası.

"Lanet çocuğu kaybetmek gibi hatalar mı? diye sordu Iris, o gün yaşadığı panik hala damarlarında dolaşıyordu.

Evet, aynen öyle. Sana Jane'in Target'ta kaybolduğu ve onu çağırmak zorunda kaldıkları zamanı hiç anlatmadım.

ve kendimi dünyanın en kötü annesi gibi hissettim.

"Hayır, bundan hiç bahsetmedin.

İşte böyle. Her ebeveynin yaptığı hatalarla ilgili pek çok hikayesi vardır ama yapabileceğin tek şey onları sevmek için elinden geleni yapmaktır, Iris. Bu kadar. İster Olive'den ister bu hamilelikten bahsediyor olalım, eğer doğurmaya karar verirsen aynı şey olacak.

"Evet, Iris," diye onayladı Kira. 'Hepiniz Archer'ın ortaya çıkıp kızının yanında olmaya çalıştığı için harika olduğunu söylüyorsunuz ve bu harika, ama bunu sen yaptığında da harika! Neden o sadece ortaya çıktığı için altın yıldız alıyor da sen almıyorsun? Sana ihtiyacı olduğunda o küçük kızın yanındaydın ve tek bir hata yapmış olman tüm bunları geri almaz. Kira şimdi ateşlenmişti ve Iris gözyaşlarının arasından gülümsemekten kendini alamadı.

"Teşekkürler, çocuklar.

Hâlâ ne yapacağını bilmiyordu ama en iyi arkadaşları tarafından o kadar sevildiğini hissediyordu ki, neye karar verirse versin iyi olacağını ve ne olursa olsun arkasını kollayacaklarını biliyordu.

"Peki ya Archer? Kira sorunlar listesinde aşağı doğru ilerleyerek sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Iris ve bu doğrudu. Archer konusunda ne yapacağını bilmiyordu. Onu o kadar çok özlüyordu ki fiziksel olarak canı yanıyordu ve bazen geri dönmeyi, ona bu bebekten bahsetmeyi, Olive'i kucağına almayı hayal ediyordu. Ve bazen bunu o kadar çok istiyordu ki nefesi kesiliyordu. Ama ya Archer bunu istemiyorsa? Ya bir sürpriz çocuk onun için yeterliyse?

onu? Ya Olive'in kalbini kırdığı ve onu terk ettiği için onu affedemezse? Olive'i hayal kırıklığına uğrattığı için kendini affedemediği tek şey buydu. Annesini çoktan kaybetmiş bir çocuğa veda bile etmeden çekip gitmişti. Bunu kim yapmıştı?

Eğer Archer olsaydı, bu yüzden onu affetmezdi.

"Peki, onunla birlikte olmak istiyor musun? Bex sordu. "O kadar basit değil.

"Neden olmasın?

"Belki de benimle birlikte olmak istemiyordur," dedi Iris. "Belki de Olive'in duygularıyla daha fazla oynamamı istemiyordur.

"Olive'in iyi olduğuna eminim," dedi Isabel. 'Geçen gün onu Pumpkin Spice Café'de limonata alırken gördüm ve dinleyen herkese babasının ona tavşan aldığını söyledi.

Iris'ten beklenmedik bir kahkaha yükseldi ve elini ağzına kapattı. "Ona tavşan mı almış?

Isabel de güldü. "Görünüşe göre, evet.

Onları özlemenin acısı keskindi; kalbine saplanan bir bıçak gibi. Orada olmalıydı. Tavşanın çıkarılmasına yardım etmeliydi. Muhtemelen ona saçma bir isim vermişlerdir. Ona isim vermek için orada olmalıydı.

Iris ciğerlerindeki özlemi bastırmaya çalışarak başını salladı. "Onları özlüyorum," diye itiraf etti.

Kira bir elini onun kolunda gezdirdi ve elini sıktı. "O zaman belki de onu aramalısın.

"Yapamam.

"Iris.

'Ben sadece... Önce şu hamilelik olayını çözmem gerekiyor. Ne söyleyeceğime karar vermeliyim.' Yapmalıydı, değil mi? Bir şey sormadan önce Archer'dan ne kadar şey istediğini bilmeliydi.

"Tamam, bu adil," dedi Kira, elini bir kez daha sıkarak. 'Ama çok fazla bekleme. Bir hata için kendine işkence etme.

"Tamam, yapmayacağım.

"Şimdi seni kaldıralım ve duş aldıralım! Bex onun sırtını sıvazlayarak söyledi.

"Tamam, tamam, anladım. Iris kuzenini tersledi ve battaniyesinden çıktı. "Ben kalktım.

"Mutfağınıza zencefilli çay bırakıyorum! Isabel aceleyle içeri girerken seslendi. "Mide bulantısına iyi gelir!

"Bir ihtiyacın olursa beni ara," dedi Kira, ona sarılıp yanağına bir öpücük kondurarak. "Her şey sana bağlı, bebeğim. Ne yapmak istersen.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Iris tazelenmiş gözyaşlarının arasından. "Seni seviyorum.

"Ben de seni seviyorum. Iris kapıdan çıkarken Kira ve Isabel'e tekrar sarıldı ve Bex o günkü trompet çalışmasına başlarken kendini banyoya kilitledi. Belki duş gürültüyü bastırırdı.

Birden fazla nedenden ötürü kararların geç değil bir an önce alınması gerekiyordu.

Otuz Altıncı Bölüm

Birkaç gün sonra Iris kendini bir şekilde Dream Harbor Kitap Kulübü'nün aylık toplantısında buldu. Aslında oraya nasıl gittiğini biliyordu. Isabel gelip onu fiziksel olarak kanepeden kaldırmış ve evden çıkması için ısrar etmişti ve şimdi burada Linda ve Kaori'nin 'bekâr baba mecazının' çekiciliğini tartışmalarını dinliyordu.

Bekar baba kinayesi.

Biri onu hemen
öldürsün.

"Özür dilerim! Isabel çemberin diğer ucundan mırıldandı. Belli ki bu ayki kitabı okumaya vakti olmamıştı ve kitapta seksi bir bekâr babanın yer aldığından haberi yoktu.

Linda koltuğunda arkasına yaslanarak, "Bilmiyorum, hâlâ cazibesini göremiyorum," dedi. Tarçınlı Çörek Kitabevi'nin her zamanki köşesindeki uyumsuz sandalyelerde . Pazar günü olmadığı için gerçek tarçınlı çörekler yoktu ama Iris her yerin tarçınlı şeker gibi koktuğuna yemin edebilirdi ve şu anda gerçekten de yapış yapış bir şeyler yiyebilirdi.

'Çocuklar seksi değildir. Aşk romanlarımda onlara gerçekten ihtiyacım yok,' diye devam etti Linda.

"Katılıyorum," dedi Nancy başını sallayarak ve eğer Iris emekli bir anaokulu öğretmeni olsaydı muhtemelen o da aşk romanlarında çocukların ortaya çıkmasını istemezdi.

Kaori, "Evet, ama güçlü ve erkeksi bir adamın kucağında bir bebekle yan yana durması bana bir şeyler hissettiriyor," diye itiraz etti.

Isabel ve Jacob neredeyse aynı fikirde mırıldandılar ve sonra kahkahayı patlattılar.

Ve şimdi Iris'in zihninde Archer'ın bir bebeği kucağında tuttuğu hiç de yardımcı olmayan bir görüntü canlanıyordu. Onu Olive'e sarılırken görmek yeterince kötüydü ama bir bebeği sallarken nasıl görünürdü? Onların bebeğini.

Tamam, belki çekiciliğini anlamıştır.

"Sen ne düşünüyorsun, Iris? Jeanie ona doğru dönerek sordu ve tüm grup da onu takip etti. Hamileliğinden kimseye bahsetmemiştii ama bunu anlayabilecek biri varsa o da bu ekti. Iris onların bakışlarının kendisini delip geçtiğini hissetti.

"Ben... ben... kitabı okumadım.

Jeanie gülümsedi. "Önemli değil. Ben sadece genel olarak aşk romanlarındaki çocukları sevip sevmediğinizi merak ediyordum.

Isabel onu kurtarmak için cesur bir girişimde bulunarak, "Ben şahsen mutlu bir son için bir bebek sonsözünün gerekli olduğunu düşünmüyorum," dedi.

"Yine de bu bekâr baba benzetmesinden farklı, öyle değil mi? Jeanie bakışlarını tekrar Isabel'e çevirerek sordu ve Iris rahat bir nefes aldı.

"Doğru," diye kabul etti Isabel. 'Bebek sonsözü, bir çiftin ancak bir bebek alırlarsa mutlu olabileceklerini ima ediyor,

oysa bekar baba mecazı daha çok besleyici bir kahramanla ilgilidir'.

Jacob sırtarak, "Tabii işin içine cinsellik katmazsak," dedi.

"Tanrım, üreme sapkınlığı benim için çok fazla meni konuşması içeriyor! Kaori neredeyse bağıracaktı ve Hazel tezgâhın arkasında çalıştığı yerden başını kaldırdı.

"Çocuklar, lütfen sessiz olun," diye fısıldadı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Burada çocuklar var!"

"Peki buraya nasıl geldiklerini düşünüyorsun Hazel? Jacob kaşlarını imalı bir şekilde kaldırarak sordu. "Sperm," diye sahne fısıldadı ve kitap kulübü zevkle kıkırdadı. Ve Iris güvende olduğunu biliyordu. Bu toplantı resmen raydan çıkmıştı. Ama yıpranmış koltuğuna oturup çantasından bir tuzlu kraker daha çıkarırken, Nancy ve Linda'nın bilmiş gülümsemelerle onu izlediklerini fark etti.

Göğsünde paniğin yükseldiğini hissetti. Henüz kararını vermemişti. Archer'a hiçbir şey söylememişti. Bütün kasabanın sırrını bilmesine izin veremezdi.

Ama Nancy sadece bir parmağını dudaklarına götürdü ve başını sessizce salladı. Sırrını güvende tutacağına dair bir söz.

Iris sessizce "Teşekkür ederim," dedi ve yaşlı kadın karşılığında sadece gülümsedi. Bir gün daha güvendeydi, ama kimi kandırıyordu ki, bir kol tuzlu krakerle dolaşmak ele veriyordu! Bu kasaba onun hamileliğinin kokusunu hemen alırdı ve sonra ne olacaktı? Archer bunu ondan başka kimseden duyamazdı, bu kadarı doğruydı.

O sadece...

Ön vitrindeki kitap vitrininin yanında sallanan tanıdık bir kafa Iris'in düşüncelerini durdurdu. Zeytin. Ve

Archer yanındaydı. Ve kitapçıya geliyorlardı. Şimdi.

Iris oturduğu yerden sıçradı ve onlar dükkâna girmeden önce en yakındaki kitap rafının arkasına saklandı.

"Olive! Kitap kulübü, Olive dükkâna girdiğinde onu selamlamak için vücut sıvılarıyla ilgili tartışmalarına ara verdi. Iris arkasına saklandığı raftan bir kitap çekerek göz atmaya çalıştı. Olive'in bir elinde bir hediye çantası, diğerinde ise kocaman bir kurabiye vardı. Saçları orantısız atkuyruğu şeklindeydi ama saç bağları giydiği şort ve atlet takımıyla mükemmel bir uyum içindeydi. Çok sevimli görünüyordu.

Ve Iris'in en yumuşak yerlerine bir tekme gibi geldi.

Saçını Archer yapmıştı. Kıyafetini o seçmişti. Olive'e o kurabiyeyi o almıştı. Ve Iris bunların hepsini özlemişti. Özlemiden boğulacağını düşündü ve bu başını kaldırıp bakma hatasını yapmadan önceydi.

Archer.

Nefes alamıyordu. Burada, kendi kendine yardım bölümünde ölecekti. Ne kadar ironik.

Hâlâ çok iyi görünüyordu. Saçları dağınıktı ama yüzü tertemiz tıraş edilmişti. Dar beyaz bir tişört pazularını sarıyordu ve kolunda kır çiçekleriyle dolu kanvas bir çanta asılıydı. Çiftçi pazarından yeni gelmiş olmalıydılar. Archer'ın izin günü olmalı. Yaz tatili olmalı. Hayatlarından o kadar çok küçük parça eksikti ki. Kayıptı, çünkü saklanıyordu, çünkü korkaktı. Bu adamı ve küçük kızını sevmekten korkuyordu. Onu açıkça sevmelerine rağmen. Annesi sevgiden asla kaçmamış olsa da, uzun sürmese bile.

"Size bir hediye getirdik! Olive tezgâha uzanarak hediye paketini Hazel'a uzattı.

"Hediye mi?

Bir düğün hediyesi! Babam, Noah ile seyahatinizde evlendiğinizi söyledi ve insanlar evlendiğinde onlara bir hediye almanız gerektiğini söyledi. Biz de öyle yaptık!"

Hazel, Olive'i kucaklamak için tezgâhın etrafından dolandı ve Iris'in kolları küçük kızı kucaklama anısıyla sızladı.

'Çok teşekkür ederim. Bu çok tatlı.'

Archer alçak ve tanıdık bir sesle, "Daha sonra getirecektik ama Olive bunu sana şimdi vermeyi çok istiyor," dedi. Iris bu sesi haftalardır ilk kez duyuyordu ve kalbinin derinliklerine işledi, bir daha da gitmesini istemedi. Bunu her gün duymak istiyordu. Çok aptalca davranmıştı.

"Ve babam yeni bir kitap alabileceğimi söyledi! Olive koridorlar arasında koşturarak, "Babam yeni bir kitap alabileceğimi söyledi!" dedi.

"Bir kitap!" diye seslendi arkasından.

Hazel güldü. "Sana iyi şanslar.

Ona alaycı bir gülümseme verdikten sonra arkasını döndü ve tüm kitap kulübünün hâlâ ona baktığını fark etti. Iris nefesini tuttu ve orada olmasıyla ilgili bir şey söylememeleri için dua etti.

"Ah... herkese merhaba.

"Merhaba Archer," dedi grup hep bir ağızdan.

Gözlerini kırptırdı. "Doğru ya. Tamam, peki..." Olive'in kaybolduğu yönü işaret etti, sanki onu takip etmeyi planlıyormuş gibi, ama Kaori bir soruyla onu durdurdu.

"Yeni dadı nasıl?

Tanrım, bu dükkânın acil çıkışı var mıydı ki hemen sürünerek çıkabilsin?

Iris Archer'ın yutkunmasını izledi, adem elmasının gömleğinin yakasının üzerinde sallanışını seyretti, tişörtlerinin kokusunu ve tenine ne kadar yumuşak geldiğini hatırladı.

"Yeni dadı iyi, teşekkürler. İyi.

Güzel.

Yeni dadının iyi olması iyi bir şeydi. Ama Iris iyi miydi?

'Bu çok kötü o yapmadı iş dışarı ile Iris,'
Kaori devam etti ve Iris onu daha sonra öldürmek için aklına bir not aldı.

Archer yüzünü buruşturdu. "Evet, bu çok kötü. Sanki daha fazlasını söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ve Iris onun sesini bir dakika daha duyabilmek için daha fazlasını söylemesini diledi. Çocuk kitapları reyonuna doğru yürümek için döndü ama sonra durdu ve geri döndü. Kitap kulübü bekledi.

"Son zamanlarda onu gördün mü?" diye sordu. "Iris'i yani. O..." Saçmalıyormuş gibi başını salladı. "O iyi mi?

Kitap kulübü üyelerinden hiçbiri Iris'in arkasına saklandığı rafa doğru bakmadı. Ama yine de Iris söyleyecekleri şeyden korkuyordu.

"Muhtemelen ona kendin sormalısın," dedi Isabel.

Hain!

"Evet, ara onu," dedi Nancy. 'Ya da mesaj at, ya da artık siz ne yapıyorsunuz.

"mi? Jacob güldü. 'Ona mesaj at, Arch! Eminim senden haber almak isteyecektir.

Archer kitap kulübünün tavsiyesini düşünerek durdu, yüzünde parçalanmış bir ifade vardı. "Evet, belki," dedi dolaşmaya başlamadan önce

Olive'in peşinden.

Olabilir.

Neden ona mesaj atsın ki? Terk eden oydu. Çocuğunun duygularıyla oynayan oydu. Aslında hepsinin duygularıyla.

Bunu düzeltmek zorunda olan oydu.

Çünkü Archer ve Olive mağazadayken, onlar kitapları seçip herkesle sohbet ederken ve Iris kitapların arkasındaki korkak pozisyonundan onları izlerken, kalbinde yüksek sesle ve net bir şekilde yankılanan tek bir kelime vardı.

Benimkini.

Onlar onundu.

Archer.

Olive.

Ve görünüşe göre şu anda bir jelibon ayısı büyüklüğünde olan bu küçük bebek, hepsi onundu. Ve onları istiyordu. Hepsini istiyordu.

Şimdi tek yapması gereken Archer'ın da aynı şeyi yapmasını ummaktı.

Otuz Yedinci Bölüm

Kapı çalındığında **bir** Archer mutfaktaydı.

"Ben bakarım! Olive, en sevdiği okul sonrası programını izlediği kanepedeki pozisyonundan sıçrayarak bağırdı. Bir çeşit çocuk yemek pişirme programıydı ve eğer üç numaralı yarışmacı karamel sosunu bir kez daha yakarsa Archer felç geçirecekti.

"Birlikte hallederiz," dedi ve Olive'i kapıya kadar takip ederken ellerini bulaşık havlusuna sildi. Mahallenin hoş geldin komitesi ziyaretlerini oldukça yavaşlatmıştı, bunu kendisine olan güvenlerinin tomurcuklandığının bir işareti olarak kabul etti, ama kapısının önünde yeni pişmiş bir şey olan kadınlardan biri olsaydı şaşırmazdı.

Tipik bir Salı gecesi idi. Lokantadan eve dönmüş, burada yaşamayan yeni dadı Will'i rahatlatmış, sonra da kendisi ve Olive için akşam yemeği hazırlamaya başlamıştı. Yeni tarifler üzerinde çalıştığı tek yer lokanta değildi. Artık kasaba halkının adını taşıyan kreplerden oluşan bir repertuarı olsa da, evde

Bir sürü tavizle. Olive'in yiyebileceği ve tadı da güzel olan yiyecekler. Bu gece onun en sevdiği yemeği yapıyordu: ev yapımı tavuk nugget.

Ve diğer hafta içi geceleri gibi, birlikte yemek yerlerdi ve kız ona gününün en ince ayrıntısına kadar anlatırdı ve o da dinlemek için elinden geleni yapardı. Sonra lastik ördekler ve baloncuklarla dolu bir banyo, çok fazla yatma vakti hikayesi ve eğer şanslıysa kendine ayırabileceği birkaç sessiz saat.

O saatler en zor saatlerdi. Iris'in anılarının gün boyu uzak tuttuktan sonra tekrar içeri sızdığı saatler. Gideli haftalar olmuştu ve Archer onun geri döneceğine dair tüm umutlarını yitirmişti. O seçimini yapmıştı. Bu hayatı istemiyordu ve Archer onu bunu istemeye zorlayamazdı.

Hayatının nasıl olmasını istediği konusunda fikrini değiştirmiş olması, onun da değiştireceği anlamına gelmiyordu.

"Belki de şaka mı şeker mi çocuklarıdır! Olive onun önünde bir o yana bir bu yana zıplayarak konuştu.

Liv, Temmuz ayındayız.

Ay önemsizmiş gibi omuz silkti ve Archer güldü. Bu çocuk etraftayken uzun süre melankolik kalmak imkânsızdı.

Olive haftalardır uyurgezerlik yapmamış olsa da kapıyı açtı, hâlâ orada tuttuğu çingiraklı zilleri takırdattı, bir komşu ya da elinde pano olan bir politikacı olmasını bekliyordu, hatta açıkçası şeker mi şaka mı yapanlar bile kapısının eşiğinde duran kişiden daha mantıklı gelirdi şüphelenmeyen beynine.

"Iris! Olive çığlık attı ve kendini Iris'e doğru fırlattı.

"Hey, evlat," dedi Iris, onu kucağına aldı ve Olive'in bacaklarını beline dolamasına izin verdi. Onu sıkıca tuttu, yüzü Olive'in küçük yanağına bastırdı. "Seni özledim. İtiraf zar zor bir fısıltıydı ama Archer bunu duydu ve ne yapacağını bilemediği için kapı aralığında donup kaldı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

'Ben de seni özledim! Ama geri döneceğini biliyordum. Babama söyledim. Geri döneceğini söyledim ve işte buradasın! Olive şimdi Iris'in saçlarını okşuyor ve kollarında kıvranıyordu. "Tahmin et ne oldu?!

"Ne? diye sordu Iris, gözleri yaşlarla parlıyordu ve Archer hâlâ neler olduğunu bilmiyordu. Geri mi dönmüştü? Yoksa bu bir çeşit ziyaret miydi? Olive'i terk ettiği için kendini suçlu mu hissediyordu?

Onu terk etmek umurunda mıydı?

"Bir tavşanım var!

'Bir tavşan! Vay canına!'

"Evet. Ona Sör Reginald Hoppington adını verdim.'

Iris'in ağzından boğuk bir kahkaha çıktı. 'Vay canına, ne güzel bir isim. Kendini geliştirmişsin.

Teşekkür . Ona Reggie diyorum.'

"Bu güzel bir isim.

Iris hâlâ başını kaldırmamış, gözlerini Olive'den ayırmamıştı ve Archer hâlâ kapıda durmuş, onu bekliyordu.

"Gelip onu görmek ister misin? Olive sordu ve sonunda Iris bakışlarını kaldırdı. Gözleri Olive'in başının üstünde buluştu. Archer'ın kalbi göğsünde yeniden canlandı.

"Ben... önce babanla konuşmalıyım. "Ah.

Olive onun kollarında söndü.

'Ama daha sonra onunla tanışmak isterim. Belki bir fincan çay falan içeriz.

Olive güldü. "Tavşanlar çay içmez. Iris kaşlarını çattı. "Bu doğru olamaz.

"Öyle değil! dedi Olive, bir yetişkini düzeltmenin mutluluğuyla. "Onlar sadece su içerler.

"Hmm. Madem öyle diyorsun. Belki de gidip onu kontrol etmelisin?"

"İyi fikir! Olive, Iris'in kollarından kıvrılarak indi ve Archer'ı bir tampon olmadan, onu terk eden kadınla arasında hiçbir şey olmadan bırakarak eve geri koştu.

"Merhaba," dedi, sesi hâlâ cılız bir fısıltı gibiydi. "Merhaba.

"İçeri girebilir miyim?

Hayır demek istedi. Sadece kalacağına söz verirse, onu bir daha incitmeyeceğine söz verirse, söz verirse içeri girebileceğini söylemek istedi...

"Evet, tabii ki. Kapı aralığından çıktı ve Iris'in onu mutfağa kadar takip etmesine izin verdi. Bu konuşmayı her zamanki yerlerinde yapmalarının doğru olacağını düşündü, tezgah onları ayırıyordu. "Ne var ne yok?

Bir kaşını kaldırdı. "Ne ?

Ellerini önündeki tezgâha dayayarak uzun bir iç çekti. 'Ne söylememi istiyorsun, Iris? Neden buradasın? Mesajlarıma neden cevap vermedin? Hangi cehennemdeydin? Neden gittin?

Kız biraz yüzünü buruşturdu ve bu onun kalbini bir kez daha kırdı. "Ben hamileyim.

Archer's düşüncelerdurdurdu, onun kelimeler durdu, dünyanın gerçek dönüşü durdu.

"Sen-

'Hamileyim ve özür dilerim, biraz korktum ama düşündüm ve doğurmak istiyorum - bu arada çocuk senin, tabii ki senin - sana söylemek istedim ama zaten Olive'in olduğunu biliyorum ve ikinizi de incittiğimi biliyorum ve çok üzgünüm ama korktum ve ben-'

Daha sözünü bitiremeden, daha bir şey söyleyemeden önünde durmuş, yüzünü ellerinin arasına almıştı. Alnını onunkine değdirdi.

"Bebeğimi mi doğuracaksın?

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

"Evet.

"Iris..." Kızın adı çatlamış ve çiğ kalmış, boğazından yırtılmıştı.

'İstemiyorsan dahil olmak zorunda değilsin, ben sadece ... Bilmeni istedim.'

'Tanrım, Iris. Tabii ki dahil olmak istiyorum.'

"İstiyor musun?

"Evet. Her şeyden çok. Bunu istiyordu, Iris'i, bir aileyi, bebeğini. Her şeyden çok.

"Beni hâlâ seviyor musun?" diye sordu.

İnançsız bir iç çekti. Onu sevmekten nasıl vazgeçebilmişti?

"Tanrım, evet.

Gülümsemesini görebildiğinden daha fazla hissedebiliyordu, yanaklarının avuçlarının altında kalkışını.

"Beni hâlâ seviyor musun?" diye sordu.

Elleri şimdi onun kollarındaydı, sıkıyor ve onu yerinde tutuyordu. "Evet. Seni seviyorum ve gittiğim için çok üzgünüm.

"Sorun yok.

"Değil. Ama bir daha yapmayacağıma söz veriyorum. "Güzel.

Geri çekildi ve ellerinin kızın yüzünden vücudunun yanlarına, karnının küçük kabarıklığına doğru kaymasına izin verdi.

'Bebeğimi doğuracaksın,' dedi gerçek olduğundan emin olmak için tekrar.

"O bizim bebeğimiz," diye düzeltti sırtarak ve elini onun elinin üzerine koydu.

"Bebeğimiz.

"Yani, korkmadın mı?" diye sordu, bakışları onun yüzünü ararken.

"Elbette öyleyim. Beş yaşındaki bir çocuğu zar zor idare edebiliyorum. Yeni doğmuş bir bebek tam bir rezalet olacak. Hayatı bir kez daha altüst olmak üzereydi ama bu kez buna karşı koymayacaktı. Bu sefer ne kadar çılgınca olursa olsun bunu istiyordu. Bunu Iris'le birlikte istiyordu.

Iris güldü, gözleri hâlâ yaşlarla doluydu.

"Ama mutluyum," dedi. "Ve geri döndüğün için çok mutluyum.

"Baba, o kelimeyi söyleme. Olive elinde Reggie ile odaya geri döndü. Karamel renkli tavşan onun küçük kollarından sarkmış, hiç de eğlenmemiş gibi görünüyordu.

"Üzgünüm.

Olive onun yüzünden Iris'in yüzüne baktı ve sonra bakışları ellerinin Iris'in karnında durduğu yere kaydı.

"Iris'in karnı mı ağrıyor?

"Ah... hayır..." Muhtemelen bunu Olive'den saklayacak bir şey yoktu ama Iris'in bunu nasıl ele almak istediğini bilmiyordu. Bakışları onunkilerle buluştu ve yaramaz sırtışı büyüdü.

"Hey, Olive," dedi Iris, kızına doğru dönerek. 'Benim geri taşınmama, babanla daha sık öpüşmemize ve birkaç ay içinde hepimizin yeni bir bebeği olmasına ne dersin?

Olive'in küçük burnu bunu düşünürken buruştu ve Archer kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken, istediği her şey bir anaokulu öğrencisinin onayını beklerken dengede duruyormuş gibi görünürken bile gülümsemesini bastırdı.

"Eve geri taşınmanı istiyorum," dedi Olive. "Ve öpüşmek iğrenç bir şey ama sanırım istersen..." Yetişkinlerin gizemi karşısında biraz omuz silkti. "Peki bebeğe isim verebilir miyim?

Archer ve Iris hep bir ağızdan, "Hayır," diye cevap verdiler. Olive kaşlarını çatı.

"Ama istediğin kadar bez değiştirmeye yardım edebilirsin," dedi Iris ona ve Olive tiksintiyle ciyakladı.

'Ew! Olmaz öyle şey.'

Iris sırtıttı. "Peki, tamam. Babam bezleri değiştirebilir ve sen de sarılmaktan sorumlu olabilirsin ve...'

"Ve bebeğe yeni şarkılar öğretmek!

Iris güldü. "Elbette. Yeni şarkılar.

"Ve danslar!

Evet, kesinlikle Danslar. Bu bebek olacak ihtiyaç hepsi alabileceği en iyi müzik eğitimi.'

Archer oldu tutma geri a Gül, ama Zeytin ışıldıyordu.

"Yaşasın! Tamam, bir bebeğimiz olabilir.'

"Onaylamana çok sevindim, çünkü zaten karnımda.

Olive yine kaşlarını çatı. "Oraya nasıl girdi?

'Ah...' Iris panik içinde Archer'a baktı ve kahkahası boğazında daha da yükseldi.

'Nasıl çıkacak?! Orada kapana kısıldı!'

Olive şimdi bebeğin sağlığı konusunda gerçekten endişeli görünüyordu.

"Aman Tanrım," diye inledi Iris.

"Liv, neden gidip Reggie'yi yatırmıyorsun, tüm bunları daha sonra konuşuruz, tamam mı?

Olive gözlerini ona dikti, zaman kazanmaya çalıştığını çok iyi biliyordu ama Reggie ağırlaşıyor ve kollarından aşağıya doğru kayıyordu.

'Tamam,' diye yumuşadı. "Ama yine de o bebeği nasıl çıkaracağımızı bilmek istiyorum!" dedi odadan çıkarken.

Iris'e döndüğünde gözleri irileşmiş ve dudaklarında bir gülümseme belirmişti. "Tüh," dedi. "Bunu gerçekten düşünmemiştim.

Archer kıkırdadı. "Ona ne söyleyeceğimize karar veririz. "Muhtemelen dürüst olmalıyız, değil mi?

"Muhtemelen Google'da aramalıyız," dedi ve Iris kahkahayı patlattı.

"Bu konuda çok kötüyüz," dedi kıkırdamalar arasında. "Daha iyi olacağız," dedi adam. "Birlikte.

"Evet," dedi ve sesi nazik ve tatlıydı. Adam tekrar bacaklarının arasına girdi ve kadın kollarını adamın boynuna doladı. 'Beni geri aldığına gerçekten çok sevindim,' dedi.

'Bu konuda hiçbir zaman soru sormadım, tatlım. Sen buraya, bize aitsin. Öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Onu öpmeyeli sadece birkaç hafta olmuştu ama Tanrım, bunu nasıl da özlemişti.

O da onu öptü, elleri saçlarında. "İkinizi de çok özledim," dedi, dudakları itirafını mırıldanmak için onunkilerden ayrıldı.

Gülümsedi. "Biz de seni özledik. Onu tekrar tekrar öptü, dudakları, dili ve dişleri tüm eski adımlarını tekrarladı. Daha fazlasını yapabilirdi, daha fazlasını yapmak istiyordu ama Olive'in sorularıyla geri dönmesine sadece birkaç dakika vardı.

Geri çekildi ve Iris'in kızarmış yanaklarını ve şişmiş dudaklarını görünce sırttı. "Sonra," dedi. "Seni yatağında istiyorum.

Iris sırttı. "Teknik olarak artık bizim yatağımız.

Archer güldü ve kalbi tüm bunlara zorlukla dayanabildi. Bizim yatağımız. Bebeğimiz. Ailemiz. Tanrım, bu çok fazlaydı. Her şeydi.

Iris, "Tüm bu olanların kusma kısmını kaçırdığın için şanslısın," diye ekledi.

"Oh, Tanrım. Tam bir pisliğim. Nasıl hissediyorsun? Ayaklarını ovmak ya da sana garip hamilelik yemekleri yedirmek gibi şeyler yapmalı mıyım?

Iris ona sanki onu daha fazla sevemezmiş gibi bakıyordu ve Iris onun yüzündeki bu ifadeyi korumak için her şeyi yapardı.

"Şu anda böyle bir şeye ihtiyacım olduğunu sanmıyorum," dedi. 'Ayaklarım iyi hissediyor ve yediğim tek garip şey bol miktarda buzlu gevrek.

"Canın tatlı çekiyorsa, ben pişirebilirim. Sırttı. "Yapabileceğini biliyorum.

"Ve sana şu hamilelik yastığı şeylerinden almalıyız.

Hâlâ gülümseyerek parmaklarını tekrar onun saçlarında gezdirdi. "Tamam, tabii.

'Ne istersen, Iris. Sadece .'

Parmakları o kadar iyi hissettirdi ki, başını geriye eğdi ve gözlerini kapattı. Öne doğru eğilip çenesinden boynuna doğru bir öpücük bıraktı ve adam inledi.

Tamam, Archer. Ama biz bir takımız. Ben de senin ve Olive için buradayım. Nabız noktasını yaladı ve adam . "Görüşürüz tatlım," diye mırıldandı ve Iris'in nefes nefese Islak teninde kahkahalar uçtu.

"Daha sonra," diye kabul etti ve adam başını kaldırıp tekrar onun bakışlarıyla buluştu. 'Ama ben ciddiym. Kalmam için beni ikna etmene gerek yok. Gerçekten buradayım. Söz veriyorum.

Alnını tekrar onunkine bastırdı, yakınlığa ihtiyacı vardı. "Tamam, biliyorum. Ama bebeğimizi taşıyorsun ve bunu senin için mümkün olduğunca rahat hale getirmek benim görevim. Bu yüzden bana izin vermelisin. Olive hışımla odaya geri dönerken onun gülümseyen dudaklarına bir öpücük daha kondurdu.

"Öpüşmeye başladınız mı?" diye sordu Iris'in yanındaki tabureye tırmanarak.

"Evet. Süper iğrenç, değil mi? Iris, Olive'i daha yakına çekip alnına bir öpücük kondurdu. Olive sırtıttı.

"Süper iğrenç.

"Pekâlâ hanımlar. Hazırlamam gereken tavuk nugget'larım var,' dedi Archer ve tezgâhın kendi tarafına çekildi.

'Nugget gecesi mi? Geri dönmek için doğru zamanı seçmişim,' dedi Iris ve Olive başıyla onayladı. Yan yana oturup onun mutfakta dolaşmasını izlediler ve Olive, Iris'e yokluğunda kaçırdığı her şeyi anlattı. Iris yorum yaptı ve güldü veya iç geçirdi veya

Her doğru yerde inledi. Olive en son şarkısını söylediğinde alkışladı ve Olive en sevdiği gökkuşağı pastel boyasının okulda çalınmasıyla ilgili hikayeyi anlattığında intikam istedi.

Archer tavukları gizli ekmek kırıntısı karışımına bulayıp tavada kızartmak ve Olive'in bol miktarda ranch sosuna batırması için sebzeleri doğramak (başka bir uzlaşma) arasında durup kızını seven sevdiği kadına baktı ve birkaç ay önce buraya gelen kişiyle aynı kişi olduğuna inanamadı. O adam mümkün olduğunca çabuk eski hayatına dönmek istemişti. O yorucu çalışma saatlerine, o sıkışık daireye ve o zehirli ilişkilere geri dönmek istemişti. Archer kaybettiği iş ya da elden çıkardığı daire için zerre kadar pişmanlık duymuyordu.

Iris'in açık tenli başının Olive'in esmer başına doğru eğilmesini izlerken, eski haline üzülmekten kendini alamadı. Kemiklerine kadar çalışmaktan, dünyanın dört bir yanındaki mutfaklarda mükemmellik için sayısız saatler harcamaktan başka bir şey istemeyen o adam, yemek pişirmenin keyfini ve eğlencesini yavaş yavaş tüketen mutfaklar.

Oysa tek yapması gereken tavuk-nugget tarifini mükemmelleştirmek ve dünyada en çok sevdiği insanlara yedirmektir.

"Hazır mı? Olive sordu.

"Yemek hazır. Archer tabakları yemek odasına taşıdı ve kızlar da onu takip etti. Onun kızları.

Olive hemen yemeğe daldı ama masanın öbür ucundaki Iris gözüne çarptı. Kız parlıyordu.

Olive lokmalar arasında, 'Bence sen dünyanın en iyi aşçısısin baba,' dedi.

Iris sıırttı. "Katılıyorum. Nugget ve krep. Daha neye ihtiyacımız var?"

Archer da gülümsedi. Bu insanlarla bu yemek. Başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Otuz Sekizinci Bölüm

Lokantanın önünde durup yeni tabelaya baktım. Hâlâ beyaz bir muşambayla örtülüydü ve büyük açılışı bekliyordu. Binanın kendisi parlak kırmızıya boyanmıştı ve çatıdan çilekli çörekler sarkıyordu. Her şey çok güzel görünüyordu ama Archer yeni dış cephe dışında diğer gizli değişiklikler konusunda çok sessiz kalmıştı. Ve her şeye rağmen Olive bile bir şekilde bu sırrı saklıyordu. Iris bir hafta önce Archer'ın evine, ya da düşünmeye çalıştığı şekliyle onların evine geri taşınmıştı ve oraya geldiğinden beri bu çocuğun onunla konuşmaktan başka bir şey yapmadığına yemin edebilirdi.

Umursadığından değil. Her şeyden haberdar olmayı seviyordu.

özlemişti. Bundan sonra atacağı adımlar konusunda hâlâ endişeliydi ama Olive'in gündüzleri ve Archer'ın geceleri gösterdiği ilgi sayesinde Iris uzun zamandır olmadığı kadar sevildiğini hissediyordu. Özellikle Archer ona kendisinin de korktuğunu söylediğinde, ama her şeyi birlikte çözeceklerine söz verdiğinde, bu onu daha az dehşete düşürdü.

Ama ikisi de ona gösterdikleri tüm sevgi ve ilgiye rağmen, yine de

büyük lokanta revizyonunun sırlarını kendilerine sakladılar. Iris şimdi ön kaldırımında diğer Dream Harbor sakinleriyle birlikte duruyor ve en az onlar kadar karanlıkta, açılışı bekliyordu.

"Hey! Kira bir kolunu Iris'in omuzlarına atarak şöyle dedi. "Bir lokanta için bu kadar tantana fazla.

Iris güldü. "Biliyorum.

"Bu kasaba..." Kira başını salladı ama gülümsemesi bu ilginç yeri ne kadar sevdiğini ele veriyordu.

"Çok seviyorsun. Ve bu tür bir coşku, ahırını onararak etkinliklere hazır hale getirdiğinizde size yardımcı olacaktır.

"Biliyorum! Kira heyecandan neredeyse titriyordu. 'Sana söylemeyi unuttum! İlk etkinliğimi ayarladım.

"Sen mi yaptın? Kim yaptı?"

Kira yaklaştı ve kulağına fısıldadı. "Belli bir çiftçi ve belli bir kafe sahibi Noel'de evleniyor ve biz de ev sahipliği yapıyoruz!

"Gerçekten mi?" Iris arkadaşına döndü ve Kira sırtıttı.

"Evet.

"Bu inanılmaz.

'Biliyorum! Sezonun sosyal etkinliği olacağı kesin. Kira'nın kaşları çatıldı. "Şimdi o zamana kadar hazırlanmak için yapmam gereken milyonlarca şey var.

Iris arkadaşının omzunu sıvazladı. "Jeanie'nin çatısı olmayan bir mekanda yer ayırtması çok cesurcaydı.

"Şışt! Kira etraflarını saran kalabalığa çılgınca baktı. "Bu bir sır ve bu insanların nasıl konuştuğunu biliyorsun.

"Eminim öyledir. Iris'in Archer'ın yanına geri taşındığı ve şüpheli miktarda tuzlu kraker yediği haberi çoktan kasabaya yayılmıştı. Elini karnının alt kısmında gezdirdi, gerçi orada bir şişlik bile yoktu. Bırak konuşsunlar. Hazır olduğunda herkese haber verirdi.

"Nasıl hissediyorsun? Kira fısıldadı. "Son zamanlarda çok daha iyiyim.

"Güzel.

"İşte buradasın! Bennett kalabalığının arasından Kira'nın yanına doğru ilerledi. "Yeniden açılan bir lokanta için büyük katılım," dedi ve Kira'nın kalkık yüzüne bir öpücük kondurdu.

Iris gülerek, "Bu insanlar kreplerini çok seviyor," dedi. Kalabalığın arasından Archer'ı fark etti. Olive onun omuzlarına tünediği için bunu yapmak kolaydı. Gladys yeni lokantanın önünde onun yanında duruyordu.

"Herkes merhaba! Gladys kalabalığın gürültüsü arasında seslendi. "Merhaba!

Gürültüyü keskin bir ıslık sesi böldü.

Gladys boğazını temizledi. "Teşekkür ederim, Mindy. Belediye başkan yardımcısına başıyla selam verdi. 'Ve hepinize sevgili lokantamızın yeniden açılışına geldiğiniz için teşekkür ederim. Bildiğiniz gibi, son birkaç aydır yeni bir şefimiz var ve onun sıkı çalışması ve çok yararlı topluluk geri bildirimi sayesinde mekanı yeniledik ve umarız beğenirsiniz. Olive'e yeni tabelanın üzerindeki muşambayı serbest bırakan ipi çekmesini işaret etti.

THE STRAWBERRY PATCH GÖZLEME EVİ

Krep evi mi? Iris neredeyse kahkahayı basıyordu. Archer yüzünde bir sırıtışla onunla göz göze geldi. Bu adam, bu

dünyaca ünlü şef şimdi bir krep evinde gururlu bir aşçıydı.

"İsmi ben seçtim! Olive tünediği yerden söyledi ve kalabalık alkışladı.

"Harika bir isim, Olive! Tammy, Kaori ve kitap kulübünün geri kalanının yanındaki yerinden seslendi.

"Teşekkür ederim," dedi Olive, küçük yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Archer, "Umarız yeni menüyü beğenirsiniz," diye ekledi. 'Menüde sizin krep önerilerinizin yanı sıra bu bahar eklediğimiz ve hepinizin en çok beğendiği bazı menü öğeleri de yer alıyor. "Orijinal Pancake "i denemenizi öneririm. Sanırım hepiniz bunu çok tanıdık bulacaksınız.

"Artık içeri girip yemek yiyebilir miyiz? Jacob, Darius kolundayken sordu.

"Kesinlikle. İçeri gelin.'

Iris, Archer ve Olive'le kapıda karşılaşana kadar kalabalığı takip .

"Krep evi, ha?" diye sordu sırtarak.

Archer omuz silkti. "Mantıklı geldi. Eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu ve Olive başının üstünü okşayarak Iris'i tekrar güldürdü.

Archer kalabalığa bakarak, "Babam buralarda bir yerde," dedi.

"İşte orada!" diye bağırdı Olive tünediği yerden.

Archer'ın babası Jim ve üvey annesi Cathi, kalabalığın arasından onlara ulaşmak için mücadele ettiler.

"Büyükbaba! Olive, Archer'ın omuzlarından inerek seslendi. "Gerçek hayatta buradasın," dedi, onu bir bilgisayar ekranının ötesinde gördüğüne sevinerek.

"Eminim öyledir. Çömeldi ve Olive'i kocaman bir kucaklamanın içine çekti.

"Hey Cathi," dedi Archer, üvey annesine sarılıp onu Iris'le tanıştırmadan önce.

"Iris! Cathi onu sıkıca kucakladı. "Sonunda seninle tanıştığımıza çok sevindik ve bu haber bizi çok heyecanlandırdı" diye fısıldadı, öyle ki Iris lokantanın yarısının onu duyduğundan emindi.

Teşekkürler. Sonunda sizinle tanışmak çok güzel çocuklar'.

Cathi gözlerinde parıldayan yaşlarla geri çekilirken Jim ayağa kalktı ve Iris'e Archer'ın yüzündeki aynı gamzeli gülümsemeyi verdi.

"İkiniz adına çok mutluyuz.

"Teşekkürler baba," dedi Archer.

"Ve sen de artık gururlu bir krep şefisin! Babası gülümsedi ve Iris bunun Archer'ın neden bu kadar iyi bir baba olduğunu açıkladığını anladı. İyi bir örneği vardı. Michelin yıldızlı bir şef de olsa, bir lokantada krep de çevirse onu seven bir babası vardı.

Iris onu hemen sevdi.

'Evet, gururlu krep şefi. İçeri girelim mi?' Archer herkesin ondan önce girmesini işaret etti.

Lokanta ya da gözleme evi ağzına kadar doluydu. Garsonlar masalar arasında koşuşturuyor, müşteriler keyifle kendi adlarını taşıyan siparişler veriyorlardı. Archer Jim, Cathi, Iris ve Olive'i ortasında rezerve tabelası olan bir masaya götürdü.

Babası Archer'ın sırtını sıvazlayarak, "Bunun senin en iyi masan olduğunu varsayıyorum," diye şaka yaptı.

'Elbette. Ailem için en iyisi,' dedi Archer ve Iris kelimenin iliklerine işlemesine izin verdi. Onun ailesi. Artık o da ailesinin bir parçasıydı, Archer da onun.

Olive'in kabine girmesini beklerken onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Mutfağı kontrol edip hemen döneceğim," dedi ve Iris'i Olive ve ailesiyle baş başa bıraktı. Onlarla daha önce de konuşmuştu (hamileliklerini açıkladıklarında Cathi'nin perdenin arkasından sürünerek ona sarılmaya çalışacağını düşünmüştü) ama ilk kez yüz yüze bir araya geliyorlardı.

"Ee, Iris," dedi Cathi, "kendini nasıl hissediyorsun?" "Şu anda çok iyiyim.

"Archer başlangıçta zor olduğunu söylemişti.

Iris yüzünü buruşturdu. Bazıları kendi hatası olan çeşitli nedenlerden dolayı zor olmuştu.

Archer'ın babası masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini okşadı. 'Siz ikiniz iyi olacaksınız. Birbirinize sahipsiniz. Elini sıktı ve Iris gözlerinin yaşardığını hissetti. Görünüşe göre artık sürekli ağlıyordu.

Ona bir kez daha gülümsedi ve sonra torununa döndü. "Şimdi Livie, burada ne var?" diye sorarak menüyü açtı ve Iris kendini tekrar toparlayabildiği için şükretti.

Cathi ona nazik bir gülümseme verdi ve menüsünü açtı. "Noah," diye okudu. "Krem şantili yaban mersinli krep.

'Jeanie: gerçek akçaağaç şurubu ile balkabağı baharatlı krep. Bu kulağa hoş geliyor,' dedi Jim.

"Şunu bir dinleyin! Cathi listeyi okumaya devam etti. "Andy: limonlu haşhaş tohumlu krep, yanında krem fraiche ile servis ediliyor.

Archer masalarına geri döndü ve Iris'in yanındaki kabine kaydı.

Anne ve babası seçenekler üzerinde ahlayıp vahlamaya devam ederken, "Bunların hepsi çok lezzetli görünüyor," dedi. Olive diğer tarafındaki çocuk menüsünü karaladı.

Archer sırttı, o gamze yanağında patladı. "Elbette biliyorlar. Herkese çok iyi bir aşçı olduğumu anlatmaya çalışıyordum.

Iris gözlerini devirdi ama kahkahası çoktan dudaklarından kaçmıştı.

"O kadar insanı doyurmak için yardıma ihtiyacın yok mu? Iris tıka basa dolu yemek salonuna göz gezdirerek sordu.

"Ah... evet, eninde sonunda. Ama mutfak iyi yağlanmış bir makine. Birkaç dakikalığına bensiz de idare edebilirler.

"Ne önerirsin Arch? Jim menüyü bırakarak sordu.

"Size en sevdiklerimden getirmeme ne dersiniz?

'Şefin favorileri mi? Kulağa mükemmel geliyor! Cathi öyle dedi. 'Seninle çok gurur duyuyoruz Arch.

Ve Iris gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. Bu insanlar bu adama bayılıyordu ve onları gerçekten suçlayamazdı. Kendisi de öyle.

'Teşekkürler, Cathi. Hemen döneceğim.'

Beklerken Cathi ve Jim, ziyaretleri sırasında Dream Harbor'da yapılabilecek en iyi şeyler konusunda Iris'in aklını karıştırdılar. Jim için Iris, balık tutmayı çok sevdiği için Noah ile bir balık tutma turu; Cathi için spa'da bir masaj ve Jim için de bir gezi önerdi.

alışveriş yapmak ve Iris'in en sevdiği yerlerde yemek yemek için şehre indiler. Olive, Annie'den kurabiye almaları gerektiğini ve onları kitapçıya götürmek istediğini söyledi.

"Elbette Livie. Ne istersen," dedi Jim gülerek ve Iris bunun çok tehlikeli bir ifade olduğu konusunda onu uyarmamaya karar verdi.

Archer elinde bir tepsi yemekle masalarına geri döndü.

"Jeanie, babam için," dedi.

"Onu gözüme kestirdiğimi nereden bildin?"

Archer kıkırdayarak, "Seni artık tanıyorum baba," dedi.

"Başkan Pete, Cathi için çifte çikolatalı rüya krepleri.

"Aman Tanrım, bunlar harika görünüyor!"

"Belediye Başkanı onları rüyasında görmüş, ben kim oluyorum da tartışıyorum? Archer gülerek şöyle dedi.

"Ve bir de Lost in the Strawberry Patch spesiyali," dedi tabağı Olive'in önüne koyarken. Krepler çilek ve çırpılmış kremayla doluydu. Zeytin sevinç içinde ellerini çırpı.

"Ve Iris için The Original," dedi Iris'in önüne bir tabak daha koyarak.

"Orijinal, ha?"

"Evet.

"Hmm... göreceğiz.

Archer onun yanına oturdu ve kreplerini kesip şurup ekleyişini izledi. Acele etmiyor, şurubun Archer'ın getirdiği küçük metal sürahidenden damlamasına izin veriyordu.

Sabırsızlıkla inledi. "Sadece dene!"

Iris sırtarak ağzına biraz krep götürdü. "Bunların orijinaleri gibi olmadığını söylemem için neden acele ediyorsun anlamıyorum..." Çiğnedi, gözleri büyüdü. Birden on yaşına geri dönmüştü, Pazar sabahları annesi ve kuzeniyle bu lokantada otururken, sonra mezuniyet balosundan sonra arkadaşlarıyla birlikte gece geç saatte yemek yemek için buraya uğradıklarında ve Josie'nin cenazesinden sonraki gün sadece tanıdık bir rahatlık istediğinde.

Mükemmel, lokanta krebiydi.

"Nasıl yaptın-

Archer'ın sırtışı büyüdü. "Bisquick karışımı, biraz vanilya ile, çok fazla tereyağında pişirilmiş.

"Karışımı kullandın

mı?" "Karışımı

kullandım.

Iris güldü. 'Aman Tanrım, Archer! En başından beri beni dinleyebilirdin!

Arkasına yaslanıp onu izledi, yüzünde sevgi, gurur ve mutluluk birbirine karışmıştı. "Biliyorum. Daha iyisini bildiğini düşünen kibirli bir pisliktim.

Iris ağzına daha fazla krep tıktırdı. 'Kesinlikle öyleydin,' dedi ısırıklar arasında.

"İyi ki onca hafta tat testi yapmama yardım ettin.

"İyi bir şey. Bakışları onunkilere takıldı ve o tat testleri sırasında yaptıkları diğer şeyleri hatırladı.

"Baba, gidip Ivy ve Cece'nin masasına oturabilir miyim? Olive araya girdi.

Archer'ın dikkati Olive'e yöneldi. "Doğrudan onların masasına, bu lokantadan ayrılmayın yoksa birinci sınıfa gidecek kadar uzun yaşayamazsınız.

'K! Anladım!'

"Onunla yürümeye ne dersin? Cathi önerdi.
"Arkadaşlarından bazılarıyla tanışmak isteriz.

"Tamam, sakıncası yoksa.

"Elbette bizim için değil," dedi Jim. 'Torunumuzla vakit geçirmek için buradayız. Seninle de, ama sen zaten meşgulsün, sonra görüşürüz. Krepler çok lezzetliydi.

"Teşekkürler baba.

Olive yeni büyükanne ve büyükbabasını da yanına alarak koşar adım uzaklaşırken Archer'ın bakışları Iris'e döndü.

"Sen iyi bir
babasın."

"Deniyorum.

"Ve iyi bir şef.

"Biliyorum. Sırtış geri dönmüştü ve Iris öne eğilip dudaklarından öptü. O da onu yavaşça ve dolambaçlı bir şekilde öptü, ta ki Iris'in başı dönene kadar.

"Keşke yemek pişirmeye yardım etmek zorunda olmasaydın," dedi sonunda çekildiğinde, parmakları hala saçlarına dolanmıştı.

"Biliyorum.

"Ama evde görüşürüz. Bunun üzerine gülümsemesi arttı.

"Evet, evde görüşürüz. "Seni seviyorum, Archer.

"Krepten daha fazlası mı?" diye sordu, boş tabağına bakarak.

"Şansını zorlama," dedi teselli etmek için omzunu sıvazlayarak. Mutfağa doğru yürürken kahkahaları arkasından geliyordu.

Sonsöz

YEDI AY SONRA

Archer Baer daha yeni baba olmuştu. Yine baba olmuştu. Ve hâlâ beklediği şekilde değildi.

Olive'i büyükannesinin evine bırakacak ve Iris'i odasına yerleştirmek için hastaneye bolca zaman ayıracak vakti olmasını bekliyordu. Doğum şarkı listesini açmayı ve Iris'in rahat çorapları ve bol miktarda buz parçacığı olduğundan emin olmayı bekliyordu. Doğum derslerinde öğrendiği tüm koçluk tavsiyelerine uymayı umuyordu.

Archer'ın bu sefer bir planı vardı. Bu sefer buradaydı.

Bu sefer kontrol ondaydı.

Ama şaka bir kez daha ona yapılmıştı. Oğlunun başka planları vardı.

Iris iki hafta erken, son sınıf aerobik dersinin tam ortasında -öğrencilerinin sevinci ve heyecanı içinde- doğuma girmişti. Onu hastaneye götüröner Janet ve Carol'dı, Archer ise şehrin öbür ucuna koşmuştu.

gözleme evinden oraya gitmek için. Okulda olan Olive'in, Archer'ın ailesinin iki hafta daha şehre gelmesi beklenmediğinden, acil durum irtibat kişileri Hazel tarafından alınması ve onun evinde kalması için geri getirilmesi gerekiyordu.

Yağmaya başlayan buz yağmuru ve Ana Cadde'yi basan sel nedeniyle Archer hastaneye zar zor yetişebilmişti. Doğumhaneye girip Carol ve Janet'ı dışarı çıkardığında ve Iris'in elini tuttuğunda bebek doğmak üzereydi.

Ve sonra her şey onun olmuştu.

Tüm o güzel, güçlü Iris, bebeği çılgık çılgıca bir öfkeyle dünyaya getirirken ödünü koparmıştı.

Şimdi ona bakıyordu, terli saçları alına dökülmüştü. Bebek, oğulları, onun göğsünde uyuyordu.

"Bu çok çılgıncaydı," sesi boğuk ve yorgundu.

"Neredeyse kaçırdığım için üzgünüm.

'Her şey çok hızlı oldu,' dedi. 'Herkes ilk bebeğin asla bu kadar hızlı gelmediğini söyler.

Eğildi ve onu alnından öptü. 'Çok iyiydin, tatlım. Harikaydın.

Iris teşekkür etmek için hafifçe mırıldandı. "Onu kucağına almalısın," dedi.

"Ben... o çok küçük.

Biliyorum. Ama hemşireler onu küçük bir burrito gibi sardılar.

Onu tutmayı kolaylaştırır.'

Archer uzanıp ikinci çocuğu olan sımsıcak paketi aldı ve onu kollarına aldı. Büyük, görmeyen gözler ona göz kırptı.

"Hey, ufaklık," diye fısıldadı Archer, çünkü fısıldamak boğazındaki duyguyu aşmaya zorlayabildiği tek şey gibi görünüyordu. Minik bir el sargıdan kurtuldu ve bebeğin yüzünün önünde çılgınca sallandı. Archer parmağını elin arkasında gezdirdi ve bebek sakinleşti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Iris yataktan.

"Ne oldu? Archer endişeyle başını kaldırdı. "Hemşireye ihtiyacınız var mı?

"Hayır," dedi Iris kaşlarını çatarak. "Sadece kitap kulübü haklıydı.

"Kitap kulübü mü?

"Evet, kucağında bir bebekle çok seksi görünüyorsun." "Görünüyorum...

"Boş ver," dedi Iris, el sallayarak onu uzaklaştırırken. "Olive buraya gelmeden önce ona bir isim vermeliyiz.

Archer, Olive'in yeni kardeşine nasıl tepki vereceğini düşünerek kıkırdadı. İki çocuk. Artık bakması gereken iki çocuğu, sevmesi gereken iki çocuğu, endişelenmesi gereken iki çocuğu vardı. Başını kaldırdığında Iris'in hâlâ ona baktığını gördü, yüzünde yorgun bir gülümseme vardı.

İki çocuk ve şeyi paylaşacak bir eş.

"Owen'a ne dersin?" diye önerdi.

"Hala Knives için umut besliyordum ama Owen iyi biri.

Archer bebeğe baktı. "Ne düşünüyorsun, Owen? Bebek gözlerini kırptırdı. "En iyi cevap gibi geliyor.

Iris biraz güldü. Yorgun, güzel ve mükemmel görünüyordu.

Hemşire kapıdan içeri baktı. "Burada çok heyecanlı bir ablamız var.

Olive odaya daldı ve doğruca ona doğru koştu. "Bırakın onu göreyim," diye fısıldadı çünkü o da bunu hissediyordu. Onunla normal bir ses tonuyla konuşmak için çok küçük olduğunu anlamıştı. En azından şimdilik.

Hemşire onlara, 'Şimdilik diğer konukları uzak tutacağım,' dedi. "Ama onları daha ne kadar uzak tutabileceğimden emin değilim.

Iris güldü ama Archer Olive, Iris ve küçük Owen'la baş başa kaldığı için memnundu.

Yatağın kenarına oturdu ve Olive yanına tırmandı.

"Olive, Owen'la tanış.

'O çok küçük,' diye fısıldadı.

"Daha da büyüyecek.

Parmağını Archer'ın elinin arkasında gezdirdi ve şimdi kendi küçük elleri ona kıyasla çok büyük görünüyordu. Archer'ın boğazında daha fazla duygu düğümlendi ve belki bir iki damla gözyaşı süzüldü çünkü Iris elini sırtında gezdirdi ve "Sorun yok, Ayı Baba" dedi. Ve sonra belki birkaç damla gözyaşı daha aktı.

"Ondan hoşlanıyorum," diye açıkladı Olive. "Güzel, biz de onu seviyoruz.

"Iris? Olive yataktaki Iris'le yüzleşmek için döndü. "Öyle mi?

"Owen sana anne mi diyecek?

Iris cevap vermeden önce Archer'a baktı. "Yapacak, evet.

Olive sessizce oturup düşündü ve onlar da ona izin verdiler. O ve Iris, bebeği bekledikleri aylar boyunca bu konu hakkında konuşmuşlardı. Olive artık resmen onundu, kalıcı velayet belgelerinin hepsi imzalanmıştı. Ama Olive'in Iris'le olan ilişkisine liderlik etmesine izin vermeye karar vermişlerdi. Hiçbir zaman

Cate'i Olive'in hayatından silmek istiyorlardı ama onun da en az yeni bebek kadar ailenin bir parçası olduğunu bilmesini istiyorlardı.

"Ben de sana anne diyebilir miyim? Olive bir süre sonra sordu. "Elbette. İkinizi de seviyorum. Sen de benimsin, Olive.

Olive, Iris'in yanına sokulmak için yatağa tırmandı. Oğlu kucağındayken ve kızları birbirine sarılmışken Archer daha mutlu olabileceğini düşünmüyordu.

Sonra Olive sırtarak ona baktı ve "Baba, yemekte ne var?" diye sordu.

Ailesini eve getirip onlara yemek pişirmek için sabırsızlanıyordu. Aklına bir sürü görüntü geldi: okul sabahı kahvaltıları ve aile yemekleri, tatiller ve Pazar brunch'ları, çocukları ve ailesi için yemek pişirmek ve fırınlamak. Bir ömür boyu ailesine onları sevdiğini göstermişti.

"Benimle birlikte pişirmeye ne dersin Liv?

"Şef yardımcınız gibi mi?" diye sordu, yüzü .

Bu kelimeyi ona geçen hafta öğretmişti ve çok hoşuna .

"Evet, şef yardımcım gibi.

"Tamam," dedi. "Sen ve ben annem ve Owen için yemek yapacağız.

Olive, Iris'e ilk kez anne dediğinde gözleri dolan tek kişi kesinlikle o değildi, ama gözyaşlarının düşmesine izin verdi. Onlar mutluluk gözyaşlarıydı.

"Bu fikre
bayıldım. Olive
gülümsedi.

Ve bu gülümseme herhangi bir beş yıldızlı eleştiriden çok daha değerliydi. Archer çocuğunun gözünde en iyi şefti ve bu onun için yeterliydi.

Bu her şeydi.

Teşekkür

Bu zor bir tanesiydi! Birçok nedenden dolayı (seks sahnelerinin önüne geçmelerinin yanı sıra) romanlarıma genellikle çocuk yazmıyorum. Kendi çocuklarım olmasına rağmen, sonsuza dek mutlu bir yaşam için çocukların gerekli olduğuna inanmıyorum. Ebeveynlik karmaşık, dağınık ve harika ve kesinlikle herkes için değil, bu yüzden tüm bunları yakalamaya çalışırken ana romantizmin zarar görmediğinden emin olmak zordu! Tüm bunları söylerken, burada olduğunuz ve dördüncü kitap boyunca benimle kaldığınız için hepinize teşekkür ederim. Umarım tatmin edici olmuştur ve umarım hepiniz bu küçük aileye benim kadar aşık olmuştunuzdur.

Charlotte ve Jennie'ye, One More Chapter ve HarperCollins'teki herkese teşekkür ederim. Chloe, Christina, Emma ve bu kitap üzerinde çalışan diğer herkese kocaman bir teşekkür! Bir başka muhteşem kapak için Kelley McMorris'e. Bu kitapların ABD'deki mağazalarda yer almasını sağlayan Harper360 ekibine teşekkür ederim. Mağazalara girip kitaplarımı raflarda görmek bir yazarın hayalinin gerçekleşmesi olmuştur. Her seferinde bir kez daha bakıyorum.

BookTok ve Bookstagram'daki kitap topluluğuna teşekkür ederiz. Rüya Limanı'na verdiğiniz destek, bu serinin bu kadar başarılı olmasının büyük bir parçası. Sosyal medyayı kitaplarım hakkında bağırarak için berbat olduğum şekillerde kullandığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Sizler gerçekten en iyisisiniz!

Bu kitabı çocuklarıma ithaf ettim çünkü bu hikayeye koymak için kesinlikle onlar hakkında birçok bilgi çaldım! Kızım gerçekten de uyurgezer ve her ihtimale karşı kapımızda Noel zilleri var (gerçi yatak odamızdan öteye hiç gitmedi). Oğlum trompet çalıyor (gecenin bir yarısı değil ama kesinlikle uzun bir günün sonunda ve tabii ki sesi güzel ve melodik ama... sessiz değil diyelim). Çocuklarımin ikisi de sağlık semptomlarını aktarma konusunda iyi değiller, bu yüzden hastalık günleri her zaman bir gizem. Genel olarak beni çıldırtıyorlar ve onları çok seviyorum. Ebeveynlik objektif olarak delilik. Ama hiçbir şeye değişmem.

Archer'a ilham veren iki favori kurgusal şefime teşekkür ederim: The Bear'dan Carmy ve Emily Paris'te'den Gabriel. Sanırım Archer'ı yaratmak için bu ikisinin ortalamasını aldım. Ve gerçekten bu hikaye Carmy için istediğim şey. Sakinleşmesini, Claire ile barışmasını ve mutlu olmasına izin vermesini istiyorum. Eğer The Bear'da çalışan biri bunu okuyorsa, beni arasın ve bir şeyler üzerinde çalışalım.

Bir Lale Festivali'nde kukla gösterisinden sonra gerçekten kaybolan kardeşim Steve'e bir selam olsun. Merak etmeyin, onu bulduk.

Anneme bize her Pazar krep yaptığı (karışım kullanarak) ve bize olan sevgisini yemekle gösterdiği için teşekkürler. Kayınvalideme, kendimi süslü hissettiğimde yapabileceğim sıfırdan krep tarifi için teşekkürler. Ve tüm desteğiniz için ailemin geri kalanına.

Son olarak, eşime her zaman ama özellikle de harika bir baba olduğu için teşekkür ederim. Küçük ailemiz

Baba ayları olduğun için çok şanslılar. Kreplere kasaba sakinlerinin isimlerini verme fikri için de teşekkürler. Bu iyiydi.

Ve okuyuculara, bu kitapları okudukları için tüm sevgilerimi ve şükranlarımı sunuyorum! şimdi gidip Annie ve Mac'in kitabı üzerinde çalışmalıyım (sonunda geliyor!!).

Laurie Gilmore'u seviyor musun?

**Neden bir Dreamer olmayasınız ve Laurie Gilmore'dan
bu konuda ilk haberi alan siz olmayasınız?**

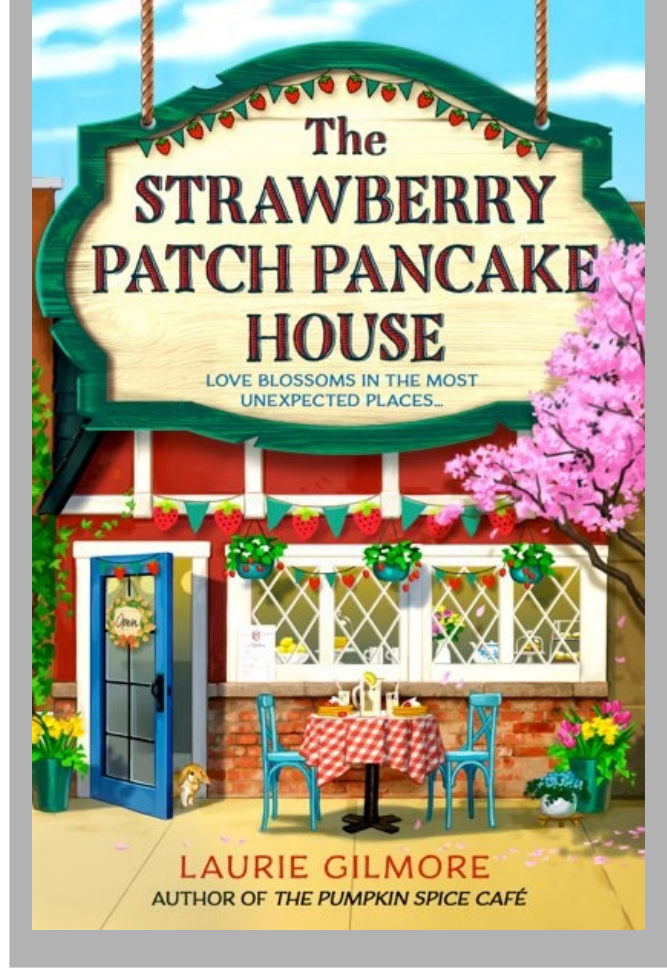
Yeni kitaplar
Özel ve münhasır baskılar Ek
içerik Etkinlikler ve imza
günleri

[Haber bültenine](#) kaydolun veya onu şu adresten takip
edin: www.thelauriegilmore.com

Okuduğunuz için teŖekkrler...

Umarız [The Strawberry Patch Pancake House'u](#)
!beđenmiŖsinizdir

Sözcüklerin yayılmasına yardımcı olmak için tercih ettiğiniz tüm platformlarda bir inceleme bırakın!

Laurie'[Instagram'da](#) yi takip ettiğinizden veya en son çalışmalarıyla ilgili tüm güncellemeler için [haber bültenine](#) kaydolduğunuzdan emin olun.

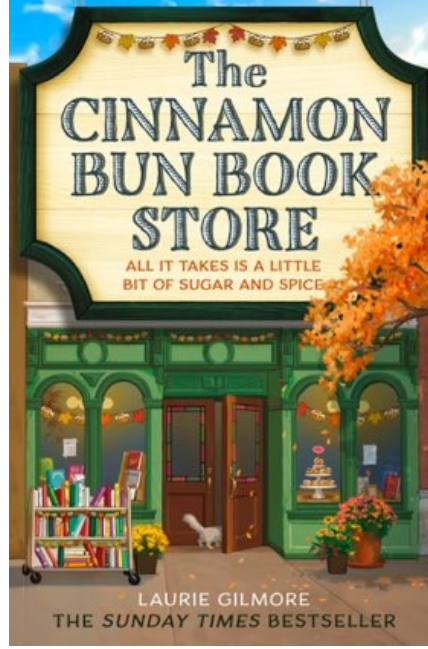
Jeanie'nin teyzesi ona küçük bir kasaba olan Dream Harbor'daki çok sevilen Pumpkin Spice Café'yi hediye , Jeanie sıkıcı masa başı işinden uzakta yeni bir başlangıç yapma fırsatını kaçırmaz.

Logan, Dream Harbor'ın dedikodularından ne pahasına olursa olsun kaçınan yerel bir çiftçidir. Ama Jeanie'nin gelişi Logan'ın rutinini bozar.

ve sinir bozucu bir şekilde neşeli olan yeni kızla hiçbir şey yapmak istemiyor, ancak kendini açıklanamaz bir şekilde ona çekilmiş buluyor.

Jeanie'nin mutlu-şanslı tavrı huysuz ama muhteşem Logan'ı kazanacak mı, yoksa bu şehirli kız aradığını buldu mu? cazibesine ya da balkabağı baharatlı lattesine kanmayacak biri.

Kopyanızı [buradan](#) alın!

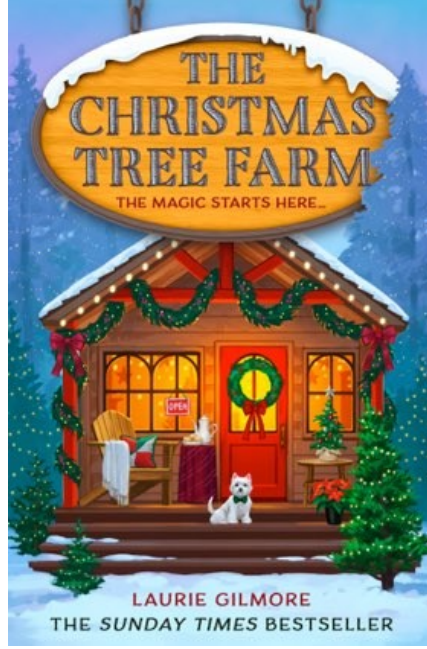

Tarçınlı Çörek Kitabevi'ndeki bir kitapta gizli bir mesaj ortaya çıktığında, **Hazel** bunu anlayamaz. Sayfalar arasında daha fazla gizli kod ortaya çıktıkça İpuçlarını takip etmek için... Sadece ona yardım edecek birine ihtiyacı var.

Muhteşem ve dışa dönük balıkçı **Noah**, her zaman maceraya . Ve bir çöpçü avı kulağa çok eğlenceli geliyor. Daha da iyisi, bir süredir birlikte olduğu sevimli kitapçının aylardır ezilen kişi onun yardımını isteyen kişi!

Hazel romantizm aramaya gitmemiştir, ancak hazine avı onu ve Noah'ı Dream Harbor'da dolaştırırken İnkâr edilemez kimya, kitapçının sattığı fırından yeni çıkmış tarçınlı çörekler kadar sıcak olabilir...

Kopyanızı [buradan](#) alın!

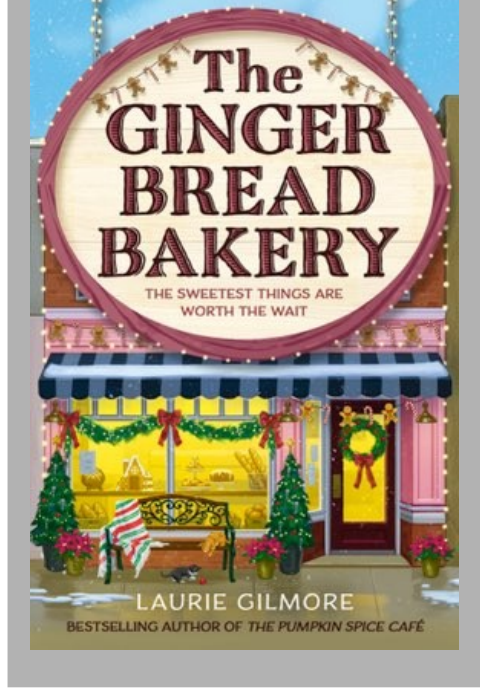

Kira North Noel'den nefret eder. Kendi iyiliği için fazla sevimli olan bir kasabada bir Noel ağacı çiftliği satın aldığı için bu talihsiz bir durumdur.

Bennett Ellis, Dream Harbor'da tatilde hem hayatından hem de sürekli bir şeyleri düzeltme arzusundan uzaklaşmaya çalışmaktadır.

Ama kader bir şekilde Ben'i Kira'nın çiftliğinde bir kar örtüsünün altında bulur ve en Grinchi ilk izlenimlerine rağmen, sıcak bir çikolata vaadiyle, belki, sadece belki, sonsuza dek hatırlayacakları bir Noel geçireceklerdir...

Kopyanızı [buradan](#) alın!

**Dream Harbor'da bir düğünün tek anlamı olabilir,
herkes düğüne katılmak ister!**

Jeanie ve Logan düğümü atmaya hazırlanırken, Kira da yeni tadilattan geçirdiği ahırını kiralamak için Noel ağacı çiftliği, her şey yolunda gidiyor gibi görünüyor. Annie pastayı pişirmeyi kabul etmiştir ve Mac de... sadece Mac olmaktan sorumludur. Ve tüm Dream Harbor, etraflarına yağan karla birlikte yılın düğününü kutlamak için bir araya gelir,

Annie ve **Mac** birbirlerinden hoşlanmamalarını bir kenara bırakabilecekler mi?

'Evet' demek için yeterince uzun mu yoksa bu istek çok mu uzak?

Kopyanızı [buradan](#) alın!

Siz de seveceksiniz...

Aşık olmak için daha da fazla romantizm havasında mısınız?

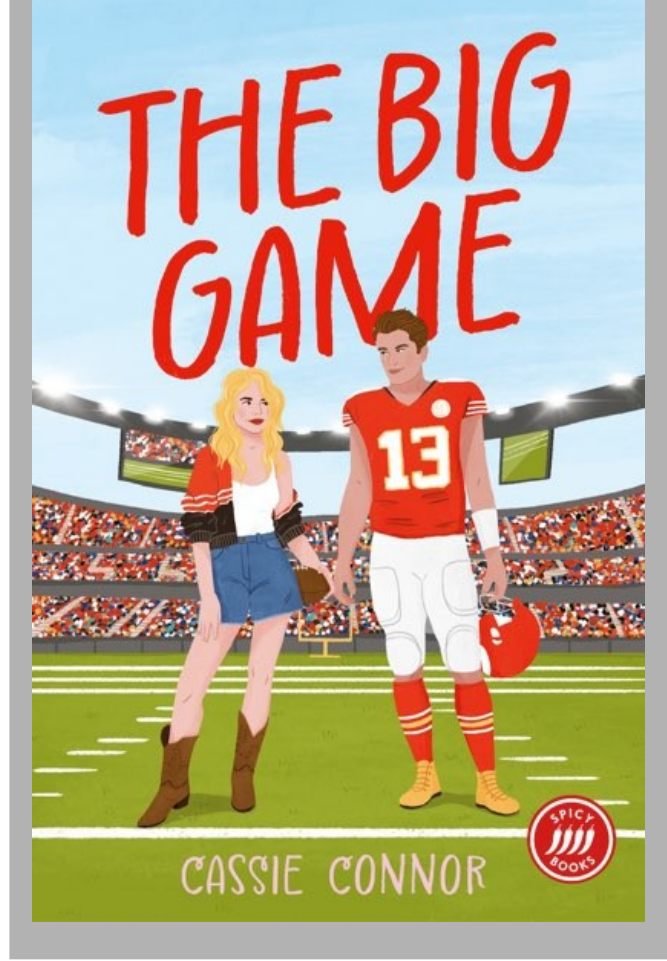
Cassie Connor'[Büyük Oyun](#)ın yazdığı 'a bayılacaksınız.

AŞK İÇİN TOUCHDOWN

Lily'nin kalbi, üniversite aşkı ve yıldız oyun kurucusu Tate Donovan tarafından paramparça edileli yıllar olmuştur. Şimdi, yüksek profilli bir NFL oyuncusu ve ne yazık ki Lily için son güvenlik görevi.

Tate'e göre Lily yıllar önce, bırakın bir açıklama yapmayı, arkasına bile bakmadan gitmiştir. Ama şimdi ona aşıkmış gibi davranmak, kabul etmek istediğinden daha kolaydır... NFL'in en büyük maçı için geri sayım sürerken

Lily ve Tate geçmişi geride bırakabilecekler mi, yoksa en önemli anda topu ve ilişkilerini ellerinden kaçıracaklar mı?

Kopyanızı [buradan](#) alın!

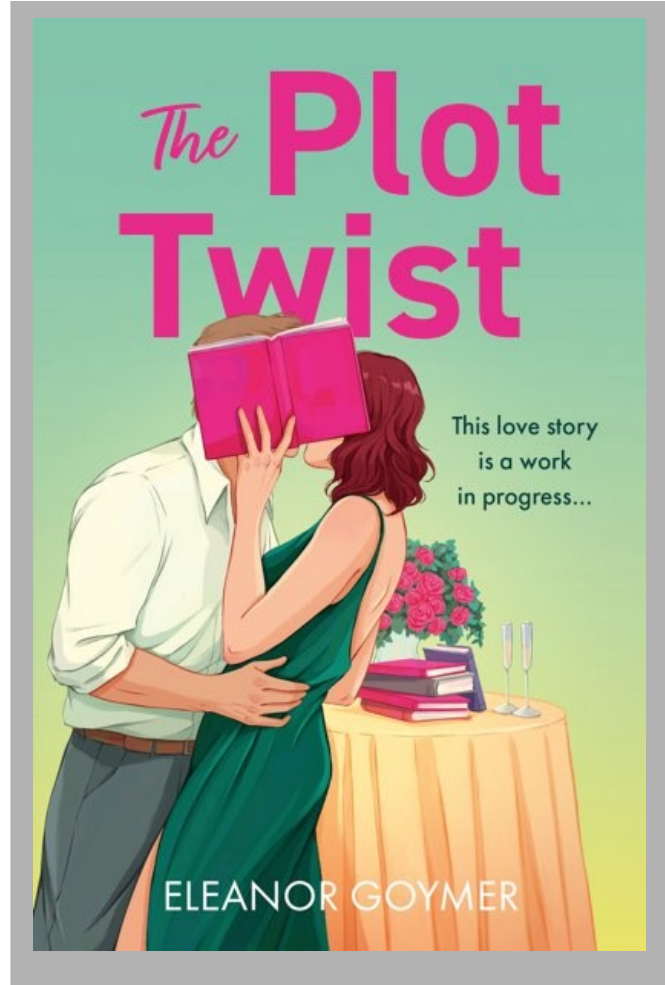
Eleanor Goymer'in [The Plot Twist](#) kitabını da seveceksiniz.

**Bu aşk hikayesi devam eden bir
çalışma...**

Romantik komedi yazarı Allie Edwards'ın yolu çok satan polisiye roman yazarı -yani yayıncı dinazor- ile kesiştiğinde Martin Clark bir partide, her ikisinin de sakatlayıcı bir yazar tikanıklığı, gecikmiş el yazmaları ve kendi editörlerine göstermek için tam olarak sıfır kelime.

Teslim tarihleri yaklaşırken, Allie ve Martin olay örgüsünü değiştirmeye ve birbirlerinin hikâyelerini anlatmaya karar verirler. Yazma sürecinde, Allie sadece Martin'de bir baba figürü kazanmakla kalmaz, aynı zamanda başrol oyuncusunun cevabı olan muhteşem yemek şirketi sahibi Will ile tanışır. hayatındaki erkek şeklindeki boşluk ve baharatlı malzeme eksikliği.

Aşkı ve kariyeri arasında sıkışıp kalmıştır, ne yanlış gidebilir ki?

Kopyanızı [buradan](#) alın!

İyi okumalar!

Laurie Gilmore, küçük kasaba romantizmi yazan Sunday Times ve USA Today çoksatan yazarıdır. İlk romanı The Pumpkin Spice Café, 2024 yılında TikTok Shop Yılın Kitabı ödülünü kazanmıştır. Dream Harbor serisi, ilginç kasaba halkı, rahat ortamlar ve baygınlığa değer romantizmle doludur. Tatlılık ve baharatın mükemmel dengesine sahip kitaplar bulmayı seviyor ve kendi yazılarında da bunun için çabıyor.

www.thelauriegilmore.com

Ayrıca Laurie Gilmore

The Pumpkin Spice Café

Tarçınlı Çörek Kitapçısı Noel

Ağacı Çiftliği

The Strawberry Patch Pancake House

Zencefilli Ekmek Fırını

DAHA FAZLA BÖLÜM

Yazar ve One More Chapter, bu hikayenin yayınlanmasında emeği geçen herkese teşekkür eder...

Analitik James Brockin ADigo il Fryer	Hesrper36D Jennifer Dee Emily Gerbner Ariano Juorez Xeon Marie Kelly emmo sullivo n SOPhio Willkeln	Tracce Pazarlama BenHurd Eleanor Slater
Audio Fionnua la Barrett Cialro Briggs		Horpvrcollina Dağıtım Ekibi
Contracts Laura AmOs Lourcs Evans	Uluslararası Soles Peter Borcsok Ruth Burrow Colleen Simpson Ben Wright	HarperCollins Finans ve Telif Hakları Ekibi
Desien Lucy Bennett Fiona Greenway Liane Payne Dean Russell	Envanter Scsrah Callaghan Kirsty Norman	Tha HorpmrGollina L4 gal TeOm
Digital Soles Laura Doley LycJio G ra ing e Hcznnoh Lismore	Pazarlama ve Reklamcılık Chloe Cummings Grace Edlwo rcls Raisin O'Sheo Emma Petfield	Birleşik Krallık Satışları Isabel Coburn Jay Cochrane Solrina Lewis Holly Mcirtin Harriet Williams Leah Woocls
e-ticaret Laura Co rpenter Modeline ODonovon Charlotte Stevens Christina Storey Jo Surman Rachei vVa rci	Operasyon Melissa Okusanyo HOnnoh Damga	Kargoculardan e- kitapçılara, kütüphanecilere ve Deyczndl'e kadar zincirin diğer tüm önemli halkaları
Editör Kara Doniel Charlotte LecJeer Ajebowale Roberts Jennie Rothwell Caroline Scott- Bowden Emily Thomas Helen Willia ms	Yapım Denis Manson Simon Moore Francesco Tuzzeo	
	Ri@hte Helena Font Brittas Ashton Muc ho Zoe Shine Aislinjg Smyth Lucy Vonderbilt	

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida, Uttar Pradesh 201 301,
Hindistan www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık
HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

